

ATILGAN, TERK EDİLMİŞ BİR UZAY İSTASYONU—
VE DAVAYI TASARLANMIŞ DÜŞÜŞÜ İÇİN DÜNYA İÇİNE DÖŞEN

#2

UZAY YOLU

YENİ KUŞAK

BARİŞ KORUYUCULARI

GENE DEWEESE

BARIŞ KORUYUCULARI

UZAY YOLU SERİSİ
YENİ KUŞAK 2. KİTAP

GENE DEWEESE

<http://eskikitaplarim.com>

Düzenleme: Tyrion

*TÜRKİYE VE DÜNYA TELEVİZYONLARININ EN BEĞENİLEN DİZİ FİLMİ Kaptan
Körk ve Mister Spak sizleri Atılgan uzay gemisiyle yeni dünyalara; ve tehlikeli
maceralara davet ediyorlar!*

"Bu tam bir yaban kazı avıydı, Bir Numara, ama itiraf etmeliyim ki, beni hiç rahatsız etmedi."

Aslında Kaptan JeanLuc Picard oldukça memnun görünüyordu. Konforlu koltuğunda arkasına yaslanarak otururken, genellikle oldukça sert çizgilere sahip olan yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Ana ekranda, en yakın Yıldız Üssüne doğru Warp1 hızıyla ilerleyen Atılğan'ın yanından kayıp giden yıldızlar görünüyordu. Orion bölgesinin oldukça uzak bir köşesindeydiler.

Picard'ın sağında oturmakta olan Birinci Subay Yarbay William Riker gülümsedi. "En iyi koşullar altında bile, Ferengi'lerle ilişki kurmak pek de hoş birşey değildir."

Picard başıyla onayladı. Yüz ifadesi anımsadığı birşey yüzünden sertleşmişti. "Olayları olduğundan önemsiz göstermek konusundaki yeteneğin her gün daha da gelişiyor, Bir Numara. Kişisel fikrimi sorarsan, meslek hayatımın geri kalanını o ismi bir daha duymadan geçirmeye hiç itirazım olmazdı doğrusu."

"Buna bir de şu açıdan bakın, efendim," dedi Riker, "Ferengi'lerin bu bölgede faaliyet gösterdiklerine dair hiçbir kanıta rastlamadık, ama daha önceden bilinmeyen iki M sınıfı2 gezegen keşfettik ve her ikisi de birkaç kuşak sonra Federasyonla temas kurmaya hazır olabilir."

"Evet, Kaptan," diye gönüllü olarak söze karıştı Binbaşı Data, "üç milyardan fazla zeki varlığın keşfiyle sonuçlanan bir görev, 'yaban kazı avı' olarak değerlendirilemez."

Androide bakan Riker gülümsedi. "Bu ifadeye aşina olmanız beni şaşırttı, Bay Data."

"Tam tersine, Yarbay, değilim. Kaptan bunu ilk kullandığında oldukça tuhafıma gitti. Sahip olduğum bilgilere göre, Ferengiler, değer yargıları Federasyonunkilerle uyuşmasa bile, gelişmemiş, barbar veya ilkel anlamında 'vahşi' olarak nitelendirilemezdi. Bu yüzden, bunun benim programımda olmayan metaforik bir ifade olduğu sonucuna vardım. Ancak, kaptanla aranızdaki konuşmanın gidişatı bu deyişin anlamını kavramamı sağladı."

Riker bir kahkaha attı. "Peki, nedir bu anlam?"

Data bir soluk aldı ve koltuğunda sözlüye çağırılmış bir öğrenci gibi doğruldu. "Başlatılmasına sebep olan bilginin yanlış ya da yanıltıcı olmasından dolayı beklenen sonuca ulaşmamış bir proje, boşa harcanan çaba," dedi ve onay beklercesine Picard'a baktı.

"Çok iyi, Bay Data," dedi kaptan neredeyse kıkırdayarak. "Daha önce bu ifadenin hiç bu kadar kesin bir tanımını duymamıştım özellikle bunu ilk kez birkaç dakika önce duymuş birinden."

"Teşekkür ederim, efendim, ama tasarlanma biçimim"

Birden, Data sustu ve önündeki göstergelerde ortaya çıkan henüz

tamamlanmamış bir mesaja bakarken parlak sarı gözleri belirgin biçimde büyüdü. Parmakları çabucak panel üzerinde gezindi ve gelen bilgiyi teyid etti.

"Kaptan," dedi sonra, "tarayıcılar oldukça büyük bir nesnenin varlığını işaret ediyor. Sıfır, bir, iki – sıfır, sıfır, beş yönünden yaklaşıyor."

"Başka bir yıldız gemisi mi?" diye sordu Picard. "Sakin Ferengiler olduğunu söylemeyin."

"Kütlesi küçük bir yıldız gemisinininkine benziyor, efendim, ancak herhangi bir enerji saptamıyorum."

"Sahipsiz bir gemi mi?" Picard doğruldu ve hafifçe öne eğildi.

"Mümkün, efendim, ancak bu uzaklıktan"

"O halde yaklaşalım. Bay LaForge, rotayı belirlenen şekilde değiştirin."

"Başüstüne, efendim." Yüzbaşı Geordi LaForge görmeyen gözlerinin boş beyazlığını örten gümüş renkli vizörünün ardından, gerekli ayarlamaları hatasız bir biçimde yaptı.

"Bay Data, nesneyi ekrana yansıtın, maksimum büyültme."

"Zaten yapıldı, efendim, ancak bu uzaklıktan ayrıntıları seçmek imkansız."

Picard gözlerini kısarak ekrana ve ortasındaki noktaya baktı. Bir kartalinkini andıran yüz hatlarına sabırsız bir ifade hakim oldu. Atılgan'ı yaratan teknoloji ne kadar muhteşem olursa olsun, büyülü bir güce sahip değildi. Sınırları vardı ve verdiği bir emir yerine getirildiğinde, sonuçlar umduğu kadar mükemmel olmayabiliyordu.

"Yüzbaşı Worf," dedi Picard, ayağa kalkıp Klingonun bilim konsollarını izlediği yere bakarak. "Herhangi bir yaşam belirtisi var mı?"

"Henüz yok, efendim. Ama"

"Biliyorum, Yüzbaşı, 'bu mesafeden' birşey söylemek mümkün değil."

"Evet, efendim," diye gürledi Worf, "ama söyleyeceğim bu değildi; alıcılar henüz bir yaşam türü bulamadı, buna rağmen, gemide faal bir güç kaynağını gösteren belirtiler var."

"Şimdi bir yerlere varmaya başladık," dedi Picard. "Yüzbaşı Yar, selamlama frekanslarını açın."

"Selamlama frekansları açık, efendim," diye yanıtladı sarışın güvenlik şefi, kaptan koltuğunun hemen gerisinde bulunan taktik istasyonundan.

"Bay LaForge, son bir milyon kilometreyi itiş gücüyle gidelim. İkinci bir emre kadar, on bin kilometreden fazla yaklaşmayın."

"Başüstüne, efendim. On bin kilometre."

"Yanıt yok, efendim," diye bildirdi Yar, taktik konsoluna doğru eğilmiş halde.

"İzlemeye devam edin, Yüzbaşı ve barışçıl niyetlerimizi tüm frekans ve dillerde iletmeye devam edin."

"Tüm diller ve frekanslarda, emredersiniz, efendim."

Ekranda görünen küçük nokta Atılgan yaklaştıkça büyümeye başlamıştı.

Picard ve Yarbey Riker ön kısımda bulunan Data ve LaForge'un yanına geldiler. Sanki daha yakına gelirlerse büyümesini hızlandırabilirlermiş gibi.

Bu sırada asansörün kapısı açıldı ve Danışman Deanna Troi köprüde görüldü.

Her zaman sıkıca topladığı siyah saçları bugün bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Onlara katılarak Picard'ın yanında durdu.

"Düşüncelerinizde beklenti seziyorum, Kaptan," dedi yumuşak sesiyle.

Picard ekranı işaret etti. "Orada birşey var," dedi. "Birkaç dakika içinde ne olduğunu göreceğiz."

Troi önündeki koca ekrana göz gezdirdi. Sonra, gözleri yavaşça Riker'a çevrildive çabucak geri döndü.

Nokta büyümeye devam ediyordu. İlk konuşan Data oldu. Sesinde, yeni birşeyle, geniş hafızasında yer almayan bir durumla karşılaştığı zaman ortaya çıkan, merak ve şaşkınlığın sebep olduğu bir ton vardı. "Belirgin bir itme gücü göremiyorum, Kaptan. İtme gücü bile olmayan bir geminin en yakın yıldız sisteminden neredeyse bir parsek uzaklıkta bulunması sizce garip değil mi?"

Picard başını salladı ve ekrana bir adım daha yaklaştı.

"İtiş gücü sistemleri her zaman bir Warp motoru kadar belirgin olmayabilir," dedi Riker. "Örneğin kendi itiş motorlarımız."

"Warp hızından çıkıyoruz, efendim," diye bildirdi LaForge ve ekrandaki görüntü geminin hız değişikliğinin etkisiyle birkaç saniye parıldadı ve tekrar eski haline döndü. Şimdi hızla büyümekte olan nokta, Data'nınkiler kadar keskin olmayan gözlerle bile algılanabilecek bir şekil kazanmıştı.

Gerçekten de itiş gücü yoktu. Görüntü büyümeye başladığında, Riker'a, Atılğan'ın gövde bölümünün daha kaba bir versiyonu gibi gelmişti, ancak şimdi aslında dikdörtgen şeklinde olduğunu görebiliyordu. Uzayda ilerleyen bir kutuya benziyordu. İtiş motorlarının bulunmayışının dışında, üzerinde herhangi bir giriş, kapı, ya da açıklık da yoktu.

"Alıcılar kesinlikle yaşam barındırmadığını gösteriyor, Kaptan," dedi Worf arka istasyondan, "ve oldukça eski."

"Ne kadar eski, Yüzbaşı?" diye sordu Picard gözlerini ekrandan ayırmaksızın.

"En azından on bin yıl, efendim."

Picard'ın ensesine hafif bir ürperti yayıldı. Uzayda geçirdiği onca yıla rağmen, hala yeni keşiflerin, evrenin gerçek büyüklüğünün ve çeşitliliğinin onda sıradanlık duygusu uyandıracacağı bir noktaya ulaşamamıştı. Tanıdığı bazı yıldız gemisi kaptanları, yüzlerce yeni yıldız sistemi veya yeni yaşam türü gördükten sonra, geride onlara ilk yolculuklarındaki heyecanı tattıracak hiçbir şey kalmadığını iddia ederlerdi. Picard onlardan biri değildi. Asla da olmamayı diliyordu. Bu olursa, artık emekliye ayrılıp, yerini yıldızlara ve keşfedilecek yeni bölgelere bakınca hala heyecan duyan birilerine bırakmanın vakti gelmiş demektir.

"Ya faal durumda herhangi bir güç kaynağı, Yüzbaşı?"

"Standart antimadde, efendim, ve birkaç ayrı sisteme güç sağlıyor gibi görünüyor."

"Bu sistemlerin yapısı nedir?"

"Bilinmiyor, efendim. Çok düşük düzeyde çalışıyorlar ve çok az güç harcıyorlar. Sanki tamamen faal değiller gibi."

Picard düşünceli bir biçimde iç geçirdi. "Belki de yolcular ve mürettebat için bir tür kış uykusu aracıdır. Işık hızı altında hareket edebilen bir gemiyle yıldızlararası yolculuk yapmak için içindeki canlılar uyutulmuş olabilir."

Worf sessizliğini sürdürdü, ancak Picard'a yan bakışı, bu tür bir lükse Klingonların değil, sadece insanların gereksinim duyabileceklerini düşündüğünü gösteriyordu.

Bu sırada, görüntü birkaç dakika daha büyüyerek neredeyse tüm ekranı kapladı.

"Hiçbir motor belirtisi yok, efendim, itme motoru bile," diye bildirdi Data, "aynı faal bir kontrol sistemi olmadığı gibi. Bir kavis çizerek ilerliyor ve eğer kontrol edilmezse tam bir daire tamamlaması için yüz yıl, yetmiş yedi gün, dokuz"

"Teşekkürler, Bay Data," diye sözünü kesti Picard ekrandaki görüntüyü incelerken. Bu mesafeden bile hiçbir alıcı, dışarıya açılan bir kapı, ya da belirgin bir açıklık görünmüyordu.

"On bin kilometrede duruyoruz, efendim," diye bildirdi LaForge.

"Hala hiçbir yaşam belirtisi yok mu, Yüzbaşı Worf?"

"Hayır, efendim, hiçbir düzeyde. Eğer gemide bir zamanlar uykuda olan herhangi bir varlık bulunuyorsa da, bunlar şu anda ölüler."

"Geminin en yakın yıldızlara göre hareketi, Bay LaForge? Şu anki rotası geldiği yer hakkında bir ipucu veriyor mu?"

"Hayır, efendim. Doğrusal hareketi çevresindeki yıldızlara göre sıfır."

Picard iç geçirdi.

"İç yapısı ve atmosferi, Bay Data?"

"Bir satranç tahtasına benziyor, efendim, tüm gemi birbiri ile kesişip duran son derece dar koridorlarla dolu. Antimadde güç kaynağı geminin tam merkezinde yer alıyor. Vasat bir korumaya sahip ve"

"Vasat bir koruma mı, Bay Data?"

"Atılğan'inkinden çok daha az etkili düzeyde. Buradan yayılan radyasyon, uzun vadede, gemide bulunanların sağlığını olumsuz yönde etkileyebilir."

"Yani onları öldürmüş olabilir mi? Uyku bölmelerindeyken?"

"On bin yıl içinde bu mümkün olabilir, efendim."

"Ama daha kısa süreler için orada bulunanlara bir zararı yok, değil mi?"

"Eğer inceleme amacıyla oraya ışınlanırsak demek istiyorsanız, sanmıyorum, efendim."

"Çok iyi, Bay Data," dedi Picard başıyla onaylayarak. "Devam edin. Yaşamaya uygun bölümler var mı?"

"Hayır, efendim. Geminin hiçbir bölgesi bizlere uygun bir atmosfere sahip değil."

"Böyle mi tasarlanmış, yoksa bu durum bir arıza ya da hata sonucu mu ortaya çıkmış?"

"Birşey söylemek çok güç, Kaptan. Öncelikle ortamı incelemek gerekli."

"Başka birşey?"

"Merkeze yakın bir yerde, diğerine oranla daha zayıf ikinci bir antimadde kaynağı saptadım. Koruyucu kalkanı diğerine oranla daha az etkili, ancak, daha küçük bir kütlesi olduğundan diğeri kadar radyasyon tehlikesi taşımıyor."

"Belki de bir tür silahtır?"

"Mümkün, Kaptan. İşlevsel açıdan foton torpidolarımıza benziyor, ama aracın merkezine yakın oluşuna bakarsak, hiçbir şekilde fırlatılamaz."

"Bana şimdiye kadar söylenenlere göre," dedi Picard, "bu geminin hiçbir yerinden hiçbir şey gönderilemez, ışınlayıcı dışında. Henüz herhangi bir giriş bulamadınız, değil mi?"

"Hayır, efendim, ama bu demek değil ki"

"Biliyorum. Sıkıca kapatılmış kapılar ve silah yuvaları bu mesafeden farkedilemeyebilirler. Ama fırlatma yuvaları olsa bile, gemide tek bir silahın bulunması pek anlamlı değil. İtme gücünün olmayışı da öyle. Saldırıya uğrarlarsa asla kaçamaz."

"Belki de buna ihtiyacı yoktur, efendim," dedi Worf. "Bir süredir bazı verileri inceliyorum ve bunlar bana ilkel bir görünmezlik sisteminin artık işlevsel olmayan kalıntıları gibi geliyor."

Picard aniden bilim istasyonlarına döndü. "İşlevsel olmayan mı? Emin misiniz?"

"Evet, efendim. Verilere göre, sistemin son aşaması, yani görünmezlik etkisi yaratan aşama, ya tamamen bozulmuş ya da bütünüyle kayıp."

Picard dönerek yeniden ekrandaki görüntüye baktı. Birkaç saniye boyunca hiç konuşmadı. Gözlerinde açlık vardı. Sonunda, zihninden iç geçirerek geri çekildi.

"Bir Numara," dedi hızlı hızlı, "oraya ışınlanacak bir ekip oluşturun."

Riker gülümsedi. Picard gözündeki parıltının farkedildiğini biliyordu. Eğer kurallar aksini söylemiyor olsaydı, ekibi bizzat kendisi yönetirdi.

"Derhal, efendim," dedi Riker. Hızlı adımlarla asansöre ilerlerken başıyla LaForge ve Yar'a gelmelerini işaret etti.

Onları kendileri için uygun olmayan ortamdan koruyacak özel giysiler giymiş olan Riker, LaForge ve Yar, ışınlama platformunda duruyorlardı. Riker kontrollerin başında duran Carpell'iye işaret etti.

Picard hala köprünün ön tarafında görev yapan Data'nın yanında durmaktaydı.

"Şimdi ışınlanıyoruz, efendim," diye bildirdi Riker'ın sesi.

"İyi şanslar, Bir Numara," dedi Picard hafifçe gülümseyerek. "Teması kesmeyin."

"Peki, efendim," diye yanıtladı Riker. Işınlayıcı çalıştığı için son kelimeleri belirsizleşmişti.

Bir an sadece bir sessizlik oldu ve sonra Worf konuştu. "Alıcılar ekibin yabancı gemiye vardığını gösteriyor, Kaptan. Belirlenen koridordalar."

Kısa bir süre sonra yeniden Riker'ın sesi duyuldu. On bin kilometre uzakta olmasına rağmen, sesi sanki hala ışınlama odasındaymışçasına net geliyordu.

“Tahmin ettiğimiz gibi terkedilmiş, Kaptan,” dedi ve ekledi, “Trikorder3 gemi içinde hiçbir yaşam belirtisi, atmosfer ya da yerçekimi olmadığını doğruluyor. Ve bizim yanımızdaki dışında hiçbir aydınlatma yok.”

Kısa bir sessizlikten sonra Riker yeniden konuştu. “Bir metreden daha dar ve uzun bir koridordayız. Görebildiğim kadarıyla dümdüz uzanıyor, ama bir koridordan daha çok, malzeme taşımak için kullanılan bir tüneli andırıyor. Duvardaki paneller”

Birden vazgeçerek LaForge’la konuşmaya başladı. “Yüzbaşı LaForge, neden tanımlama işini siz üstlenmiyorsunuz? Eminim ki bizden daha fazlasını görüyorsunuz.”

“Muhtemelen, efendim,” diye itiraf etti LaForge hafifçe gülümseyerek.

Geordi LaForge, koridorun sağını solunu incelerken bir süre sessiz kaldı. Vizörünün kaydettiği dalga boylarını beyindeki görme merkezine aktarıyordu. Normal görüş yeteneğine sahip biri için bu tam bir karmaşa olabilirdi, ancak yılların deneyimi LaForge’a istediği imgeleri kolaylıkla ayırdedip gereksiz dalga boylarını ve bunların içerdiği istenmeyen bilgileri eleme yeteneğini kazandırmıştı.

Bunca yıldan sonra eleme süreci artık otomatikleşmişti ve normal görme yeteneğine sahip bir insanın yüzlerce yeşil nesne arasında kırmızı olanı bulması kadar kolaydı. Ancak bu, yine de Geordi’yi yoran ağır bir konsantrasyon gerektiriyordu.

“Koridor iki yönde de yaklaşık elli metre uzunluğunda,” dedi Geordi. “Bunu düzenli aralıklarla kesen yarım düzine başka koridor var ve her iki tarafta en az bir düzine kadar da kapıya da panelbulunuyor. Ama ne duvarda, ne de panellerde herhangi bir işaret yok. Kapılar bizim büyüklüğümüzde yaratıkların geçebileceği boyda. En yakın panel”

“Kaptan!” diye araya girdi Worf gürleyen sesiyle. “Onları hemen geri getirin!”
“Ne”

“İkinci antimadde kütlesini içeren cihaz harekete geçti! Şu anki çalışma hızıyla, radyasyon bir dakikadan daha az sürede kritik düzeye ulaşacak. Patlamanın tüm gemiyi yok edeceği kesin!”

II

Picard üniformasına iliştirilmiş ambleme dokunarak telsizini çalıştırdı.

"Işınlama odası, dış görev ekibini hemen geri getirin!"

Telsize bir daha dokundu. "Will, sizi geri getiriyoruz! Orada birşeyler oluyor!"

Sonra aniden döndü ve Worf'un bulunduğu bilim istasyonlarına doğru ilerledi.

"İkinci antimadde kütlesi, Yüzbaşikesin koordinatları biliyor musunuz?"

"Evet, efendim."

"Görev ekibi gemiye geri dönüp, güvende olduğunda, bu koordinatları

ışınlama odasına iletin."

Picard gergin bir biçimde Riker'ın geri geldiğini bildirmelerini bekledi. Bu gerçekleşir gerçekleşmez, hemen telsizine dokundu. "Işınlama odası! Yüzbaşı Worf'un size ileteceği koordinatlarda bulunan nesneye kilitlenin ve onu yabancı geminin mümkün olduğunca uzağına gönderin, derhal! Yirmi saniyeden az zamanınız var!"

"Başüstüne, efendim." Görevli Capelli'nin sesi bir saniye sonra yeniden

duyuldu. "Şu anda kilitleniyoruz, efendim."

"Patlamaya on beş saniye, Kaptan," diye gürledi Worf.

"Edindiğimiz verilere göre, bu nesne boş bir foton torpidosuna çok benziyor."

"Işınlayıcıyı çalıştırıyorum," diye bildirdi Carpelli. "Nesne ışınlanıyorşimdi."

"Beş saniye," dedi Worf. "Nesne gemiden ayrıldı, ancak henüz" Önündeki monitörde yeni bilgiler görünmüştü. "Şu anda nesnenin gemiden uzaklığı beş bin kilometre. Patlama süreci devam ediyor."

Birdenbire, ana ekran uzakta meydana gelen büyük patlamanın parlak görüntüsüyle doldu ve gemi bir süre için görünmez oldu.

"Patlama süreci tamamlandı," dedi Worf, "yabancı gemi zarara uğramamış görünüyor."

Ekrandaki parıltı yavaş yavaş azalınca terkedilmiş gemi yeniden ortaya çıktı.

Bir an sonra, köprü asansörü tıslayarak açıldı ve dış görev ekibi Riker'ın liderliğinde içeri girdi.

"Ne oldu, Kaptan? Neden bizi geri getirdiniz?"

"Birşeylersanıyorum sizin varlığınız bir antimadde cihazının tetiğini çekti," dedi Picard başıyla ekranı işaret ederek. Uzaktaki patlamanın izleri hala seçilebiliyordu.

"Bir bubi tuzağı mı?" dedi Riker kaşlarını kaldırarak.

Riker'ın sözleri üzerine, Data merakla başını kaldırarak baktı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Belki de," dedi Picard, "ama eğer öyleyse, oldukça esaslı bir tuzaktı. Eğer dışarı ışınlamasaydık, tüm gemiyi duman edecekti."

Riker yüzünü buruşturdu. "İyi zamanlamanız için teşekkür ederim, Kaptan."

"Sözünü etmeye değmez, Bir Numara."

“Geri gidecek miyiz?”

Picard arka taraftaki istasyonlara doğru döndü. “Bay Worf? Buna benzer başka mekanizmalar saptıyor musunuz?”

“Merkezi güç kaynağı dışında, geminin başka herhangi bir yerinde antimadde kütleleri görünmüyor, efendim. Ancak, nükleer olmayan bazı patlayıcılar olabilir.”

Yar, “Pek mümkün değil,” diye araya girdi. “eğer bu tür patlayıcılar olsaydı, kesinlikle antimadde mekanizmasından daha önce devreye girmek üzere tasarlanırlardı. Aslına bakarsanız, sonra devreye girmek üzere programlanmış olmaları imkansız.”

Picard başıyla onayladı. “Katılıyorum, Yüzbaşı. Bu büyüklükte bir patlamadan sonra geriye hiçbir şey kalmazdı. Fakat bu kadar eski bir gemide arıza olasılığı da gözardı edilemez. Patlamanın kendisi de böyle bir arızadan kaynaklanmış olabilir.”

“Sanmıyorum, Kaptan,” dedi Worf bilim istasyonundan. “Saptadığımız veriler, tanık olduğumuz bu antimadde patlamasının başından sonuna kadar kasıtlı bir olaylar dizisi olduğunu gösteriyor.”

“O halde bunun amacı neydi?”

“Büyük olasılıkla, gemiyi ve gemiye yaklaşanları yok etmek, efendim,” diye yanıtladı Worf gür sesiyle.

Yar, “Bu oldukça mantıklı, efendim,” diyerek Worf’a katıldı, “eğer bunun bir çeşit askeri yaklaşım olduğunu varsayarsak. Bu tür kendi kendini yok etme mekanizmalarına pek çok gezegenin tarihinde rastlanır.”

Picard kaşlarını çattı. “Askeri bir yaklaşım mı? Ne bir itiş gücü, ne de bir görünmezlik sistemi olmadan mı? Üstelik, silah olarak sadece bir tanecik intihar mekanizmasıyla mı?” Köprüye bakındı. “Data? Yüzbaşı Worf?”

“Silahların varlığına dair hiçbir veri yok, efendim,” dedi Worf ve hemen ekledi: “en azından, bizim bildiğimiz türde herhangi bir silaha rastlamadık.”

“Ancak hala çalışan birkaç mekanizma var, efendim,” dedi Data. “Bunlar silah olabilir. Tam güçle çalışmamalarına karşın, alıcılarımız bir tür alt uzay şebekesi içerdiklerini gösteriyor.”

“Ne tür?”

“Bilinmiyor, efendim. Daha yakından bakmadan birşey söylemek imkansız.”

“Öncekiyle aynı düzeyde mi çalışıyorlar?”

“Öyle, efendim,” dedi Data çabucak önündeki panele göz gezdirerek. “Hiçbir değişiklik olmadı.”

Riker, Picard’a döndü. “Daha uzun bir incelemeye ihtiyacımız var, efendim.”

Picard bir süre sessiz kalarak ekrandaki görüntüyü izledi. Sonra başını salladı.

“Pekala,” dedi, “ama ziyaretinize her an son vermeye hazırlıklı olun.”

Yeni dış görev ekibinin dört üyesi Riker, Data, Yar ve LaForge yabancı geminin boş koridorlarında maddeye dönüştüler. Işınlayıcı onları gönderirken, LaForge yerçekimi yokluğundan kaynaklanan anlık bir denge kaybı ve baş dönmesi hissetti. Ancak, koruyucu giysisinin bir özelliği olan manyetik etki yardımıyla geminin metal zeminine tutunan botları yürüyebilmesini sağladı. Bir atmosferin olmamasının fiziksel etkileri yoktu, ama birdenbire çevrelerini saran sessizlik oldukça rahatsız ediciydi.

"Vakit kaybetmeyelim," dedi Riker. İletişim cihazından gelen sesi tuhaf biçimde tizleşmişti. "Koruyucu giysilerinizi tam kapasitede çalıştırın. Şimdilik bir arada kalacağız. Öncelikle"

"Bir Numara," diye araya girdi Picard'ın sesi, "kendi kendini yok etme şebekesi yeniden çalışmış gibi görünüyor. Antimadde mekanizması olmadan da tehlikeli olabilir."

"Anlaşıldı, efendim. Kullandığı enerjiyi trikorderlerimizde görebiliyoruz. Hemen kontrol edeceğiz. Yüzbaşı LaForge, yolu gösterin."

Trikorder ekranını inceleyen Geordi yavaşça döndü. "Bu tarafa," dedi, "ama buna ihtiyaç duyacağımı pek sanmıyorum," diye ekledi trikorderi işaret ederek. "Antimadde çekirdeğinden yayılan radyasyon sızıntısını görebiliyorum. Sanırım, bu yeterli bir rehber olacaktır."

Dar koridorda ilerlemeye başladığında hafifçe ürperdi. Diğerleri tek sıra halinde onu izliyorlardı. Radyasyon, vizör yardımıyla gören gözlerinde, tıpkı kendi kendini imha mekanizmasının patladığı anda ortaya çıkan etkiyi yaratıyordu. O patlamayı net bir şekilde sadece kendisi ve Atılgan'ın alıcıları görebilmişti. Bu gibi anlarda vizör hem son derece yardımcı, hem de aynı oranda huzursuz edici oluyordu. Antimadde çekirdeğinden yayılan radyasyonun koruyucu giysileri sayesinde onlara zarar veremeyeceğini biliyordu, ancak yine de, keskin ve parlak ışık, üzerinde başka hiçbir tür radyasyonun yapmadığı etkiyi yaratıyor, zihninin derinliklerinde, güçlükle kontrol edebildiği bir korkunun ortaya çıkmasına sebep oluyordu.

Yeniden ürperdi ve bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Son köşeyi de dönünce, kendini bir duvarın karşısında buldu. Duvar, radyasyon sızıntısı yüzünden, kör edecek kadar parlaktı. Dikkatini hala elinde tutmakta olduğu trikordere yöneltince, aletin enerji kaynaklarını gösterdiğini farkettiler. Bir tanesi, antimaddenin ana merkezi olan, duvarın on iki metre ötesinde ve altındaydı. Üzerinde, güverte tabanından başka, iki kat koruyucu kalkan vardı. Diğerleri, antimadde radyasyonu yüzünden neredeyse farkedilmez hale gelmiş olanı, duvarın hemen ardındaydı. Herhangi bir giriş görünmüyordu.

"Alıcılar mekanizmanın tam üzerinde olduğunuzu gösteriyor, Bir Numara," dedi Picard'ın sesi. "Radyasyon düzeyi artıyor, iyi misiniz?"

"Şimdilik bir problem yok, efendim," dedi Riker trikorderini incelerken. "Ama mekanizmayı kontrol edebileceğimizi sanmıyorum, en azından doğrudan. Duvarı fazeyle4 delmemiz gerekir ve şimdilik bu pek akıllıca görünmüyor. Sizin de söylediğiniz gibi, radyasyon seviyesi artıyor ve bu oran duvarın

arkasında tehlikeli boyutlarda.”

Riker durdu ve trikorderle oynadı. “Ancak, çekirdekteki aktivite çok az arttı. Neden radyasyon”

“Anladığımı sanıyorum, efendim,” dedi Data kendi trikorderinden kafasını kaldırarak. “Patlamak üzere olan mekanizma dışarı ışınlanınca çevresindeki bazı maddeleri de beraberinde götürdü. Üzerinde bulunduğumuz güverte zemini de bunların içindeydi. Bu zemin, çekirdeğin koruyucu katmanlarından birini oluşturduğundan, sızıntı arttı. Bu koruyucu katmandan arta kalanların bir bölümünün, ışınlayıcı tarafından emilmesinden kaynaklanan moleküler gerilim sebebiyle, bozulmaya uğruyor olması da muhtemel.”

“Bölgeden uzaklaşmanızı öneririm, Bir Numara,” dedi Picard. Bunu söylerken ses tonu basit bir öneriden fazlasını ifade ediyordu. “Şimdi!”

“Emredersiniz, efendim,” diye yanıtladı Riker aceleyle. “Ancak henüz bizi Atılğan’a ışınlamanız için bir sebep yok.”

“Belki öyledireğer kendi kendinize yeterince hızlı hareket edebilirsiniz.”

“Harekete geçiyoruz, efendim,” diye bildirdi Riker ve başıyla diğerlerine işaret etti.

Geordi büyük bir rahatlamayla parlak radyasyona sırtını döndü. Henüz öldürücü olmadığını bilmesine rağmen, keskinliği sinirlerini bozmuştu.

“Buradaki zamanımızın kısıtlı olduğunu göz önüne alırsak, Yarbay,” dedi Data altı metre kadar yol katettikten sonra, “belki de ayrılmamız daha yerinde olur.”

“Katılıyorum, Bay Data,” diye yanıtladı Riker bir saniyeden daha kısa süren bir tereddütten sonra. “Şimdiye kadar gördüklerimize bakılırsa, burası yaklaşık bir kilometre uzunluğunda koridorlarla dolu. Siz ve Yüzbaşı LaForge sağ tarafa gidin. Yüzbaşı Yar ve ben soldan ilerleyeceğiz.”

Beş dakika sonra, tüm koridorların aynı görüldüğünü farkettiler. Geordi’nin vizörü bile bir duvarı diğerinden ayırdedemiyordu. Trikorderler her kapının ardında benzer ama belirsiz aktiviteler saptıyorlardı. Birşeylerdüzinelerce, ya da yüzlerce şeyminimum güç düzeyinde sürekli çalışmaktaydı. Trikorderler bu mesafeden bile güvenilir bir şebeke analizi yapamıyorlardı. Bazı alt uzay şebekelerinin ve ışınlama devrelerinin varlığına dair belirtiler bulunuyordu. Ancak bunlar, normalde olması gerektiği gibi iki ayrı mekanizma şeklinde değil, bir tek ünite gibi görünüyorlardı.

Trikorderlerin tam olarak analiz edebildiği devreler sadece panellerde bulunanlardı ve kendilerine dokunulduğunda, arkalarında bulunan büyük mekanizmaya güç yollayarak onu bir metal yığını haline çevirebilirlerdi.

Ayaklarının altındaki zemin hafifçe oynadığında, Geordi bıkkın bir ifadeyle diğerlerine tıpatıp benzeyen üçüncü panele bakıyordu. Bir an sonra titreşim rahatça hissedilebilir hale gelmişti. Geordi ani bir hareketle dönüp merkeze baktı ve merkezle arasında duran yarım düzine kadar duvara rağmen, antimadde radyasyonundaki artışı ve duvardaki sızıntıyı rahatça farkettiler.

“Sizi geri getiriyoruz!” dedi Picard’ın telsizden duyulan sesi. “Hazır olun!”

Ardından, ışınlama görevlisi CarPELLi'nin sesi geldi. "Yar ve Riker'a kilitleniyoruz."

Kısa süren bir sessizlikten sonra, Yar'la birlikte AtılĖan'ın ışınlama platformunda beliren Riker konuştu: "LaForge ve Data nerede?"

"şimdi onları getiriyorum, efendim," dedi CarPELLi ve bu sırada ışınlama prosedürün başlamasıyla Geordi hafif bir gıdıklanma hissetti.

Fakat aniden bu his yok oldu.

Duyduğu sadece CarPELLi'nin sesiydi: "Efendim, onları kaybettim! Birşeyler"

Ve Worf köprüden gürledi: "Efendim, yabancı geminin yansıtıcı kalkanları ışınlayıcıyı engelliyor!"

III

"Yansıtıcılar mı?" Picard'ın sesinde öfke ve şaşkınlık birbirine karışmıştı. "Gawelski!" diye bağırdı, o an LaForge'un dümendeki yerini almış olan genç görevliye. "Bizi hemen görüş mesafesine getir!"

Gawelski'nin parmakları Geordi'ninkiler kadar çabuk hareket etti ve Atılgan sığırayarak on bin kilometreyi itiş gücüyle iki saniyede katetti.

"Data! LaForge!" diye bağırdı Picard. "Beni duyabiliyor musunuz?"

"Oldukça iyi, efendim," diye yanıtladı Data'nın soğukkanlı sesi. "Henüz bir tehlike görünmüyor. Ancak, birşeyler geminin saniyede on iki nokta dört, sekiz frekansında sarsılmasına neden oluyor. Ayrıca, trikorderlerimiz antimadde çekirdeğindeki enerji salınımının belirli bir şekilde arttığını gösteriyor."

"Sızıntıda da artış var," diye ekledi Geordi. "Merkezin bu kadar uzağındayken tehlike yokhenüzama bizi buradan çıkarmak için gereken her şeyi yaparsanız minnettar kalırım, efendim."

"Elimizden geleni yapıyoruz, Yüzbaşı," diyerek güvence verdi Picard.

"Yansıtıcı alanını analiz ediyorum, efendim," diye bildirdi Worf. "Sadece ışınlama işlemi engellemek için tasarlanmış gibi görünüyor. Fazer ateşine direnci oldukça az olabilir. Jeneratörlere bir atış yapmamızı öneriyorum."

"Jeneratörlerin yerini belirleyebilir misiniz, Yüzbaşı?" diye sordu Picard.

"Şu an çalışır durumda oldukları için, evet, efendim." Worf önündeki kontrollerden birine dokundu. "Şu anda koordinatları taktik istasyonuna aktarıyorum, efendim."

Taktik istasyonunun başında duran Yüzbaşı Brindle soru soran gözlerle Picard'a baktı.

"Henüz ateş etmeyin, baylar," dedi Picard. "Bay Data? Yüzbaşı LaForge? Alıcılarımız şu an için radyasyon tehlikesi altında olmadığınızı gösteriyor. Aynı fikirde misiniz?"

"Şu anki radyasyon seviyesinde," dedi Data, "ben kesinlikle tehlikede değilim. Ancak, yaklaşık yirmi yedi saat içinde Geordi'yi olumsuz etkilemeye başlayacak."

"Pekala," dedi Picard. "Yüzbaşı Brindle, fazerleri Yüzbaşı Worf'un bildirdiği koordinatlara kilitleyin. Henüz ateş etmeyin, ama hazırlıklı olun."

"Fazerler kilitlendi, efendim. Ateşe hazırız."

Bir saniye sonra Riker ve Yar köprüye girdiler. Yar hızla taktik istasyonlarının başına geçip kontrollere göz gezdirirken Brindle yana çekildi.

"İstediğim şey, baylar," dedi Picard, "mümkün olduğunca çok bilgi edinmek. Özellikle eğer jeneratöre ateş edersek yeni ve daha kötü bir sürprizle karşılaşmayacağımızdan emin olmak istiyorum. Bu sizi de içeriyor, Bay Data ve Yüzbaşı LaForge. Mümkün olan herşeyi öğrenmek için durumunuzun avantajını kullanınama tedbirli olun."

"Elbette, efendim," dedi Data. "Bir kontrol merkezi bulmaya çalışacağız. Sanırım trikorderlerimiz"

"Radyasyon düzeyi yine artıyor!" diye araya girdi Geordi. "Bunu görebiliyorum."

"Kalkan jeneratörlerine ateş etmek için hazır bekleyin, Yüzbaşı Yar," dedi Picard.

"Hazırım, efendim."

"Radyasyon düzeyi ne kadar arttı, Yüzbaşı Worf?"

"Yaklaşık yüzde on, efendim," diye yanıtladı Worf. "Enerji çıkışının artmasından kaynaklanıyor gibi. Radyasyon kalkanında yeni meydana gelen herhangi bir tahribat olmadı."

"Peki enerji çıkışı neden artmış olabilir? Bu enerji nereye gidiyor, Yüzbaşı? Başka silahlar mı var?"

"Hayır, efendim, ancak sanırım yeni bir sistem devreye girdi." Worf durdu ve bilim istasyonunda yer alan verileri inceledi. "Bir uyku ünitesi gibi görünüyor, ancak, alıcı sinyallerine karşı bir tür koruma var sanırım. Veriler çok güvenilir değil."

Uyanmakta olan gemide, trikorder ekranından kafasını kaldıran Data'nın parlak sarı gözleri büyüdü. "Kaptan," dedi, "eğer yanılmıyorsam Yüzbaşı Worf'un bahsettiği yeni hareketlenmenin kaynağına otuz metre uzaklıktayız. İzin verirseniz, incelemek istiyoruz."

"İzin verildi, Bay Data. Dikkatli olmanızı söylememe gerek yok sanırım."

"Hayır, efendim. Teşekkürler. Geordi" Data yeniden trikorder ekranına baktı. "Sanırım bir tür atmosfer oluşuyor, efendim."

"Doğru söylüyor," dedi Worf. "Yüzde otuz oksijen, gerisi hareketsiz gazlar. Şimdiki hızıyla, beş dakikadan kısa sürede Dünya şartlarına ulaşacak."

"Dört nokta altı, sekiz dakika," dedi Data trikorderine bakarak.

"Bahse girerim bunların hepsi uyku ünitesinde bulunan şeyle bağlantılı," dedi Geordi aniden. "Gemi onu uyandırıyor ve ortamı hazırlıyor. Eğer harekete geçerse, tamamen uyanmadan önce orada oluruz."

Picard'ın sesi, "Bay Data," dedi ve kesildi.

"Kaptan?" Data, Geordi'ye baktı, sonra göğsünde takılı amblemdaki telsiz dokundu. "Kaptan?" diye seslendi bir kez daha, fakat hala yanıt yoktu.

Geordi, Data'yı dirseğinden yakaladı.

"Haydi, Data," dedi, "gidelim. Şimdi de telsizlerimiz engelleniyor gibi görünüyor. Bu, oraya o şey uyanmadan ulaşmamız için başka bir neden."

Geordi yerçekimsiz koridora balıklama dalma dürtüsüne karşı koyduya yerçekimi de atmosfer gibi aniden oluşmaya başlarsa? Ayaklarını sürüyerek tuhaf bir biçimde yürümeye başladı. Trikorderdeki verileri inceleyen Data etkilenmiş gibi görünüyordu. Geordi de kendi trikorderine bakınca hava basıncının artmaya devam ettiğini farkettiler. Ancak oksijen oranı yüzde yirmi dörde kadar düşmüş ve bu oranda sabitlenmişti.

"Radyasyon düzeyi hala artıyor," dedi Geordi koridordaki bir başka köşeyi

dönerlerken. "Şimdi ne kadar zamanım var, Data?"

"Bu düzeyde yaklaşık on iki saat sonra kötü reaksiyonlar başlar, Geordi. Ama kaptanın bizi bu gerçekleştirmeden çok önce buradan kurtaracağına eminim."

"Umarım öyle olur, ama son zamanlarda olanlara bakılırsa"

Geordi sustu. Büyük bir kapının önüne gelmişlerdi. Daha önce karşılaştıkları diğer panellerin iki katı genişliğindeydi ve şimdiye kadar gördükleri içinde kapı tanımına en çok uyan olmasına rağmen, en az diğerleri kadar sıradandı.

Geordi başını salladı. "Bu gemiyi yapanlar her kim ise, kapılara numara verme alışkanlıkları olmadığı açık."

"Numara vermek faydalı mı olurdu?" diye sordu Data trikorderiyle kapıyı aşağıdan yukarı tararken.

Kendi trikorderine bakan Geordi güldü. "Hayır, Data, bundan şüpheliyim. Farkettin mi bilmem, ama hava basıncı sabitlendi. Dünya normalinin yaklaşık yüzde yetmişi."

Birdenbire koridorun tavanında bulunan paneller canlandı ve soluk, sarımsıtrak bir parıltı yaymaya başladı. Bu, insan gözü için oldukça loş sayılırdı ama bir androidinki için öyle değildi. Bir saniye sonra, kapı hafifçe titredi ve iki tarafa doğru kayarak metal duvarın içinde kayboldu. Girişin ilerisinde, üst kısımları dikdörtgen şeklinde ve tabutu andıran, bir metre yüksekliğinde on iki platform vardı.

"Sanırım kapıyı çalmamızı bekliyorlardı, Data," dedi Geordi huzursuzca.

"Ya da hava basıncının gerekli düzeye ulaşmasını," diye yanıtladı Data bir odaya, bir trikorderine bakarak. "Şüphesiz, bunlar Yüzbaşı Worf'un aletlerinin saptadığı uyku üniteleri. Ancak, hala yaşam belirtisi yok."

"İçindekiler ölü mü?"

"Belki, ama öyle bile olsa, organik madde kalıntıları olmalıydı"

O anda, en yakındaki tabut biçimli yapı açıldı ve tek bir insan bedeni için oldukça geniş, koyu renk kumaşla kaplı iç kısım ortaya çıktı.

İçinde sadece bazı teller ve tüpler vardı.

Data'nın gözleri belli belirsiz büyüdü. "İlginç," dedi. "İçinde bulunan şey artık orada olmadığı halde, mekanizma işlevini gerçekleştirmeyi sürdürüyor."

Geordi omuz silkti. Hala biraz huzursuzdu. "Makineler böyledir," dedi ama sonra sözlerinin yanlış anlaşılabilirliğini düşünerek aceleyle ekledi. "Sözüm meclisten dışarı, elbette."

Data bir süre hareketsiz kalarak söylenenleri değerlendirdi. "Ah, evet, anlıyorum. İkinci cümle bir özürdü, birincisine alınmış olabilirim diye."

Geordi gülümsedi. "Ama sadece ilk söylediğimi vurgulamaya yaradı. Üzgünüm."

Data'nın soluk dudakları bir gülümseme şeklinde kıvrıldı. "Özüre gerek yok, Geordi, insanlar böyledir."

Aniden, Geordi gülmeye başladı. Hissettiği huzursuzluğun büyük bölümü kaybolmuştu. "Ne kadar haklısın, Data. Bize benzemek istediğinden emin misin? Bazen konuşarak öyle çamlar deviriyoruz ki, işler arap sağına dönüyor."

Data yeniden hareketsiz kalarak düşündü. "Sanırım bu da bir başka mecazi anlatım, çünkü bu söylediğın imkansız görünüyor."

"Aynen öyle, Data. Ama anayoldan ayrılmadan öncebu da bir başka mecazşu diğerklerini kontrol etsek iyi olacak." Diğerkutuları işaret etti.

Data çabucak trikorderine danıştı. "Herhangi bir aktivite ve yaşam belirtisi yok," diye bildirdi. "Birinci ünitedeki aktivite de durdu." Bir an duraksadı ve duvarlardan birindeki bir kapıya döndü. "Ancak, orada büyük bir elektrik hareketi var"

Koridora açılan kapı gibi, bu kapı da birden açıldı ve daha küçük bir oda ortaya çıktı.

Bu oda, gemide gördükleri diğerkşeylerin aksine, oldukça sıradışıydı.

"Bingo!" dedi Geordi sıritarak.

İlerideki duvarın üst bölümü bir tür ekran ile kaplanmıştı. Altında Atılğan'ınkinden oldukça farklı iki kontrol paneli bulunuyordu. Yukarıdaki panelin ortasında sarı renkli bir ışık yanıp sönüyordu. Sonra, ekranda bir harita belirdi. Bunun, geminin haritası olduğı açıktı.

Haritanın tam ortasında, Geordi'nin antimadde çekirdeğide olduğınu tahmin ettiğide bir yerde, parlak yeşil bir halka oluştu ve sarı ışıkla aynı sıklıkla yanıp sönmeye başladı. Hemen altında, bir tür mesaj olduğı belli olan bazı semboller belirmişti.

"Radyasyon sızıntısı!" diye bağırdı Geordi. Son birkaç dakika içinde olanlar kafasında anlam kazanmaya başlamıştı. "Herşey bununla ilgili! O bombayı dışarı ışınladığımızda kalkanı zayıflattık! Hala burada birşeylere göz kulak olan bir bilgisayar var ve bu, radyasyon sızıntısını farkettiğide için bir çeşit kalkan oluşturup gemidekileri bunun dışında tutmaya karar verdi. Ve şimdi de bunu onarması için bekçiyi uyandırmaya çalışıyor. Ama bekçinin on bin yıl öncede kaldığında bilgisayara söyleyen olmadı." Başını salladı. "Data, bu şeye yanıt vermenin bir yolunu bulabilir misin?"

"Bu çok süpheli, Geordi. Olası yanıtları, sonsuz olmamalarına karşın, çabucak hesaplamak benim için bile imkansız. Eğer bunu Atılğan'ın bilgisayarına bağlamanın bir yolu olsaydı..." Başını salladı.

Geordi iç geçirdi. "Bunu söylemenden korkuyordum. Eğer bunun şifresini çözmenin bir yolu olsaydı, belki bizi kızartmadan önce kalkanların gücünü düşürmeye ikna edebilirdik."

Denemiş olmak için tekrar telsizine dokundu, ama yanıt yoktu. "İletişim hala kesik. Ve sanırım telsizi engelleyen kalkan Atılğan'ın fazerlerini de engelliyor. Yoksa kaptan şimdiye kadar jeneratörleri uçurup bizi buradan kurtarmış olurdu. İletişim kesilmeden önce Worf koordinatları taktik istasyonuna iletliyordu ve Tasha da ateş etmeye hazırdu."

"Ben de aynı çıkarımı yaptım, Geordi. Ancak, kalkanların içinde olduğumuz için, belki jeneratörleri biz devre dışı bırakabiliriz."

Geordi başıyla onayladı. "Ben de bunu söyleyecektim." Çabucak trikorder ekranını gözden geçirdikten sonra başını kaldırdı. "Şu tarafa, sanırım," dedi

geminin merkezini işaret ederek ve o tuhaf yürüyüşü ile odayı terketmeye hazırlandı.

Daha kapiya varmamıştı ki, Data'nın nazik ama güçlü dokunuşunu omuzunda hissetti.

"Ben gideceğim, Geordi," dedi android. "Senin de az önce belirttiğin gibi, jeneratörler antimadde çekirdeğine ile oldukça yakın ve en güçlü radyasyon da orada." Triorderine göz attı. "Ve yaklaşık kırk beş saniye önce artış oranı yeniden hızlandı. Bu mesafede uzun süre güvende olmana karşın, özel giysi olmadan oradaki radyasyon oranına asla dayanamazsın. Diğer taraftan, ben hem daha hızlı hareket ederim, hem de önemli bir zarar görmeden çok daha yüksek radyasyon düzeylerine dayanabilirim."

"Data"

"Bana eşlik etmen hiç mantıklı olmaz, Geordi," dedi Data. Eli hala genç yüzbaşının omuzunu kavramaktaydı.

"Biliyorum, Data, ama"

"Ama bunu yapmayı istemek çok insani bir dürtü. Zararlı olacağını bilsen bile?"

Geordi bir süre sessiz kaldı, sonra başını salladı. "Öyle, sanırım." Derin bir soluk aldı. "Bir android için bile fazla sıcak olmadan harekete geç."

"Deneyeceğim," dedi Data elini Geordi'nin omuzundan çekerken.

Tam gitmek üzere döndüğünde, panelin üzerinde bu kez parlak sarı bir ışık yanıp sönmeye başladı.

Ekrandaki yeşil halka önce büyüdü, sonra kayboldu. Birkaç saniye içinde, yüz kadar başka halka hızla yanıp söndüler ve sonra hepsi yokoldu.

Bunun ardından, haritanın kendisi de kayboldu ve ekran tümüyle kararmadan önce, bir an için Atılgan'ın görüntüsü ile karşı karşıya kaldılar.

Düzinelerce başka ışık panelin her tarafında rastlantısal aralıklarla yanıp sönmeye başladı.

Birdenbire, oda bir ışık seline boğuldu ve iki adam bir ışınlayıcının kendilerini kavradığını hissetti.

* * *

"Bay Data! Yüzbaşı LaForge!" Picard çaresizce telsizine dokunuyor, ama yabancı gemiyle yeniden temas kurmayı başaramıyordu.

"Şu anda geminin etrafında tam güçle çalışan kalkanlar var, efendim," diye gürledi Worf. "Temas kurmak imkansız."

"Fazerlerimiz kalkanları geçebilir mi?"

"Eğer yeterli zaman ve güç olursa, evet, efendim. Ama gemi kalkanları kuvvetlendirmek için gücü arttırabilir. Bunun sonucunda ortaya çıkan radyasyon düzeyi"

"Başka seçeneğimiz olmayabilir!" diye bağırdı Picard. "Yüzbaşı Yar, fazerleri kalkan jeneratörlerinin bulunduğu koordinatlara kilitli tutun. Dr.Crusher, yanınıza ciddi antimadde radyasyonu yaralanmalarını tedavi etmek için gereken herşeyi alıp ışınlama odasına gidin."

"Derhal, Kaptan." Beverly Crusher'ın sesi revirdeki ofisinden gelmişti.

"Bir Numara? Yüzbaşı Yar? Siz oradaydınız. Yardımı olabilecek herhangi bir detay hatırlıyor musunuz?"

"Üzgünüm, efendim," dedi Riker başını sallayarak. "Sadece koridorlar ve kapılar vardı. Ne bir kumanda paneli, ne de herhangi bir işarete rastladık. Trikorderler, Atılğan'ın alıcılarının gösterdikleri dışında birşey tespit edemedi."

"Hiçbir şey, efendim," diyerek bunu tekrar etti Yar. "Ancak, eğer fazerleri kullanacaksak iki önerim var. Birincisi, ateş etmeden önce mümkün olduğunca yaklaşmak. İkincisi, tüm fazerleri jeneratör koordinatlarına hedefleyip hepsini maksimum güçle ve aynı anda ateşlemek."

"Öyle yapın, Yüzbaşı," dedi Picard sert bir ifadeyle. "Eğer bu işe yararsa, yani kalkanları yeterince hızlı devre dışı bırakabilirsek, bundan kaynaklanan radyasyon artışı son derece hızlı, ama çok kısa süreli olacak. Görevli Carpelli, kalkanlar düştüğü an Bay Data ve Yüzbaşı LaForge'a kilitlenmeye hazır olun. Onları oradan çok çabuk çıkarmak zorundasınız."

"Hazırım, efendim!"

"Yüzbaşı Worf, kalkanların çapı?"

"Bir nokta üç kilometre, efendim."

"Görevli Gawelski, bizi bir nokta dört kilometreye götürün."

"Başüstüne, efendim."

"Yüzbaşı Yar, o koordinatları yeniden kontrol edin."

"Emredersiniz, efendim. Alan küresel ve koordinatlar bu alanın ortasına düşüyor. Antimaddenin kendisinden on metre uzakta."

Picard yüzünü buruşturdu. "Fazerlerin yayılımı"

"Bu mesafeden, tüm fazerler aynı anda ateşlense bile, yayılımı bir metreden daha dar tutabiliriz."

"Dr.Crusher, yerinizi aldınız mı?"

"Pek değil, efendim, radyoaktivite arıtma üniteleri oldukça büyük ve adamları gördükleri an alabilmeleri için ayarlanmalarını istiyorum. Özellikle Geordi için saniyeler bile önemli."

"Bunun farkındayım, Doktor!" diye tersledi Picard.

"Öyle olduğunuzdan eminim, Kaptan, ancak farkında olmanız gereken birşey daha var. Maruz kalacağı radyasyon hasarını belirleyen şey şu an ile saldırı anı arasındaki süre değil. Fazerleriniz devreye girene kadar, çekirdekten uzak durdukları sürece radyasyon düzeyi Data ve Geordi'nin tolere edebilecekleri seviyede olacak. En kritik zaman fazerlerin ateşlenmesiyle oradan ışınlandıkları ana kadar olan süre!"

Picard kısa bir süre sessizliğini korudu, sonra görünmediğini bildiği halde başını salladı. "Elbette haklısınız, Doktor," dedi. "Hazır olduğunuz zaman bana

bildirin.”

Gergin bir şekilde köprüyü adımlarken, bir taraftan da Worf’a ve Yar’a göz attı. Beklemek her zaman zordu, ama şimdi olanlardan, dört kişinin yabancı gemiye geri dönmelerinden ve ilk tehlike işaretinde yeterince çabuk hareket edememekten kendini sorumlu tutuyordu. Oysa başka seçeneği yoktu. Eğer gerektiği kadar çabuk hareket edebilmiş olsaydı, eğer merakının ve sabırsızlığının kararını gölgelemesine izin vermeseydi

“Hazırız, Kaptan,” dedi Beverly Crusher’ın sesi.

Picard’ın birdenbire gerilen bedeni, Yüzbaşı Yar’ın hazır olduğunu işaret etmesiyle gevşedi.

“Görevli CarPELLi,” dedi.

“Hazırım, efendim,” diye yanıtladı CarPELLi’nin sesi ışınlama odasından.

“Yüzbaşı Yar, hazır olduğunuzda”

Başka bir sessizlik anının ardından, “Ateşliyoruz, efendim,” dedi Yar.

Bir saniyeden daha kısa bir süre için, yabancı gemiyi çevreleyen uzay kör edici bir ışıkla aydınlandı.

Işık kaybolduğunda, tamamen savunmasız gemi tekrar ekranda görüldü.

“Kalkanlar düştü, efendim,” diye bildirdi Yar. Sesinde, kazanılan zaferin tatminkarlığı vardı.

“Radyasyon yoğunlaşıyor, efendim,” diye gürledi Worf. “Eğer bu hızla devam ederse kalkanlarımızı açmamız gerekecek.”

“Onları getirdiniz mi, Bay CarPELLi?” dedi Picard.

Ancak ışınlama odası sessizliğe bürünmüştü.

“CarPELLi! Beni duyuyor musunuz?”

Yine bir sessizlik ve ardından: “Orada değiller, efendim! Gitmişler!”

IV

Işınlayıcı alanının kendisini kavradığını hisseden Geordi LaForge büyük bir rahatlama hissetti. Bir an sonra, vizör ile desteklenmiş görme duyusu, etrafındaki enerjinin tanıdık kaleideskop görüntülerinin akınına uğradı. O kadar hızlı değişiyorlardı ki, herhangi bir şeye odaklanmak imkansızdı.

Ancak etrafında dönüp duran enerjiye karşın, LaForge farklı birşeyler olduğunu hissetmişti. Enerji daha durgun ve daha zayıftı. Ama asla tamamen aynı olmaz dedi kendi kendine. Aynı kar tanecikleri gibi, hiçbir ısınlanma tecrübesi birbirine benzemezdi. En önemli şey, Kaptan Picard'ın onlara ulaşmış olmasıydı ki, Geordi bundan emindi. Alan ortadan kalkıp onları serbest bıraktığında, o ve Data, Atılğan'ın ısınlama odasında güvenlikte olacaklardı.

Bir an, ortada ışınlayıcının yarattığı hiçlikten başka birşey yoktu, sonra bir başka enerji karmaşası oluştu. Bu, az önce yaşadığı tecrübenin tam tersi bir görüntüydü.

Ama sonra, enerji kaybolmadan ve dünya etrafında oluşmadan önce, herşey yeniden başladı.

Ve bu kez farklılık çok büyük ve ürkütücüydü.

İlk seferinde durgun ve zayıf olan enerji şimdi körleştirecek kadar yoğunlaşmıştı.

Ve sonra Geordi'nin daha önceki ışınlayıcı tecrübelerinde asla görmediği frekans ve dalga boylarına ulaştılar. Enerji dönerek ve parlayarak imkansız görünen şekiller aldı ve her saniye daha da yoğunlaşarak Geordi'nin yüzündeki vizörü çıkarıp atmayı istemesine neden oldu.

Fakat kendisini kavrayan ısınlama alanı kırıldamasını engelledi.

Birdenbire dehşete düştü. Yoksa antimadde radyasyonu ışınlayıcının işleyişini mi bozuyordu? Yoksa ısınlama anında iyice yoğunlaşan radyasyon, bedeni ile birlikte enerjiye mi dönüşmüştü? Atılğan'daki ısınlama mekanizması bu iki enerji formunu birbirinden ayıramıyor muydu? Şimdi antimadde radyasyonu bir şekilde kendi bedeninin bir parçası mı olmuştu? Bu tuhaf şekillerin nedeni bu muydu?

Fakat bu düşünceler zihnini meşgul ederken, serbest bırakıldığını ve enerjinin çekilip gittiğini hissetti.

Ve sonunda dünya etrafında yeniden oluştu.

Farkettiği ilk şey, beklediği gibi, antimadde radyasyonunun keskin parıltısıydı. Ve önünde soluk bir şekilde beliren Data'yı farketti.

Ancak androidin ötesinde

Zihni, önünde yer alan çeşitli dalga boylarına ait imgeleri anlamlandıramıyordu. Şekilleri ve renkleri Atılğan'ın ısınlama odasına eşleştirmeye çalışmak sadece algılarını daha da çarpıtmaya yaradı ve anlık bir baş dönmesine sebep oldu. Bu, beklenmedik ışınlayıcı yolculuğunun yarattığı

fiziksel yoğunluğu bir kat daha arttırmıştı.

Sonra, birden Data'nın güçlü ellerinin omuzlarını tutarak dengesini sağlamasına yardımcı olduğunu hissetti. Android endişeli bir ifadeyle yüzüne bakıyordu.

"Geordi, iyi misin?"

Ellerini uzattı ve Data'nın kollarını yakaladı. Sanki bu kollardan güç almak ister gibiydi.

Bir an sadece Data'ya odaklanarak, geri kalanların istedikleri şekle girmelerini bekledi.

Ve bu olurken, bunun tanıdık bir şekil olmadığını hayretle gördü.

Hala ağırlığının olmadığı gerçeğini ancak o zaman farkettiler. Bulundukları yer, her yer olabilirdi, ama kesinlikle Atılgan değildi.

Yabancı gemide bir yerlerde de değillerdi. Devam eden yerçekimi yokluğuna rağmen, orada olamazlardı. Son anlarda duyularını neredeyse körleştiren antimadde radyasyonundan eser kalmamıştı.

Ama başka nerede olabilirlerdi ki?

Data'nın kollarını bırakarak döndü ve çevresine bakındı.

Data ile beraber, son derece sade bir odada bulunan geniş bir ışınlama dairesinin ortasında duruyorlardı. Duvarlardan birinin üst tarafı bir ekrandı ve önünde sade ama kullanışlı bir koltuk duruyordu. Ancak hiçbir yerde kontrol paneli yoktu.

Fakat ekranın hemen altında görünmeyen bir desteğin üzerinde asılı duran ve ancak bir kask iskeleti olarak tanımlanabilecek birşey vardı. Bu, beş kavisli çubuğun üzerini kaplamış küçük, gümüş renkli bir küreydi. Çubuklar üzerinde geçtikleri her türlü kafaya uyabilecek parmaklara benziyorlardı.

Bir diğer duvarın bir metre uzağında da gemidekilere benzeyen tek bir uyku ünitesi vardı. Bunun diğerlerinden tek farkı, hiçbir dış kontrolü olmayışydı. Açık ve boştu.

Ekranın karşısındaki duvarda odanın sadeliğine uymayan birşey duruyordu. Bu, ilkel bir hava bölmesiydi ve Dünya zamanıyla yirminci yüzyıl sonu veya yirmi birinci yüzyıl başına ait bir kalıntıya benziyordu. Geordi'nin spektrografik görme yeteneği, bunun basit bir çelik alaşımı olduğunu söylüyordu. Yaklaşık üç metre yüksekliğinde ve bundan az daha geniş olan bu hava bölmesi duvarın yarısını ve odanın iki metrelik bölümünü kaplıyordu.

"Geordi?" dedi Data. Normalde düz olan ses tonunda bu kez endişe seziliyordu. "Sende fiziksel bir sorun bulamıyorum, ama davranışların"

"Ben iyiyim, Data," dedi Geordi, yeniden androide dönerek. Ve sonra tedirgin bir şekilde güldü. "Artık Kansas'ta olmadığımızı farketmem biraz zaman aldı."

"Kansas mı?" Data endişeyle baktı. "Hiç Kansas'a gitmedim Geordi. Yaşadıklarımızın seni kötü etkilemediğinden emin misin?"

"İyiyim, Data, tüm olanlar düşünülürse," diye yanıtladı Geordi gülümseyerek. "Sadece kötü bir espri yaptım. Oz Büyücüsü. Seni Toto diye çağırmadığıma dua et."

"Toto mu? Ama neden" Data cümlelerinin tam ortasında durdu. Geordi, Data'nın, sarı gözlerinin ardında bir yerlerde bir takım bağlantılar kurmaya çalıştığını görebiliyordu. "Ah, evet, şimdi anladım. İsmimle ilgili bir şaka yaptın. Ama itiraf etmeliyim ki, düşüncelerinin izlediği yol biraz aklımı karıştırdı."

"Korkarım bu mantıklı birşey değildi, Data. Korktuğum zamanlar, bunlar birdenbire ortaya çıkıyor. Açıklamak zor."

"Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm," dedi Data neredeyse hüzünlü bir ses tonuyla. "Bu da hala çözemediğim, insanlara özgü gizemlerden bir tanesi."

"Eğer bir gün ben çözersem, sana da söylerim," dedi Geordi ve odayı bir kez daha gözden geçirdi. "Bu arada çözmemiz gereken başka gizemler de var. Nerede olduğumuz ve nasıl geri döneceğimiz gibi."

Aniden, göğsündeki telsize dokundu. "Atılgan, ben Yüzbaşı LaForge, cevap verin."

Ama ne ilk, ne de onuncu denemesinde bir yanıt alamadı. Data'nın şansı da daha iyi değildi. Havanın soluyabilecekleri kadar güvenli olduğuna karar verdikten sonra, özel giysilerini kapatarak iletişime ayrılan gücü arttırmalarına rağmen, hiçbir yanıt alamadılar. Sonunda, bulundukları yerde de, aynı yabancı gemideki gibi, iletişimi engelleyen kalkanlar olduğu kanısına vardılar.

Belki de menzil dışındayız diye düşündü Geordi, ama hemen bu fikri zihninden uzaklaştırdı. Buraya bir ışınlayıcı yoluyla geldikleri düşünülünce, iletişim menzili dışında olmaları neredeyse imkansızdı. Yabancı teknolojilerle bile, ışınlama menzili bu kadar uzun olamazdı.

Bu yüzden, bir tür kalkanın içinde olmalıydılar. Eğer kalkanlardan kurtulabilirlerse, Atılgan'la temas kurabilirlerdi.

Ama öncelikle kalkanı neyin oluşturduğunu bulmalıydılar.

"Gittiler mi?" dedi Picard. "Gitmiş olamazlar!"

"Ama öyle, Kaptan," diye ısrar etti Capelli. "Bunu sizden daha iyi anlıyor değilim, ama onlar gittiler. En azından, şu anda orada değiller. Sanırım kalkanlar indiğinde oradaydılar, ama"

"Carpelli! Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Emredildiği gibi," dedi Carpelli savunmaya geçerek, "ışınlayıcıyı kalkanlar düştüğü an otomatik olarak telsizlerine kilitlenmeye ayarladım. Ve aynen öyle oldu. Data ve LaForge kalkanlar açıldığında son bulundukları noktanın yaklaşık otuz metre uzağındaydılar ve onlara kilitlenmek zor olmadı. Ama ışınlayıcıya güç vermeden önceki bu bir saniyeden daha uzun olamazortadan kayboluverdiler! Artık telsizlerini saptayamıyorduk."

"Telsizleri radyasyondan etkilenmiş olmalı!" diye tersledi Picard. "Yine de belirlenen koordinatlara kilitlenerek onları ışınlayabilirdin!"

"Denedim, efendim! Derhal güç verdim, ama ortada ışınlayacak kimse yoktu!"

"Efendim," dedi Yüzbaşı Worf bilim istasyonundan, "analiz ettiğim veriler başka bir ışınlayıcının, kalkanlar düşerken çalışmakta olduğunu gösteriyor."

Picard aniden Klingon'a döndü. "Hala çalışıyor mu?"

"Negatif, efendim."

"Yerini saptayabilir misiniz?"

"Hayır, efendim, ama daha önce farkettiğimiz cihazlardan biri olmalı.

Kalkanlar düştüğü an çalışmaya başladığını sanıyorum."

"Onları nereye gönderdi? Alıcılar ışınlama menzili içinde ne gösteriyor?"

"Hiçbir şey, efendim. Yabancı gemi ve Atılgan dışında, yıldızlararası toz zerreciklerinden daha büyük hiç bir nesne yok."

"O halde nerede? Alıcı menziline giren her yerde yaşam türleri arayın."

"Zaten yapıldı, efendim. Atılgan'dakiler dışında, başka yaşam belirtisi yok."

Picard birdenbire göğsündeki telsize dokundu. "Binbaşı Data! Yüzbaşı LaForge! Yanıtlayın!"

Ama yanıt yoktu.

"Bilgisayar!" diye bağırdı Picard bu kez. "Binbaşı Data ve Yüzbaşı LaForge Atılgan'dalar mı?" Yabancı geminin ışınlayıcısı onları gemide bir yerlere göndermiş olabilir miydi?

"Hayır, Kaptan," dedi bilgisayarın duygudan yoksun sesi, "Binbaşı Data ve Yüzbaşı LaForge, gemide değil."

Picard bir küfür savurmamak için kendini güç tuttu. Zihni hızla çalışıyordu. Nerede olabilirlerdi? Onları Atılgan'a geri getirince yabancı gemiyi kendi kaderine bırakmaya karar vermişti. İster yok olsun, ister olmasın.

Ama şimdi buna cesaret edemiyordu.

O ikisini nereye götürmüşlerse, Worf'un makinelerinin söylediği gibi bir ışınlayıcı vasıtasıyla ya da bilinmeyen başka bir yolla, bu o lanet gemideki birşey tarafından yapılmıştı. Her geçen dakika, önlerinde duran bu şey, lanet bir gemiden çok, acımasız bir tuzağa benzemeye başlamıştı.

Ve o gemi olmadan, onun hala çalışan cihazlarını incelemeden, adamların nereye ve nasıl götürüldüklerini bulmanın bir yolu yoktu.

Onları başka türlü geri getiremezlerdi.

"Yüzbaşı Worf, yabancı geminin antimadde çekirdeğinin durumu nedir? Acil bir aşırı yükleme tehlikesi var mı?"

"Acil bir tehlike yok, efendim, ama düzensiz ve neredeyse korunmasız.

Fazerlerimiz kalkanın iç katmanı dışında herşeyi yok etmiş görünüyor. Merkezi güç kontrol şebekelerini de tahrip etmiş olabilir."

"Mühendislik!" dedi Picard. "Sanırım durumu izliyordunuz. Bilmek istediğim, geminin güç kaynağının sabitlenip" Durdu ve sertçe başını salladı. "Bilmek istediğim, geminin güç kaynağının ne kadar çabuk sabitlenebileceği!"

"Anladım, efendim," dedi Başmühendis Argyle'nin boğuk sesi, "bu mesafeden yapabileceğimizin en iyisini yapıyoruz, ama daha yakından göz atmadan önce hasarı tam olarak söylemek mümkün değil. O zaman bile, yabancı bir teknoloji olması sorunu var"

"Bay Argyle, ne yapamayacağınızı bilmek istemiyorum! Bana yapabileceklerinizi söyleyin!"

"Üzgünüm, Kaptan, bu koşullar altında hiç kimseen azından dürüst olanlarhiç

bir söz veremez. Tüm söyleyebileceğim, elimizden gelenin en iyisini yapacağımız. Yapılması gereken, yabancı geminin güç kontrollerini onararak çekirdek kalkanını güçlendirmek. Elimizdeki son veriler, en gelişmiş radyasyon giysilerimizle bile, çekirdeğe, değil karmaşık onarımlar yapmak, bir vidayı sıkıştırmak için bile yaklaşamayacağımızı gösteriyor. Öncelikle uzaktan onarım ünitelerimizden birini, beraberinde doğru dürüst bir kalkanla oraya gönderip, delikler açtığınız eski kalkanı değiştirmek.”

“Pekala, Binbaşı Argyle,” dedi Picard isteksizce. Başmühendisin haklı olduğunu anlamıştı. “Öyle yapın.”

“Derhal, Kaptan. Yardımcı Başmühendis Singh bir uzaktan onarım ünitesi almak için depoya doğru yola çıktı bile.”

İlk uzaktan onarım ünitesinin öldürücü radyasyonun ortasına ışınlanması beş dakika sürmemişti, ancak gergin bir şekilde çekirdek aktivitesini ve radyasyon düzeyini izlemekte olan Picard’a ve diğerlerine bu süre saatler kadar uzun gelmişti.

Geordi ve Data sonuçsuz bir şekilde Geordi’nin iletişimi engellediğini düşündüğü kalkanı aradılar, ama ortada hiçbir şey yoktu. Kontrollerle ne kadar oynarlarsa oynasınlar, trikorderlerde kontrollerin yerine dair en ufak bir işaret bile görünmüyordu.

Sonunda, şaşkın ve cesaretleri kırılmış bir şekilde dikkatlerini tekrar bulundukları odaya çevirdiler.

Ve keşfettikleri ilk şey şaşkınlıklarını daha da arttırdı. Hava bölmesi hiçbir yere gitmiyordu. Kolayca açıldı ama trikorderler arkasındaki kapının işlevsel olmadığını gösterdi. Kontrolleri donmuş gibiydi. Ve ilerisinde, yine trikorderlere göre odanın duvarı duruyordu.

Bundan başka kapı ya da bir açıklık da yoktu. Bu bakımdan, yabancı geminin aynısıydı. Dışarı çıkmanın, ya da içeri girmenin tek yolu ışınlanmaktı.

Sonra aniden, yeniden ışınlayıcı sorununa ve hiçbir kontrolün olmayışı durumuna geri döndüler. Eğer tamamıyla otomatik değilseya da bir hapisane hücresinde değillersebir yerlerde bazı kontrollerin olması gerekirdi. Elbette, şu kask vardı ve eğer herhangi bir kontrol varsa, bunun tamamen zihinsel yolla çalıştığını gösteriyordu. Hiç biri henüz kaskı kafasına geçirmeye hazır değildi, trikorderler bir tehlike göstermese bile.

Bunun yerine, trikorderleri ile ışınlayıcıyı incelemeye koyuldular ve bunun Federasyon ışınlayıcılarından çok fazla farklı bir yapıya sahip olmamasını umdular. Şansları varsa, ışınlayıcı hala çalışıyor olabilirdi. Eğer öyleyse, devrelerde akıp duran güce ait izler, trikorderleri tarafından saptanıp, ışınlayıcının çalışma prensipleri ile ilgili önemli ipuçları verebilirdi. Böylece, ışınlayıcıyı alıcı durumdan nakledici duruma geçiren devrelerin yerini bulup bunları çalıştırabilirlerdi.

Ancak, trikorderlerin belli belirsiz saptayabildiği bir güç akımı olmasına karşın, Geordi ve Data karşılaşmayı umdukları devrelerin bulunmadığını keşfettiler. Yada, bu devreler var olsa bile, tamamen kapatılmış olmalıydılar.

Bu ışınlayıcı gönderemezdi, sadece alırdı.

“Bu çılgınca, Data!” diye neredeyse bağırdı Geordi. “Tamamen delilik!

Gönderemeyen bir ışınlayıcı ne işe yarar!”

“Bir alıcı olarak son derece iyi çalışıyor,” dedi Data mantıklı bir biçimde, “ve tamamen bunun için tasarlanıp üretilmiş gibi. Yaşı düşünülürse, oldukça dikkate değer.”

“İhtiyacım olan son şey,” dedi Geordi ters ters, “bunu yapana methiyeler düzülmesibu bir fare kapanı! Eğer daha az dikkate değer olsaydı bizim için daha iyi olurdu!”

Data bir an Geordi’ye baktı. Bu ani patlamanın verdiği şaşkınlıkla gözleri iri iri açılmıştı. “Sadece gözlemlerimi aktarıyordum, Geordi. Bunda” Sonra aklından bir düşünce geçmiş gibi durdu.

“Ah, anlıyorum,” diye devam etti. “Eğer yanılmıyorsam, insan psikolojisinde senin şu anki durumunu açıklayan bir terim var: düşmanlığın yön değiştirmesi. Aslında içinde bulunduğumuz duruma, veya bizi buraya gönderen mekanizmalara, veya yakalandığın için kendine kızgınsın, ama bu öfkeyi bir başka nesneye yönelterek”

“Data!”

“Evet, Geordi?”

“İhtiyacım olmayan bir başka şey de, insan psikolojisi üzerine bir vaaz!” dedi Geordi. Ama sonra, Data’nın gözlerini kendisinininkilere diktiğini görünce, derin bir soluk alarak başını eğdi.

“Sana çıktığım için üzgünüm.”

“Hiç önemi yok, Geordi. İnsan zihninin tuhaflıklarını gözlemlemek her zaman ilgimi çekmiştir.”

Geordi güldü. “Bazı zamanlar gerçekten çok tuhaf oluruz,” dedi ve sonra birden ciddileşti.

Ekrana ve kaska döndü. “Sanırım bunu daha fazla erteleyemeyeceğiz.”

Yeniden derin bir soluk aldı ve gümüş parmaklı kaska uzandı. Kendi kendine, bunun bu aşamada yapılacak en mantıklı şey olduğunu söylüyordu. Bu kaskı kullanmak, durumlarını şu an olduğundan daha kötü bir hale getiremezdi.

Kaskın parmağa benzeyen uçlarından birini tutunca, kaskı duvarda tutan şey gevşedi. Geordi dikkatle elindeki kaskı inceledi. Önce spektrografik ve mikroskopik görme yeteneğini, daha sonra da trikorderini kullanmasına karşın, bu incelemenin ortaya çıkardığı tek şey, bu gümüş renkli küreyle beş esnek parmağın içinde birşeylerin olduğuydu. Her milimetresinden çıkan küçük miktarda enerji karmaşık şekiller oluşturunuyordu, ama bu şekillerin ne anlama geldiğini ne Geordi, ne de Data tahmin bile edemiyorlardı.

Sonunda, Geordi kaskı yavaş yavaş ve tedbirli bir biçimde başına geçirdi. Bu sırada, parmaklardan iki tanesini, vizörüne değmemeleri için bir parça geri bükmesi gerekmişti. Dikkatle hem Geordi’yi hem de trikorderini izlemekte olan Data, her an harekete geçmek üzere hazır bekliyordu.

Ancak hiçbir şey olmadı. Gümüş renkli küredeki düzenli, ama güçlükle

farkedilebilecek bir parıltı dışında.

Birkaç saniye boyunca, Geordi kıpırdamadan durdu. Sadece, sıfır yerçekiminin sebep olduğu hafif bir salınım seziliyordu.

Hiç birşey hissetmiyordu.

Ta ki

Zihninin derinliklerinde bir yerlerde, birşeyler kıpırdandı.

Elleri kaska doğru gitti, ama Geordi onu çıkarıp atma dürtüsüne karşı koydu.

Kıpırdanma yavaş yavaş artarak tüm yönler doğru yayıldı ve hafif bir karıncalanmaya dönüştü. Sonra, alıcı etkilerini anımsatan şeffaf bir parıltı gördü.

Ve sonra herşey kayboldu.

Bunun ardından, ekran aydınlandı ve gökkuşağının tüm renkleriyle doldu.

Geordi bunun bir tür deneme yayını olup olmadığını merak etti, ama tam olarak birşeye benzetemedi görüntü yok oldu.

Ve yerini, tüm ekranı dolduran bir gezegen görüntüsü aldı. Bir an, sadece bir an, içini kaplayan sevinç Geordi'ye başka herşeyi unutturdu.

Dünya! Bir şekilde Dünya'nın yörüngesine girmişiz!

Sonra o an geçti ve dönüp duran bulutların, mavi okyanusların, hatta kutuplardaki beyaz kütlelerin Dünya'ya çok benzemesine rağmen, kara kütlelerinin farklı olduğunu gördü.

Bu, M sınıfı bir gezegendi, ama kesinlikle Dünya değildi.

Birdenbire, anlık mutluluk duygusu yerini başka bir duyguya; endişeye bıraktı. Her neredeseler, buraya kendi iradeleri dışında ve muhtemelen bu gezegenin halkı tarafından getirilmişlerdi. Amaçları, büyük olasılıkla onları esir almak, ya da öldürmekti

Ama bu gezegen gerçek olamaz dedi kendi kendine. Bilgisayar Geordi'nin zihninden Dünya'nın bir imgesini almış ve bunu hafıza bankasındaki en yakın şeyle eşleştirmiş olmalıydı. Bu da, Atılgan'ın iletişim menzili dışında olmaları kadar gerçek dışıydı.

Kendine bir kez daha, hiç değilse yabancı geminin en yakın yıldızdan sadece bir parsek uzakta olduğunu söyledi.

O gemiden buraya bir ışınlayıcı vasıtasıyla gelmişlerdi. İşlem sırasında etrafında dönüp duran enerji alanına kadar tuhaf olursa olsun bunu kanıtlıyordu.

Ve ışınlayıcı menzili on binlerce kilometre ile ölçülürdü, daha fazla değil.

Ama yine de

Denemek amacıyla, Satürn'ün ve halesinin görüntüsünü hayal etmeye çalıştı ve ekranda benzer bir şeklin oluşmasını bekledi.

Ama çabaları boşa çıktı. Ekrandaki görüntü değişmemiştir.

Bakışlarını ekrandan çevirerek odadaki her bir nesneyi inceledi.

"Data," dedi, "trikorderin bu şeyi taktığımdan beri yeni bir şeyler bulabildi mi?"

"Duvarın ardında ve ekranın altında pek çok devre aktif hale geçti, ama

işlevleri belirlenemiyor.”

Geordi dikkatini ışınlayıcı çemberine yöneltti. “Işınlayıcıda hiçbir şey olmuyor mu? Orada aktif hale gelen devreler yok mu?”

“Hayır, Geordi.”

Geordi hayal kırıklığı içinde başını salladı. Kaskı takmak birşeyler yapmıştı, ama bunlar onun istedikleri değildi. Belli ki, imkansızı istiyordu. Eğer nakledici devreler yoksa, bunları yaratamazdı.

Ama eğer varsa...

Bu kez, elinden geldiğince, devreleri ve içlerinden geçen gücü hayal etmeye çalıştı.

Fakat hala ne kendi trikorderinde, ne de Data’nınkinde, bu devrelerin varlığı görülmemişti.

Birdenbire, kaskı çıkardı ve Data’ya uzattı. “Al, bir de sen dene,” dedi yapmaya çalıştığı şeyi açıklayarak. “Hafıza bankalarında bir yerlerde, ışınlayıcı devrelerin daha doğru ve detaylı bir şeması olmalı,” dedi, “belki senin şansın yaver gider.”

“Eğer yardımı olacağını düşünüyorsan, elbette denerim, Geordi.”

Geordi başını salladı. “Bu konuda en ufak bir fikrim yok, Data, ama şu an deneyebileceğimiz başka birşey aklıma gelmiyor. Eğer senin bir fikrin varsa, lütfen çekinme.”

“Anlıyorum,” dedi Data kaskı alırken. “Sanırım önerdiğin şeye ‘kör atış’ deniyor, değil mi?”

Data kaskı takarken Geordi hafifçe gülümsedi. “Öyle de diyebilirsin, ama her ne”

Birdenbire, Geordi sustu ve kaska baktı. Parmaklar Data’nın kafasına dokunur dokunmaz, gümüş renkli küre parlamaya başlamıştı. Bu, Geordi’de olduğu gibi belli belirsiz bir parıltı değil, oldukça güçlü bir aydınlanmaydı.

“Data! Çıkar onu! Birşeyler oluyor!”

“Sorun yok, Geordi,” dedi Data sakince. “Parıltının farkındayım. Ama henüz herhangi bir kötü etki hissetmiyorum. Aslına bakarsan, cihazın fiziksel ağırlığı dışında hiçbir şey hissetmiyorum.”

Ama o konuşurken, parıltı giderek artmış ve yanıp sönmeye başlamıştı.

“Ben taktığımda böyle olmamıştı,” dedi Geordi huzursuzlukla.

“Belki bunun sebebi, benim de bir makine olmam ve cihazla daha uyumlu çalışmamdır.”

“Belki öyle, belki değil. Ben taktığımda zihnimin derinliklerinde bir kıpırdanma hissettim, sonra bu bir karıncalanma duygusuna dönüşerek tüm bedenimi kapladı. Hiçbir şey hissetmediğinden emin misin?”

“Henüz değil, Geordi.” Data durdu ve yukarı baktı. Bu sırada, parlaklık daha güçlü ve hızlı biçimde yanıp sönmeye başlamıştı. “Yine de, eğer insani içgüdülerin telaşa kapılmana yol açıyorsa, belki de”

Birdenbire, Data donup kaldı. Sanki taşlaşmıştı. Geordi’nin trikorderinin küçük ekranında yeni ve güçlü veriler okunuyordu.

Bir saat içinde, yabancı geminin antimadde çekirdeğini saran yeni kalkanlar yerlerine yerleştirilmiş ve radyasyon sızıntısını tolere edilebilir düzeye indirilmişlerdi. Yine aynı sürede, Şef Argyle'nin, fazer ateşi yüzünden zarar görmüş olmasından korktuğu güç kontrol devreleri de düzelir gibi görünmüşlerdi. Belki de, bu devreler zarar görmemişlerdi ve düzensiz güç dalgalanmaları normaldi, ya da, gemide karmaşık ve gelişmiş bir kendi kendini onarma mekanizması bulunuyordu.

Riker, Yar ve Worf'un daha önceden kaybolan iki adamın en son görüldükleri koordinatlara ışınlanmaları uzun sürmedi.

"On iki uyku ünitesi var, Kaptan," dedi Riker birkaç saniye sonra, "hiç biri aktif değil. Ünitelerin hepsi boş ve sadece bir tanesi açık."

"İçlerini görebiliyor musun, Bir Numara?"

"Hayır, efendim, ama trikorderler"

"İçlerini görmenin bir yolunu bulun, Bir Numara. Tüm bu olanlar çok mantıksız ve bir mantıksızlık daha, yani Data ve LaForge'un trikorderlerde saptanamadan o cihazlardan birinin içinde bulunması mümkün olabilir."

"Evet, efendim. Ama burada neredeyse tüm bir duvarı kaplayan kontrol panelleri var. İçlerinden bazıları uyku üniteleriyle bağlantılı mı, bilemiyorum. Biz düğmelere basmaya başlamadan önce, Şef Argyle'nin ve yabancı teknolojiler konusunda uzman bir ekibin buraya ışınlanıp mümkün olduğunca detaylı bir analiz yapmalarını öneriyorum. Şimdiye kadar olanları göz önüne alırsak, burada bizi bekleyen pek çok başka sürprizin olduğu kesin, Kaptan."

Riker, Picard'ın hayal kırıklığı ile iç geçirdiğini duyabiliyordu, ancak kaptanın sabırsızlığının sağduyusunun önüne geçmeyeceğinden emindi.

"Data!" Geordi androide doğru atılıp kaskı yakalamaya çalışırken neredeyse bir çığlık attı.

Ama çok geç kalmıştı. O daha ulaşmadan, Data'nın bedeni şiddetle sarsıldı. Androidin kısmen aktif haldeki özel giysisinin manyetik alanı ile tamamen kaplanmış botları yerden havalandı ve android havada çaresizce dönmeye başladı. Elleri beceriksizce kaska doğru uzanmış, ama tutmayı başaramamışlardı. Altın renkli gözleri kapanmadan önce, bir an için, yalvarırcasına Geordi'ye baktı. Sonra, sanki vücudundaki her bir kas aynı anda suya dönüşmüş gibi, tüm bedeni gevşedi.

Geordi umutsuzca havaya sıçrayarak Data'nın kollarından birini yakalamayı başardı. Ardından, kaskı tuttu ve sertçe Data'nın başından çıkarıp aldı. Kaskı fırlatıp attıktan sonra Data'nın diğer kolunu da tuttu ve ikisi birlikte dönmeye başladılar. Bir süre sonra, Geordi ayaklarının yere değdiğini hissetti ve botlarını metale yapıştırmayı başardı. Dikkatle Data'yı çevirerek onun botlarının da tavana tutunmasını sağladı.

“Data!” Çaresizce androidin omuzlarını tutmuş sallıyordu. “Data! Uyan!”

Birkaç saniye boyunca, android nefes bile almadı. Geordi’nin kalbi çılgınca atmaya başlamıştı.

Ama Geordi sonunda elinin altındaki kasların yeniden biçimlenmeye başladığını hissetti. Data yavaş yavaş eski gücünü kazanıyordu.

Birden, sarı gözleri açıldı. Sonra göz kapaklarını bir kez kırptı. Sanki kendini yeniden ayarlayan bir bilgisayar gibiydi.

“Data!” diye bağırdı Geordi tekrar. Uyanma işlemini hızlandırmak için onu bir kez daha sarsma dürtüsüne karşı koyarak androidi kucakladı. “Beni korkudan öldürecektin! Neler oldu?”

Data uzunca bir süre sessiz kaldı ve kendini kontrol etti. Sonunda, her yeni deneyim ve gözlemin kendisinde uyandırdığı merakı yansıtan ses tonuyla, “Bilmiyorum, Geordi,” dedi, “daha önce hiç böyle birşey hissetmemiştim. Ancak eminim ki, kaskı tam zamanında çıkarmamış olsaydın” Sanki uygun sözcükleri arıyormuşçasına duraksadı. Sonra gözleri hafifçe büyüdü ve devam etti. “Sonsuza kadar devre dışı kalabilirdim.”

“Ama şimdi iyisin, değil mi?”

“İlk kontrollerim herhangi bir hasar göstermedi, ama daha detaylı bir teknik analiz”

Birdenbire, Data yeniden sustu ve bu Geordi’nin androidin tekrar kötüleşmesinden korkmasına neden oldu. Ama sonra derinden gelen bir tıkırtı duyunca, Data’nın bunu kendisinden önce farketttiği için sustuğunu anladı.

Ses, boş hava bölmesinin yakınlarından gelmişti.

Daha Geordi o tarafa dönerken, Data trikorder verilerini incelemeye başlamıştı bile.

“Üç insansı yaşam türü,” dedi android bir saniye sonra, “yaklaşık yirmi metre uzaktaşa tarafta.” Tam olarak hava bölmesini gösteriyordu.

Geordi ani bir hareketle kendi trikorderini çıkardı ve burada bulundukları bunca süre içinde neden yaşam türü saptamayı denemediğini merak etti.

Yabancı gemide hiçbir yaşam türüne rastlamamış olmaları, burada da bulunmadığı anlamına gelmezdi.

Trikorderinde gördükleri düşüncelerine son verdi.

Data haklıydı. Ama birşeyi atlamıştı.

Gerçekten de, yaklaşık yirmi metre ileride hareketsiz üç insansı yaşam türü vardı, ama bu üçünden kilometrelerce ötede, neredeyse bir kilometre küplük hacime dağılmış

“Data! Orada yüzlercesi var! Yüzlerce insansı yaşam türü!”

“Evet, Geordi, ama sadece üç tanesi bu civarda ve yaklaşıyorlar!”

Bu doğru ve mantıklıydı. Uzaktaki yüzlerce yaşam türünü bırakıp yakınlardaki üçüne konsantre olan Geordi hareketsizliklerinin geçici olduğunu gördü.

Yaklaşıyorlardı. Her an kapıyı çalabilirlerdiya da duvarı, çünkü hala bir kapının var olduğuna dair bir belirti yoktu.

Ama sonra durdular ve derinden gelen sesler tekrarlandı.

“Geordi,” dedi Data, bir yandan trikorderindeki verileri incelemeyi sürdürerek, “sanırım duvarın diğer tarafında da buna benzer bir hava bölmesi var ve yaşam türleri buna girip dış kapıyı kapatıyorlar. Çıkan sesler bu iç kilidi açıp kaparken bizim çıkardığımız seslere oldukça benziyor.”

Geordi bu konuda birşey söyleyemiyordu, çünkü sesler onun için hafifti, ama yine de Data’nın haklı olduğunu varsaydı. Ne de olsa, dışarıdaki bir hava bölmesinin varlığı içerideki kadar anlamlıydı. Hiç değilse, birşeyler simetrikkti.

Geordi başını sallayarak bir hava bölmesine, bir trikorderine baktı ve bekledi. Ve merak etti.

Bunlar karşılama komitesi olabilirler miydi?

Ya da hırsız alarımını kimin çalıştırdığını öğrenmeye gelen ev sahibi mi?

Veya daha kötüsü, tuzaklarına düşen avlarını almaya gelen avcılar mı?

Geordi isteksizce belindeki fazeri çıkardı ve bayıltmaya ayarladı.

“Data,” dedi fısıldayarak, “bu insanlar kim ya da ne olursa olsunlar, dost veya düşman olabilirler. Bu yüzden, içeri girdiklerinde birimizin ortalıkta görünmemesi iyi olur. Reaksiyon hızın benimkinden on kat daha iyi olduğuna göre, en uygun aday sensin.”

Data bir süre boş boş baktı, sonra başıyla onayladı. “Anlıyorum, seni korumamı istiyorsun.”

“Evet, onun gibi birşey.”

Data fazerini bayıltmaya ayarlayarak tereddütsüz bir şekilde en yakındaki duvara yürüdü ve uyku ünitesinin arkasına saklandı. Geordi, Data’yı takip etti, ama hava bölmesinin önüne gelince durdu.

Bulundukları yerde beklediler.

Duvarın ötesinde bulunan üç yaşam türü yan yana dizildiler ve

Sonra, Geordi hava bölmesinin altındaki zeminden bir ışınlayıcı devresinin yarattığı radyasyonu gördü.

Elbette, diye düşündü. Başka nasıl gireceklerdi ki? Ama o zaman bu hava bölmeleri ne işe yarıyordu?

Bir dakika boyunca o anda hava bölmesinin içinde olan üç kişiden hiç ses gelmedi.

Sonunda, trikorderlerin belirttiğine göre, iki tanesi sağa ve sola çekilirken, biri hava bölmesinin kapısının tam önünde durdu. Kapı açıldığında sadece önde duran görünecekti.

Geordi’nin parmakları fazerin üzerinde gerildi, ama silahı tehditkar olmaması için yere doğru tutuyordu. Oradaki her kimse, onlar da en az Geordi ve Data kadar tedbirli davranıyorlardı ve kapı açıldığında ortam ne kadar sakin olursa, paniğe kapılıp ateş etme ihtimalleri de o derece az olurdu.

Ya da Geordi öyle umuyordu.

Kapıdaki kilit mekanizması yavaş ama gürültülü bir şekilde dönmeye başladı. Dönüş tamamlandığında, sessizlik içinde bir yarım dakika daha geçti.

Sonunda kapı yavaşça açıldı.

Şu an Geordi’nin karşısında durmakta olan kişi botları mıknatısla zemine

tutunmuş bir tür uzay giysisi giyiyordu. En azından Data ve Geordi kadar insana benziyordu. Koyu renk saçları kısa kesilmişti ve ince bedenine giydiği açık mavi, tek parça üniformanın göğüs kısmında bir insan yüzü resmedilmişti. Belindeki kuşakta eski moda, mermili bir silah asılıydı.

Adam, tıpkı Geordi'nin beklediği gibi, oldukça tedirgin görünüyordu.

Uzun süren bir sessizlik oldu. Data saklandığı yerde sessizce ve kıpırdamadan bekliyor, dinliyordu. Yabancıнын gözleri Geordi'ye bakınca iri iri açıldı, ama o da hareket etmedi ve silahına sarılmadı.

Sonunda, Geordi'nin saldırmayacağından emin olan yabancı iki yana doğru tedirgin işaretler yaptı ve diğer ikisi de tereddüt ederek ortaya çıktılar. Onların üniformaları daha koyu bir maviydi ve her birinin kemerinde aynı mermili silah asılıydı. Gözleri, aynı ilk ortaya çıkan yabancılarınkiler gibi, koca koca açılmıştı, ama kıpırdamadan sessizce durdular.

Geordi de, ani hareketler yapmaktan kaçınarak fazerini yavaşça kemerine yerleştirdi ve Data'ya ortaya çıkmasını işaret etti.

Data görüldüğünde, yabancıların elleri silahlarına doğru seğirdiyse de, sonra vazgeçtiler.

"Kimsiniz siz?" diye sordu Geordi yumuşak bir sesle ve bir yanıt almayı umarak.

Umduğundan daha iyisinin gerçekleştiğini görmesi birkaç saniye sürdü. Orada duran yabancı hızlı ve gergin bir şekilde konuşmaya başlamıştı. Zaman zaman kekeliyor ve sözcükleri yineliyordu. Sanki yarım yamalak hatırladığı bir şiiri okuyan korkak bir okul çocuğu gibiydi.

İki dakikadan kısa bir sürede evrensel çevirmen devreye girdi ve söylenenler anlaşılır hale geldi. Geordi yabancıнын bir tür 'hoş geldin' konuşması yapmakta olduğunu farketti.

"Umarız ki," diyordu adam ürkekçe, "bize bahsettiğiniz muhteşem Armağanları kullanma biçimimizden hoşnut kalırsınız." Data, "Hangi armağanlar" diye masumca söze girmişti ki, Geordi onu susturdu.

"Hoşumuza gideceğinden eminiz," dedi, gizlice Data'ya susmasını işaret ederken. Androidin yarım kalan sorusunun duyulmasını engellemek için sesini biraz yükseltmişti. Bir saniye sonra, Geordi'nin sözlerinin dillerine çevrilmesinin ardından, ortadaki yabancı sanki bir tokat yemiş gibi irkildi ve yanındaki arkadaşlarına baktı.

"Sadece bir tercüme aleti," diye devam etti Geordi, "böylece birbirimizi anlayabiliriz."

Bir an için, üç yabancı bakakaldılar, ama sonra soldaki, daha kısa, tıknaz ve diğerlerinden daha endişeli görünen yabancı söze girdi: "Siz Kurucular mısınız?"

Geordi ve Data yanıtlayamadan, grubun lideri olduğu her halinden belli olan yabancı, konuşmuş olana sertçe işaret etti ve dimdik durarak Geordi'nin parıldayan vizörüne baktı.

"Gelin," dedi gergince ve belki de biraz korkarak. "Eğer sizi liderimizin

huzuruna götürmemize izin verirsiniz, bizi onurlandırmış olursunuz. Ömrü boyunca en büyük arzusu, dünyamızı yok olmaktan kurtarmasını mümkün kılanlarla ölmeden önce tanışabilmek olmuştur.”

“Biz de, böylesine büyük bir işi başaran kişiyle tanışmaktan onur duyacağız,” dedi Geordi. Bir taraftan da, Kaptan Picard’ın böyle bir durumda nasıl davranacağını hayal ediyordu. “Öyle değil mi, Data?” diye çabucak ekledi sadece androidin hassas işitme duyusunun algılayabileceği bir fısıltıyla.

Data’nın gözlerinden anladığını gösteren bir parıltı geçti.

“Evet,” dedi, “saygıdeğer liderinizle tanışmaktan memnun olacağız.” Ve sonra, Geordi’ye yaklaştı, dudaklarını en iyi vantrologlara taş çıkartacak biçimde kapalı tutarak, “Aldatmaca içeren işlerdeki deneyimim oldukça sınırlıdır, Geordi, bu yüzden senin önderliğinde hareket edeceğim.”

“Lütfen bizimle gelin,” dedi grubun başı ve üçü beraber hava bölmesine girdiler.

Geordi yapmacık bir kendine güvenle arkalarından gitti. Data da onları takip etti.

Hala biraz gergin olan üç yabancından lider konumundaki kapıyı arkalarından kapatarak kilitledi.

Tuhaf bir biçimde, hava bölmesinde hiç ışık yoktu. Tamamen karanlıkta duruyorlardı, ama Geordi’nin enfraruj görme yeteneği tüm imgeleri son derece net görebilmesini sağlıyordu. Üç yabancıya bakarak ışınlayıcıyı çalıştıracak birşeyler yapmalarını bekledi.

Fakat kimse birşey yapmadı. Bunun yerine, lider olan yabancı bölmenin diğer ucundaki işlemeyen kapıya doğru el yordamıyla ilerledi. Yolunu bulabilmek için Geordi ve Data’yı iteklemesi gerekmişti.

Sonra, kimse herhangi bir yere dokunmadığı halde, ışınlanma başladı. Etrafındaki imgeler kaybolup yerlerini enerjiye bırakırken, Geordi yere sıkıca bastı.

Onları saran enerji gemidekinden çok daha güçsüzdü ve Geordi ikinci aşamanı neğersa onları buraya getiren kadar yoğun olup olmayacağını merak etti.

Ama ikinci bir aşama yoktu.

Enerji kaybolduğunda, dışarıdaki hava bölmesinde olduklarını farkettiler. Bu da tıpkı içerideki gibiydi.

Üçlü grubun lideri el yordamıyla kapıdaki kilit mekanizmasına uzanmıştı.

Geordi kendilerine ‘Kurucular’ olup olmadıklarını soran yabancının karanlıkta elini silahına götürdüğünü gördü.

Adam sessizce silahı yerinden çıkardı. Geordi bunun gerçekten de ilkel, mermili bir silah olduğundan tamamen emindi. Fazerlerin tersine, öldürücü olmamasını sağlayabilecek herhangi bir ayarı yoktu.

Geordi, adamın derisinin enfraruj motifinden ve silahı kavrayış biçiminden hedefi görebileceği kadar ışık bulur bulmaz ateş etmeyi planladığını anlamıştı.

Diğerleri için tamamen karanlık olan ortamdan yararlanarak fazerini çıkardı

ve ateşledi.

Daha fazer ışını kaybolmadan diğer ikisine döndü ve yeniden ateş etmeye hazırlandı.

Ama fazerini ikinci kez ateşleyemedi ortama farklı ve Geordi'nin bir anlam veremediği garip bir hava hakim oldu ve Geordi olduğu yerde donup kaldı. Bir an, bunun ışınlayıcı enerjisinin bir parçası olduğunu sandı, oysa daha sonra anladı ki, bu, daha önce hiç karşılaşmadığı tamamen farklı bir şeydi.

Sonra kendinden geçti ve kasları tamamen gevşedi. Hava bölmesinin yerçekimsiz ortamında bir bez bebek gibi asılı kalmıştı.

VI

"İtiş gücünde arama modelini başlatıyoruz, efendim," diye bildirdi Yüzbaşı Worf.

"Yirmi bin kilometrelik aramanın tahmini tamamlanma süresi nedir, Yüzbaşı?" dedi Picard.

"Yaklaşık elli dakika, efendim."

Picard başıyla onayladı ve kaptan koltuğuna yerleşerek ana ekrana baktı. Şu an için, beklemekten başka yapabileceği birşey yoktu.

Aramanın sonuçlarını beklemek. Yabancı gemide bulunan Bir Numara ile Şef Argyle'nin raporlarını beklemek. Beklemek ve o geminin sırlarını çözmeye çalışan görev ekibinin yanında olamamanın getirdiği sabırsızlığı ve huzursuzluğu gidermeye çalışmak. Picard, bu sırların kendilerini Binbaşı Data ve Yüzbaşı LaForge'a ulaştırmasını umuyordu.

Data ve LaForge'un ışınlandığı odada hiçbirşey olmadığını anlamaları kısa sürmüştü. Uyku odacıklarını açmışlar ve daha önce trikorderlerin de gösterdiği gibi, odaların tamamen boş olduklarını görmüşlerdi.

Şimdi Argyle ile birlikte birkaç kişi daha ışınlayıcıyı inceliyor, Data ve LaForge'un nereye gönderildiğine dair bir ipucu bulmaya çalışıyorlardı. Geri kalan bir düzine adam ise geminin dar koridorlarında dolaşarak diğer odalara girmenin bir yolunu arıyorlardı. Bunu yaparken, içeride bulunan cihazların devrelerini harekete geçirecek bir güç akışına sebep olmamaları gerekiyordu.

Bu sırada, Picard, Atılğan'da, iki adamın ışınlanmış olabileceği herhangi bir yer bulabilmek için çalışmaya başlamıştı. Karmaşık üç boyutlu spiral arama modeli tamamlandığında, yabancı geminin ışınlama menzilinde bulunan her yer taranmış olacaktı. İster kalkanlara, isterse görünmezlik mekanizmasına sahip olsun, bu bölgede seyreden her gemiyi bulabilirlerdi.

"Kaptan," dedi Şef Argyle'in telsizden yankılanan sesi, "sanırım buradaki kontrol odasında bulunan ışınlayıcının adamları nereye gönderdiğine dair bir ipucu bulduk, ama korkarım bunun bize çok yararı dokunmayacak."

Dikkatini izlemekte olduğu yıldızlardan Baş Mühendisin söylediklerine yönelten Picard kaşlarını çatarak amblemindeki telsizine dokundu. "Şef Argyle, herşey hiçbir şey bildirmemekten iyidir, ne buldunuz?"

"Bu ışınlayıcının yönü geminin içinde bir yer. Ama"

"O halde, adamlar hala gemideler? Alıcıların yönü ve trikorderlerin gösterdiklerine rağmen mi?"

"Hayır, Kaptan, elbette öyle değil. Işınlayıcı onları ilk aşamada gemideki yüzlerce odadan birine gönderdi, ki hangisi olduğunu bilmek imkansız. Problem şu ki, odaların her birinin kendi ışınlayıcısı var gibi görünüyor. Henüz odalara girmeyi başaramadık, ancak trikorder verileri bir tür ışınlayıcı devre olduğunu gösteriyor. Varsayımımıza göre, Data ve LaForge gönderildikleri odadan başka

bir yere daha ışınlandılar.”

Picard'ın yüzündeki çizgiler aklına gelen bir şey yüzünden derinleşti.

“Işınlayıcı içinde sıkışıp kalmış olamazlar, değil mi?”

“Böyle bir şeyi mümkün kılabilecek bir devreye rastlamadık, efendim.” Devam etmeden önce, Argyle isteksizce duraksadı. “Ancak, Kaptan, belirtmek zorundayım ki, gönderilmiş, ancak ulaşamamış olabilirler.”

Picard ürperdiğini hissetti. Akademideki ilk gününden beri ışınlanmak için enerjiye çevrilen, ancak asla gönderildiği yere ulaşamayıp yeniden maddeye dönüşemeyen insanlarla ilgili hikayeler duyardı. Elbette, resmi olarak, bu tür hikayelere çaylakları ürkütmek için uydurulan söylentiler olarak bakılırdı. Ama böyle bir olasılık Picard gibi sık sık ışınlayıcı kullananlar için dehşet vericiydi ve diri diri gömülmekle aynı anlama geliyordu. Picard bunun getirdiği dehşeti öğrencilik günlerinden bu yana üzerinden atamamıştı. Şimdi ise dostu olarak gördüğü iki adamının buna maruz kalmış olabileceği düşüncesi

“O odalara girin, Bay Argyle,” dedi Picard kararlı bir sesle. “Neye mal olursa olsun, o odalara girin. Binbaşı Data ve Yüzbaşı LaForge’a ne olduğunu bulun.”

Geordi uyanmaya ve bilincine tekrar kavuşmaya başladığı zamanlarda, diğer insanların sahip olduğu o yeteneğe gıpta ederdi. Gözlerini istediği gibi yavaş ya da hızlı açabilme yeteneği.

Ama vizörünün göz kapaklarına karşılık gelen bir mekanizması yoktu.

Uyandığı an, beynindeki görme merkezleri birçok dalga boyunun bombardımanına uğruyordu ve bunu kapatmanın, hatta hafifletmenin bile bir yolu yoktu.

Yapabildiği en iyi şey uzanmak ve bu curcunaya kendi hareketlerinin sebep olduğu karmaşayı da eklememektir. Zihni otomatik olarak katı nesneleri ifade eden şekillere kilitleniyor, hareketli enerji alanlarını oluşturan renk karmaşasını ayırmaya ve düzenlemeye çalışıyordu.

Ama şimdi, daha nesneler belirmeden, artık ağırlıksız olmadığını farketti. Son derece yumuşak birşeyin üzerinde yatıyordu ve yerçekimi Dünya normaline çok yakındı.

Bir tek şey dışında.

Bu yerçekimi değildi.

Yapay yerçekimi alanını gösteren hiçbir bulgunun olmayışı ilk algıladığı şey olmuştu. Bir an sonra, bunun normal, gezegensel yerçekimi olmadığını da farketti.

Eğer bu Federasyon bilimine yabancı bir yerçekimi teknolojisinin varlığı değilse, hissettiği ağırlık bir tür merkezkaçtan, yani dairesel bir hareketten kaynaklanıyor olmalıydı. İçinde bulunduğu şey her ne ise, tıpkı bir yirmi birinci yüzyıl uzay istasyonu gibi dönüyor ve yerçekimi duygusu uyandırıyordu.

Bu sırada dalga boylarının sebep olduğu kaos yavaş yavaş düzene girmeye başlamış ve şekiller ortaya çıkmıştı.

İlk gördüğü şey, sarı gözlerini iri iri açarak endişeyle kendisine bakan Data oldu.

Sonra içinde bulundukları odayı seçmeye başladı ve üzerinde yatmakta olduğu yumuşak şeyin büyük bir kanepenin olduğunu farketti.

Oda da en az kanepenin kadar konforlu idi. Yerde kırmızımsı gri bir halı vardı. Vizörün spektrografik tarayıcısı bunun organik değil, sentetik olduğunu gösteriyordu. Atılmanın halılarından altı kat daha kalın ve yumuşaktı. Kanepenin karşısındaki duvar tavandan yere kadar uzanan kadifeye benzer perdelerle örtülmüştü. Odada, Geordi'nin üzerinde yattığı kanepenin aynısından iki tane daha vardı.

Geordi ani bir hareketle doğruldu ve etrafına bakınarak odanın geri kalanını inceledi.

Kanepenin ardında, diğer tarafa dönük duran birçok koltuk vardı ve her biri yumuşak ve rahat görünüyordu. Bir yarım ay oluşturacak şekilde dizilmişlerdi ve ortalarında daha gösterişli bir başka koltuk bulunuyordu. Bu bir taht değildi, ama o izlenimi veriyordu.

Tek başına duran koltuğun arkasındaki duvarda kendilerini karşılamayacak ve öldürmeye gelen üç kişinin üniformalarının göğsünde resmedilmiş suratın aynısı vardı. Bunun altında ise, yana kayarak açılan bir kapı bulunuyordu. Üzerinde ne bir kol, ne de başka bir mekanizma görünmüyordu.

Yan duvarlar, bir tanesinde bulunan iki metre yüksekliğinde bir kapı dışında, iki ayrı duvar resmiyle kaplanmışlardı. Resimlerden biri harap olmuş bir şehri gösteriyordu. Caddeler taş ve tuğla yığınları ve ortalığa saçılmış bedenlerle doluydu. Binalar tahrip olmuştu ve arka planda ilkel ama güçlü bir nükleer patlamanın sebep olduğu mantar biçimli bir duman göze çarpıyordu. Karşı duvardaki resimde de bir şehir vardı ve muhtemelen diğerindekiyle aynı şehirdi. Ama bu sefer şehir parlak güneş ışığıyla aydınlanmıştı ve sokaklar gülümseyen insanlarla doluydu. Bir tarafta bir park vardı ve ileride, binaların bittiği yerde uzanıp giden kırlar seçilebiliyordu.

Dünya'ninkinden bile parlak görünen gökyüzü ise, bulutlarla gölgelenmiş olan aynı yüzün tasviri ile kaplıydı.

"İyi misin, Geordi?" dedi Data.

"Sanırım iyiyim, ama hangi cehennemdeyiz?"

"Senin Öz metaforun çerçevesinde, 'gökkuşağının ardında bir yerde' diye yanıtlayabilirim," dedi Data ciddi bir şekilde ve bulutların arasındaki surata bakarak ekledi: "ve bu da Büyücü olmalı. Bu durumda, bana da Teneke Adam demek mantıksız olmaz."

İçinde bulundukları hiç de eğlenceli olmayan koşullara rağmen, Geordi suratına yayılan gülümsemeye engel olamadı. "Umarım Batı'nın Kötü Cadısını rahatsız etmemişizdir, bu her kimse."

"Gardiyanlarımız bize güveniyor gibi görünüyorlar," dedi Data. "Aletlerimizin hiç birine dokunmamışlar. Fazerlerimize bile."

Geordi aşağıya baktı ve Data'nın haklı olduğunu gördü. Bu arada çevirmenlerin kapatılmış olduğunu farketmişti. Gayri ihtiyari kendi çevirmenine uzandığı sırada Data, "Onları kapattım," dedi, "uyandıığımızda

konuştuğumuz ilk şeylerin özel olmasını istersin diye düşündüm.”

Geordi yeniden odaya göz gezdirdi. “Bizi dinlediklerini mi düşünüyorsun?”

“Bunu bilemeyiz, ama dinlemediklerine inanmak için de bir sebep yok.”

Geordi başıyla onayladı. “İyi düşünce. Ama biri gelinceeğer gelirse tabiiçevirmeni senin kapattığını bilmelerine izin vermeyelim. Makinelerimizin zaman zaman bozulduğunu düşünmelerini sağlayabilirsek, sonra gerek duyduğumuzda özel konuşabilme şansımız olur.”

“Senin önderliğinde hareket etmeye devam edeceğim, Geordi.”

“Ben de seninkinde.” Yeniden odaya göz gezdirdi. “Buraya nasıl geldiğimiz hakkında bir fikrin var mı? Hatırladığım son şey, komedi üçlüsünden bizi vuracakmış gibi davranan bir tanesini bayıltmak zorunda kaldıktan sonra, fazere benzer birşeyin bizi vurduğu.”

“O andan sonra ben de pek az şey biliyorum,” dedi Data. Hafıza bankalarında tarihi komedi üçlüsünü aramakla, bu referansı şimdilik gözardı etmek arasında bocalıyor gibiydi. “Ben de bayıltıldım ve senden birkaç saniye önce, yanındaki kanepede kendime geldim.”

“Ben de bundan korkuyordum,” dedi Geordi. Sonra dönerek perdelerle yürüdü ve açma kordonlarını aradı. “O halde, bunun ardında ne olduğunu da bilmiyorsundur.”

“Hayır, Geordi, yaralanmadığından emin olmamın daha önemli olduğunu düşündüm.”

Data konuşurken Geordi kordonları aramış ama bulamamıştı. Sonunda vazgeçti ve perdeleri elleriyle araladı.

Eğer Geordi gözlerini kırptırabilseydi o an bunu yapardı, çünkü vizör destekli görme duyusu aniden yeni bir bilgi karmaşasına maruz kalmıştı.

Perdelerin ardında, aynı duvar resimleri gibi yerden tavana uzanan bir pencere vardı.

Pencerenin ötesi tüm bir dünyaydı: ağaçlar ve çimenlerle dolu üç ayrı vadi ve yarı gizlenmiş evler, yüzlerce metre çapında ve en az bir kilometre uzunluğunda bir silindir boyunca uzanıyordu. Vadilerin arasında yine silindir boyunca uzanan yarıklar vardı ve bunların ötesinde de kısmen görünen ve Dünya’dan çok az farklı, G tipi bir güneşin ışınlarını yansıtan aynalar bulunuyordu.

Bu bir uzay habitatıydı.

Bitkilerin renkleri dışındahafifçe maviye çalan bir yeşilDünya’nın erken yirmi birinci yüzyılına ait O’Neill uzay habitatlarından biri gibiydi. Geordi bunların sanal görüntülerini Akademi’de birçok kez izlemişti, ama gerçeğini ilk kez görüyordu.

Geordi ve Data bir uzay habitatının ucundaydılar. Bunun bizzat O’Neill tarafından tasarlanmadığı açıktı, ama tasarımcı her kim ise, aynı prensipler doğrultusunda çalışmıştı.

Geordi hayretle bir ıslıkçaldı. “Gökkuşağının ardında bir yer’ mi demiştin?”

“Ah,” dedi Data, “bu, trikorderlerimizin daha önce algıladığı yüzlerce yaşam

türünü açıklıyor. Bu yapının yörüngesinde, ya da ayrı, ve ana parçaya bağlı ve dönmeyen başka bir yapıda bulunuyor olmalıyız.”

“Hangisi olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Mesafeye ve trikorderlerde görünen yaşam türlerinin dağılımına bakılırsa, ayrı bir uyduda olduğumuzu varsaymalıyım.”

Geordi kaşlarını çatarak açılı aynaların daha ötedeki uzayın manzarasını tamamen kapatmadığı yerlere baktı. Ama vizörle desteklenmiş görme yeteneği bile hiçbir şey seçemiyordu. Eğer orada başka uydular, hatta bir gezegen bile olsa, hiçbiri bulundukları yerden görünmüyordu.

Birden, perdelerin asılı olduğu tavandan bir mırıltı geldi. Kumaş sanki bir tiyatro perdesi gibi düzgünce iki yana ve sonuna kadar açıldığında, ardındaki duvar büyüklüğünde pencere tümüyle ortaya çıktı.

Kısa bir süre sonra, görkemli koltuğun ardındaki kapı kayarak açıldı. Bir adam çevik bir biçimde içeri girdi ve kapı tekrar kapandı. Adam yaşlıydı ve daha önce gördükleri üç kişi kadar insana benziyordu. Diğerlerinin üstündekilere benzeyen, beli kemerli tek parça bir üniforma giymişti ama bunun rengi parlak sarıydı ve göğsünde o surat yerine daha parlak sarı bir halka bulunuyordu. Geordi bir an için o suratın olmayışını merak etti, ama sonra bunun sebebini anladı. Bu yaşlı adamın kendisi, birkaç yıl önce, bu surat resminin modeli olmuş olmalıydı. Şimdi bile benzerlik çok açıktı.

Adam konuşmaya başladığında, çevirmenler henüz çalışmıyor olduklarından, söyledikleri, anlamsız ifadeler olarak kaldı.

Geordi tam kendi cihazını çalıştıracaktı ki, Data’yla kararlaştırdıkları planı anımsadı. Suratına şaşkın bir ifade yerleştirerek çevirmene baktı ve cihazı kemerinden çıkardı. Parmağı ile alete birkaç kez vurduktan sonra yeniden dinledi ve doğrudan yaşlı adama bakarak Data’yla konuştu. “Çevirmenini hafifçe sallama ve belli etmeden aç.”

Data gözünü yaşlı adama dikerek, “Hala seni izliyorum, Geordi,” dedi.

O sırada, adam konuşmayı bırakmış, tedirgin bir biçimde bir Data’ya bir Geordi’ye bakıyordu. Neler olduğunu anlamıyormuş gibi kafalarını sallayan iki adam çevirmenlerini sarsarak hafif hafif vurmaya devam ettiler. Sonra, Geordi gizlice cihazını açtı ve Data da onu izledi.

“Bu daha iyi,” dedi Geordi hala yaşlı adama bakarak. “Bu şeyler ara sıra sorun çıkarıyor.”

Çevirmenler sözcükleri kendi diline çevirmeye başlayınca, bir an yaşlı adamın gözleri irileşti. Geordi adamın bedeninin hafifçe kasıldığını görebiliyordu.

“Barış Koruyucularının dünyasına hoş geldiniz,” dedi adam. “Benim adım SharLon, Barış Koruyucuları Konseyi’nin başkanıyım. Armağanlarınızın mümkün kıldığı şeyler için sonsuz minnetimi ifade etmeme izin verin. Eğer size yardım için yapabileceğimiz birşey varsa, söylemeniz yeterli.”

“Neden adamlarınızın birinin bizi öldürmeye çalıştığını söyleyerek başlayabilirsiniz,” diye yanıtladı Geordi sesini sertleştirerek, “ve neden bizi bayıltıp buraya getirdiniz?”

SharLon'un ifadesi hemen hemen hiç değişmemişti, ama Geordi'nin vizörünün enfraruj özelliği adamın yüzünde ve ellerindeki yüzeysel ısıнын aniden düştüğünü saptamıştı. Bu, kanın damarlarda akışında bir değişiklik olduğunu göstermekteydi. Bir insanda, bu tür bir reaksiyon korkuyu gösterirdi. Bunun SharLon'da başka birşeyi gösterdiğini düşünmek için bir sebep yoktu.

"Bu tür şeylerin olmasına izin verildiği için sadece özür dileyebilirim ve sizi temin ederim ki, o sahipsizin istediğiniz biçimde cezalandırılacaktır. Yardımcım KelNar, sizi buraya ışınlayan kişi, o üç adamı gözetim altında tutuyor ve emirlerinizi bekliyor."

"Sadece bir tanesi saldırıda bulundu," dedi Geordi ciddi bir sesle, "ama ona ne yapılacağına karar vermeden önce, neden öyle davrandığını bilmek istiyorum. Sanırım sizin emirlerinizle hareket etmiyordu?"

Yaşlı adam şiddetle başını salladı. "Asla böyle birşey" diye başladı yalvarırcasına, ama sonra aniden kontrolünü geri kazandı. "Maalesef," dedi yeniden monotonlaştırdığı sesiyle, "aramızda gelişinizin verdiği coşkuyu hala paylaşamayan birkaç kişi var."

"Kendi adamlarınız içinde bile mi? Bizi karşılamayave öldürmeyegelen o üç kişinin üniformalarına bakarak tarafınızdan gönderildikleri kanısına varıyorum."

"Öyle. Ama kimin çılğınlık yapacağını her zaman önceden kestirebilmek imkansız."

"Sizin bir çılğınlık yapmayacağınızdan nasıl emin olacağız?"

"Bu düşünülemez!" dedi SharLon titreyerek. Sonra başını eğdi:

"Hizmetinizdeyim. Tek arzum Kurucuların dilediğini yapmaktır. Bana istediğinizi yapın. Saldırganı etkisiz hale getirdiğiniz silahlarınız hala sizde."

Bu doğruydı. Ve Geordi'nin gördüğü kadarıyla silahlar tamamen işler durumdaydı.

Adamı yeniden inceleyen Geordi ona doğruyu söylemenin ne kadar güvenli olduğunu merak etti. Data'yla kendisinin onların sandığı kişiler olmadığını, o 'Armağanları' veren 'Kurucular' olmadıklarını söylemeli miydiler?

Geordi normal şartlarda, her zaman doğruyu söylemekten yanaydı, ama burada gerçeğe nasıl bir reaksiyon gösterileceğini tahmin edebilmenin bir yolu yoktu. SharLon bu 'Kurucu'lardan çok korkuyor gibiydi, ama bir çift adi sahtekara nasıl davranırdı? O an yaşadığı korkunun öfkeye dönüşmesi onları büyük problemlerle karşi karşıya bırakabilirdi. İlkel de olsa etkili ve mermileriyle son derece tehlikeli silahlar taşıyan kalabalık bir gruba ellerindeki iki fazerle uzun süre direnemezlerdi. Hava bölmesindeki o kişi gerçeği, Geordi ve Data'nın 'Kurucular' olmadığını, farketmiş olabilir miydi? Onları öldürmeye çalışmasının sebebi bu muydu?

Diğer taraftan, eğer bu blöfü sürdürmeye çalışırlarsa, gerçekte bildiklerinden çok daha fazlasını biliyor gibi görünmeleri gerekecekti. Daha kötüsü, Atılğan'a geri dönme şansını bulmadan önce yanıtlanması gereken sayısız soruyu açıkça sormaya cesaret edemeyeceklerdi.

Üstelik blöf yapmaya da yalanın herhangi bir türüGeordi'yi çok rahatsız ederdi. Ve henüz

Geordi bir kez daha Kaptan Picard'ı bu durumda hayal etmeye çalıştı. Kaptan burada olsa nasıl davranırdı? Her zaman olduğu gibi bu düşünce ona güç, ya da en azından kararlılık aşıladı.

"Evet," dedi Geordi sonunda parmakları fazeri üzerinde gezinirken.

"Cihazlarımıza dokunmadığınızı farkettiler ve hürmetlerinizi takdir ediyoruz. Raporumuzu sunduğumuz üstlerimizin de aynı şekilde düşüneceğinden eminim," diye ekledi ve aniden aklına gelen bu şey onu memnun etti.

SharLon daha da gerilmişti. "Özel bir amaçla geldiniz, o halde?"

"Elbette, sizin de tahmin edebileceğiniz gibi Armağanlarımızı nasıl kullandığınızı görmek istiyoruz."

Son sözcük çevirmenden çıkar çıkmaz Geordi her ne sebeple olursa olsun doğru birşey söylemiş olduğunu anladı. Değişmez ifadesini korumaya çalışmasına rağmen, SharLon gözle görülür biçimde rahatlamıştı.

"En önemlisi burada," dedi resimleri göstererek. "Bu," diye devam etti yıkılmış şehri ve mantar şekilli bulutu işaret ederek, "Armağanlarınızı almış olmasaydık başımıza gelebileceklerdi. Bu ise," dedi diğer resmi göstererek, "şimdi sahip olduğumuz. Bu, varolan dünyamız."

"Çok etkileyici," dedi Geordi. "Eğer herşey söylediğiniz gibiyse, raporumuzun tatmin edici olacağından şüphem yok. Üstlerimiz memnun kalacak."

Uzunca bir süre, yaşlı adam tamamen hareketsiz durdu ve Geordi adamın ifadesini okuyamadı. Enfrarujla gördüğü reaksiyonlar bile oldukça karmaşıktı. Sanki adamın duyguları gerçekte bağını koparmışlardı. Birkaç dakika önce görülebilen rahatlama gitmişti, ama Geordi yerine neyin geldiğini söyleyemiyordu.

"Gelin," dedi yaşlı adam birdenbire. Sesi tuhaf bir biçimde duygudan yoksundu. "Size Armağanlarınızla neler başardığınızı göstereceğim."

Adam döndüğünde kapı sessizce açıldı ve perdeler kapandı.

VII

"Yirmi bin kilometrelik arama modeli tamamlandı, efendim," diye bildirdi Yüzbaşı Worf, "sonuçlar negatif."

Picard hayal kırıklığı ile kaşlarını çatarak ekrandan görünen yıldızlara baktı. "Pekala, Yüzbaşı," dedi sertçe. "Modeli kırk bin kilometrelik bir alana genişletin."

"Model genişletiliyor, efendim," dedi Worf itaatkar bir biçimde. Bu arama modelinin çapının Federasyon ışınlayıcılarının menziline iki katından fazla olduğunu belirtmeye gerek duymamıştı.

"Gerektiğinde yeniden yabancı geminin ışınlama menziline girmek üzere rota belirleyin. Arama modelini gerçekleştirirken dönüş rotamızın sürekli güncellenmesini istiyorum. Dönüş için her an her şey hazır olsun"

"Rota çizildi, efendim."

"Görevli CarPELLi, herkesi o gemiden mümkün olduğunca çabuk ışınlamak için hazır bekleyin."

"Hazırız, efendim," diye yanıtladı Capelli ana ışınlama odasından.

"Şef, Argyle, Yarbay Riker," dedi Picard telsizine dokunarak, "arama modelini genişletiyoruz. Işınlama menzilinden çıkacağız, ama saniyeler içinde geri dönebiliriz."

"Anlaşıldı, efendim," diye yanıtladı Riker.

"Bay Argyle, bir gelişme var mı?"

"Biraz, efendim," dedi Argyle huzursuzca. Kaptanın anlayışlı biri olduğunu biliyordu, ama yine de, değil başarısızlığı, sınırlı bir başarıyı itiraf etmek bile kolay değildi. "Daha önce bildirdiğim gibi, panellerdeki mekanizmaları etkisiz hale getirip odalaradaha doğrusu bölmeleregirmeyi başarmak uzun sürmedi. Yine de, korkarım ki içeride ihtiyaç duyduklarımızı bulamadık."

"Dinliyorum, Şef?" diye ısrar etti Picard. Argyle sanki düşüncelerini düzene sokmak ister gibi duraklamıştı. "İki adamım kayıp ve yaşamları sizin öğrendiklerinize ve ne kadar çabuk hareket edebildiğinize bağlı."

"Elbette, bunun farkındayım, efendim."

Argyle yutkundu. "Şimdiye kadar sadece yirmi odayı inceleyebildik, Kaptan, ama yirmisi de aynı görünüyor. Öncelikle, bunlar odadan çok, ışınlama bölmeleri. Tıpkı şüphelendiğimiz gibi. Paneller devreleri çalıştırmak için kullanılıyor, eğer kendi kendini imha mekanizmasını çalıştırmadan içeri girmenin sırlarını biliyorsanız, tabii."

"Ya ışınlama platformları? Kontroller?"

"Şimdiye dek, herhangi bir fiziksel kontrole rastlamadık. Tüm işlemlerin merkezi bir bilgisayar tarafından yürütüldüğünü tahmin ediyoruz. Işınlayıcı platformları da ışınlayıcıların içinde."

"İçinde mi? Bay Argyle"

"Bunun çılgınca geldiğini biliyorum, Kaptan, ama bu doğru. Doğrudan inceleyemiyoruz, ama elde ettiğimiz tüm saptamalar, her ışınlayıcının merkezinde bir boşluk olduğunu gösteriyor. Her biri üç metre yüksekliğinde ve bir metre genişliğindeki bu boşluklar kısa menzilli ışınlayıcıların varış noktası. Oraya gönderilen şey derhal bir sonraki varış noktasına ışınlanıyor."

"Bay Data ve Yüzbaşı LaForge'a olduğu gibi mi?"

"Evet, efendim. Başların gelenin bu olduğuna eminiz."

"O halde, hangi ışınlayıcının kullanıldığını bulabilirseniz, bunu tersine çevirebilir ve onları geri getirebilirsiniz."

"Korkarım bu mümkün değil, efendim. Öncelikle, hangi ışınlayıcının kullanıldığını henüz bulamadık. Ayrıca"

"O halde hepsini tersine çevirin! Birer birer!"

"Muhtemelen bu da imkansız, efendim. Bu ışınlayıcılar kesinlikle tek yönlü gibi görünüyorlar ve"

"Tek yönlü mü, Şef Argyle?"

"Evet, efendim. Devrelere yapabildiğimiz en detaylı analizler, ışınlayıcıların alıcı değil, sadece gönderici olduğunu gösteriyor."

Picard'ın midesinde yeni bir düğüm oluşmuştu. "O halde, Data ve LaForge'un durumu belirsiz. Hiçbir yol"

"Hayır, efendim, söylemek istediğim bu değildi," dedi Argyle çabucak. "Bu ışınlayıcılar bir nesneyi nakledip programlanan yerde maddeye dönüştürebiliyorlar. Yapamadıkları şey, o nesneye ya da herhangi bir nesneye ulaşıp geri getirmek. Gönderilen şey gittiği yerde kalıyor."

"Bu pek mantıklı değil, Bay Argyle," diye itiraz etti Picard. "Alıcı devrelerin bozulmuş ya da kapatılmış olması mümkün mü? Yıldız gemileri hapisane gezegenlere gittiklerinde alıcı devreler kilitlenir ve böylece özel bir şifre kullanılmadan hiç kimse ışınlanamaz. Belki bu da"

"Hayır, efendim. Her devreyi tam olarak incelememiş olmamıza karşın, alıcı devreler kilitli gibi görünmüyor. Böyle devreler hiç yok."

"Henüz incelemmediğimiz odalarda alıcı devreler olabilir mi?"

"Mümkün, efendim, ama buna pek ihtimal vermiyorum. İncelediğimiz odaları rastgele seçtik ve şimdiye kadar bir farklılığa rastlamadık. Her birinde bir tek nakledici ışınlayıcı ve bir alt uzay alıcısı var. bu alıcının çıkışı da merkezi bir bilgisayara bağlı gibi görünüyor."

"İşinlayıcılardan çalıştırdıklarınız oldu mu? Herhangi birşey gönderip nereye gittiğini incelediniz mi?"

"Hayır, efendim. Devrelerden pek çoğuna girebilmek için paneller bulunmasına rağmen, hiç bir şey yapamıyoruz. Çok fazla emniyet mekanizması var ve her biri son derece karmaşık. Bu mekanizmaları devre dışı bırakmanın bir yolunu bulmadan odalardaki herhangi bir şeyi çalıştırmak imkansız."

"Başarıya ne zaman ulaşacağınızı tahmin ediyorsunuz, Bay Argyle?"

"Bunu kestirmek güç, efendim."

"Ama bir fikriniz olmalı."

"Var, efendim, ancak hoşunuza gitmeyecek."

Picard kaşlarını çatı. "Söyleyin, Bay Argyle! Siz orada sorularımı yanıtlamaktan kaçındıkçaSöyleyin!"

Argyle duyulur biçimde yutkundu. "Işınlayıcıları çalıştırabileceğimizi sanmıyorum, efendim."

"Fakat en az bir tanesinin çalıştırıldığını zaten söylediniz bile, Bay Argyle. Bu yüzden Binbaşı Data ve Yüzbaşı LaForge kayboldu, öyle değil mi?"

"Biliyorum, efendim, ama o zaman bu işi yapan geminin kendi bilgisayarıydı."

"Peki bunu bilgisayara tekrar yaptıramamanızın sebebi nedir?"

"Emniyet mekanizmaları, Kaptan. Söylediğim gibi, son derece karmaşıklar.

Merkezi bilgisayarve her bir ışınlayıcıüzerinde oynamalar yapmaya karşı dirençli görünüyor. Gerekli şifre olmadan herhangi birşey yapmak tüm anahtar devreleri tahrip edebilir."

"Ama Atılğan'ın bilgisayarı o gemininkine bağlanabilir ve"

"Doğrusunu bulana dek milyonlarca şifre kombinasyonunu bir saniyede deneyebilir mi? Evet, bu olabilir, ama eğer doğru şifreyi ilk seferde gönderemezse bir faydası olmaz. Bir kez yanlış şifre girildiyse ikinci bir şansınız kalmaz. Devreler saniyenin binde birinde yok olup gider. Zaten bir tanesini o şekilde kaybettik, diğerlerinin farklı olduğunu gösteren hiç bir kanıtımız da yok."

"O halde kendi kendini imha ünitelerini çıkarın. Bunu kapılarda yapmıştınız."

"İmkansız, efendim. Her şey birbiriyle öyle yakından bağlantılı ki, bir tek devreyi çıkarmak binlercesini tahrip edebilir." Argyle kafasını salladı. "Bu, kalbin ve beynin diğer bazı organlarla ayrılmaz bir bütün oluşturduğu bir bedenden, kalbi ya da tek bir organı çıkarmaya çalışmak gibi birşey."

Picard suratını buruşturarak bir an sessiz kaldı. "Pekala, Bay Argyle," dedi. "Siz ve ekibiniz o gemideki tüm odalar açılıp analiz edilene kadar çalışmaya devam edeceksiniz. Bu arada, Atılğan da, o ışınlayıcının menzili her ne ise, tümünü araştırana kadar arama modelini genişletmeyi sürdürecektir. Bilgi vermeye"

"Bu da başka bir sorun, efendim," dedi Argyle. "Işınlayıcıların menzili tahmin ettiğinizden çok daha geniş olabilir."

Picard kaşlarını çatı. Zaten Federasyonun maksimum ışınlayıcı menzilinin üzerine çıkmış ve birşey elde edememişlerdi. "Ne kadar geniş, Bay Argyle?" dedi sessizce.

"Binlerce, hatta milyonlarca kez daha geniş," dedi Argyle yeniden yutkunarak. "Alt uzay vasıtasıyla çalışıyor olmaları mümkün. Eğer bu doğruysa, Binbaşı Data ve Yüzbaşı LaForge buradan yüzlerce parsek uzakta olabilirler."

Geordi ve Data kapının açılıp arka duvarın üzerinde aynı suratın resmedildiği bir asansörün ortaya çıkmasını izlediler. Yan duvarlar zıt renklerdeydi: birisi SharLon'un üniforması gibi canlı sarı, diğeri ise kasvetli bir griydi. Geordi bu renklerin duvar resimleri ile aynı temayı uyandırmak için özellikle seçilip

seçilmediğini merak etti. SharLon asansörü yönlendiren panele bir şifre girerek sessizce beklemeye başlamıştı. Yolculardan hiç birine bakmıyordu. Geordi'nin enfraruj görme yeteneği adamın derisinin buz gibi olduğunu ayırdetmişti. Sanki şoka girmiş gibi görünüyordu.

Ama asansör habitatın ucunun merkezindeki ağırlıksızlığa doğru yükselmeye başladığında yaşlı adamın bedeni dikleşti ve ifadesiz hatları en azından bir on yıl yitirdi. Asansörden çıktıktan sonra birçok kapıdan geçerek içinde küçük, ilkel mekiklerin durduğu terkedilmiş bir hangara ulaştılar. Hepsinin üzerinde aynı surat irili ufaklı şekilde resmedilmişti. SharLon onları, yolcu ve pilot bölmelerinin şeffaf bir kubbeyle örtülü olduğu bir mekiğe götürerek kapıyı açtı. Geordi ve Data'nın ardından içeri girdi ve parmaklarını mekiğin kontrolleri üzerinde gezdirirken enfraruj görüntüsü değişti. Sanki içinde süregelen bir tartışma, sonunda, geçici de olsa, bir çözüme ulaşmıştı.

Mekiği kolayca hangar kapısından çıkardı ve parlayan gün ışığına çıkar çıkmaz aracı aniden hızlandırarak doksan derecelik bir dönüş yaptıktan sonra durdu. Birdenbire, mavibeyaz gezegen ekranda göründü. Arada otuz bin kilometreden daha kısa bir mesafe vardı.

Uzunca bir süre, Geordi sadece gezegene baktı. Önündeki görüntü, ışınlayıcının onları parseklerce uzağa getirdiğine dair tüm tahminlerini kesinleştirmişti. Bu gezegen bir yanılsama ya da düş değil, gerçeğin ta kendisiydi.

"Armağanlarınız olmasaydı," diye saygıyla fısıldadı SharLon sonunda, "bu dünya şu anda küllere karışmış olacaktı."

"Açıklayın," dedi Geordi sesini sertleştirmeye çalışarak.

Birkaç saniye boyunca SharLon'dan ses çıkmadı. Sonra ifadesine keder hakim oldu ve bu haliyle Geordi'ye zor bir tirada hazırlanan bir aktörü anımsattı.

"Bunu söylemek bana utanç veriyor," diye başladı SharLon, "ama onlarca yıl önce halkımın vahşilerden pek farkı yoktu. Kendilerini ve bu gezegende yaşayan herşeyi yok edebilmelerini mümkün kılacak bilgiyi elde etmiş vahşiler. Dünyamızın yörüngesindeki Armağanlarınız keşfedildiğinde, neredeyse yüz kadar değişik ulus barındırıyorduk. Tarihimiz boyunca gerçek bir barış hiç yaşanmamıştı ve uluslarımızdan dörtte birinden çoğunun kendi nükleer silah fabrikaları vardı. Bu nükleer silahların bazıları yörüngeye, bazıları da yeraltına yerleştirilmişti. Bir kısmı da denizin altındaydı."

"Bu tanıdık geliyor," dedi Geordi ciddi bir sesle.

SharLon'un gözleri irileşti ama bakışlarını gezegenden ayırmadı. "O halde, Armağanlarınızı bizden başkalarına da bahsettiniz?"

"Elbette," dedi Geordi, Data'ya kaçamak bir bakış fırlatarak. "Ancak, pek çoğu onları sizin kadar akıllıca kullanamadı. Söyleyin, SharLon, Armağanlarımızı ilk önce nasıl kullandınız? Onları ilk ele geçiren siz miydiniz?"

"Ben 'Seçilmiş Kişi'ydim," dedi SharLon. "Yaşamımın o döneminde, ben de gezegende yaşayan diğerleri gibi bir vahşiydim. Daha önceleri, gençliğimde, barış için çok çalışmışım. Adımızı taşıyan gruba ilk katılanlardan biriydim, ama

sonra yanılığa düştüm. Barış Koruyucuları olmaktan öte, sadece kışkırtıcı konumunda bulunduğumuzu ve son derece etkisiz kaldığımızı farkettilim. Pek az üyemiz vardı ve oldukça güçsüzdük. Protestolarımıza aldılan yoktu. Çabalarımızın sonuç vermemesine öfkelenip organizasyonu terk ettilim ve kendimi tek alternatif olarak gördüğüm hayalim peşinden koşmaya zorladım kendi ulusumun barışı koruyabilecek kadar güçlü olduğu bir dünya.

Bunun aptalca olduğunu biliyorum, ama sonradan farkettilim ki, organizasyondan ayrılışım kaderimin dönüm noktası olmuştu. Eğer bu yanılığa düşüp milliyetçi bir gurura sığınmasaydım, ulusumun askeri gücüne nasıl kabul edilebilirdim? Ve kabul edilmeseydi, İşaretler gönderildiğinde ve Armağanlar verildiğinde doğru yer ve zamanda olmamı sağlayan o pozisyona nasıl gelebilirdim?"

SharLon yeniden sessizleşti. Yüzünün enfraruj görüntüsü düzensizleşmişti.

"Bize bundan biraz daha bahsedin," dedi Geordi. SharLon'un şimdiye kadar anlattıkları somut bir bilgi vermekten uzak şeylerdi. "Bize neler olduğunu hiçbir şeyi atlamadan anlatın."

"Evet," diye ekledi Data birdenbire kendisiyle gurur duyarak, "üstlerimiz yaptıklarınızın ayrıntıları ile ilgilenecekler. Meslektaşımın da söylediği gibi, Armağanlarla elde ettiğiniz pek sık rastlanmayan bir başarı ve ayrıntılar oldukça faydalı olabilir. Üstlerimizin bile işine yarayabilir. Onları analiz ederek bu Armağanları başkalarına sunmanın daha uygun bir yolunu bulabilirler, ve bu sayede başka dünyalar sizin yaşadığınız bazı zorlukları yaşamayabilir."

Data sözlerini bitirdiğinde Geordi gülümsemesini bastırdı. Aldatmaca teknikleri konusunda tecrübesiz olmaktan şikayet eden birisi için oldukça hızlı öğreniyordu.

"Meslektaşım haklı," diye onayladı Geordi. "Sizinki gibi daha sayısız gezegen var ve üstlerimiz her zaman gelişmeye açıktırlar. Bu sayede, belki bir gün tüm gezegenler Armağanları sizin kadar iyi kullanmayı başarabilirler."

Bu arsız yalanın son uygulamasının ardından, SharLon içindeki çelişkiden bir kez daha kurtulmuş gibi göründü ve yeniden konuşmaya başladı. Yaşlı adam konuşurken Data'nın kusursuz hafızası tüm sözcükleri kaydediyordu. Geordi ise sürekli olarak söylenenleri inceleyerek bu 'Armağan'ların gerçek doğasına ait bir ipucu bulmaya çalışıyor ve bunları yabancı gemiye ve Atılğan'a geri dönmek için nasıl kullanabileceklerini araştırıyordu.

SharLon'un söylediğine göre, o ve kardeşi SharTel elli yıl önce uluslarının uzay savunma kuvvetlerinde pilot olarak görev yapıyorlardı. Gezegen yüzeyinin her bir metrekaresini gözetim altında tutan casus uydulara ve füze fırlatma platformlarına erzak ve personel taşıyan yirmi pilottan ikisiydiler. Yeterince güçlü bir ekonomisi olan her ulus benzeri uydulara ve nükleer füzelere sahipti. Bunlar, gezegen yüzeyine ya da yeraltına yerleştirilmişler ve birbirlerini hedef almışlardı. Bu füzelerin hiç biri, deneyler dışında kullanılmamıştı, ancak konvansiyonel silahların kullanıldığı küçük savaşlar çıkmadan bir yıl bile geçmiyordu. Bu çatışmaların hiçbiri, füzelerin fırlatılacağı,

geri dönülemez bir noktaya ulaşmamıştı, ancak birkaç kez bunun ucundan dönmüştü.

“İşareti yirmi sekizinci doğum günümde gördüm,” diye devam etti SharLon. Yüzünde içsel bir çatışmayı gösteren enfraruj kanıtlara karşın sesi oldukça tekdüzeydi. “Kardeşim ve ben bir erzak mekiğine kumanda ediyorduk. Hazırlık yörüngesine ulaşmıştık ve bizi uydumuzun yörüngesine götürecek transfer yörüngesine geçmeye hazırlanıyorduk. Aşağıdan bilgisayar hesaplamalarını başlatmamızı söyleyecek sinyali beklerken, kendimi aşağıdaki gezegenimizin kayıp gidişini izlerken buldum. İlk uçuşumdan beri yüzlerce kez aklıma gelen bir düşünce yeniden tüm benliğimi sardı. Dünyamızın güzelliği üzerinde yaşayanların oynadığı ölümcül oyunlarla gelişki içindeydi. Ve sonra”

SharLon duraksadı ve yüzünde çok güçlü duygular şekillendi.

Gezegene doğru elini sallayarak kaldığı yerden devam etti. “Ve sonra, bir an için, tüm gezegen gözlerimin önünde parıldayarak büküldü. Tıpkı bir gölün üzerindeki yansımalar gibi.

Ardından, göz açıp kapayıncaya kadar tüm gezegen kan kırmızı renge büründü. Okyanusları, kıtaları, bulutları tamamen kana bulanmıştı.

O an bu görüntünün bir işaret olduğuna karar verdim ve ne anlama geldiğini kavradım. Gezegenim ölmek üzereydi. Ölülerle dolu bir mahzene dönüşmekteydi. Bir gün, füzelerden biri fırlatılacak ve gezegen yüzeyinde yaşayan her canlının sonu gelecekti.

Bunun farkına varmak beni daha önce hiç olmadığı kadar dehşete düşürdü. Füzeleri görmüştüm. Korkunç güçlerini deneylerde ve tatbikatlarda izlemiştim ve sayılarını çok iyi biliyordum. Ne kadar kolay fırlatılabileceklerinin de farkındaydım.

Ve sonra olabilecekleri tüm çıplaklığıyla gördüm.

Şehirlerimizin radyoaktif çöplüklere dönüştüğünü, kırlarımızın ve ormanlarımızın zehirli, yaşam barındırmayan çöllere benzediğini gördüm.

İnsanlarımızın yüzlerce değişik biçimde, hızlı ya da yavaş yavaş öldüklerini gördüm.”

Kendi kardeşimin kemiğinin derisinden sıyrıldığını gördüm.

Kendimi gördüm; bedenimin zayıf düştüğünü, acı içinde, yapayalnız ve yavaş yavaş öldüğünü. Hemen ölmeyip aylarca sürünme talihsizliğini yaşayan milyonlarca canlı gibi.

Tüm gezegenimiz yok olurken tek yapabildiğim çaresizce izlemektir. Bunların gerçekleşmesini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Yıkımı başlatmak için yüzlerce yol vardı, ama bir kez başladıysa olmasını önleyecek hiçbir şey yoktu. O an elimde olan tek şey bile, yani kullandığımız mekiği gitmekte olduğumuz uyduya çevirip onu yok etmek, sadece anında ölümümüzle sonuçlanmaz, önlenmesi gereken katliamın tetiğini de çekmiş olurdu.

Sonunda, konuşabilecek kadar toparlandığımda, gözlerimi o görüntüden ayırıp kardeşime baktım ve onun hiçbir şey görmediğini fark ettim. Dikkatini

aletlere vermişti, bizi transfer yörüngesine oturtacak manevraya hazırlanıyordu.

Sonra, konuşmaya başladığımda, aşağıdaki istasyondan beklediğimiz sinyal gönderildi ve aletlerine göre rotamızda bir sapma olduğunu ve transfer yörüngesine girmeden önce bazı düzeltmelerin yapılması gerektiğini bildirdiler. Hemen hemen aynı anda, kardeşimin dikkatini aletlerden çekmeden önce, işaret kayboldu ve gezegenimiz eski haline döndü.

Bir an büyük bir rahatlama hissettim. Kardeşim bilgisayara yeni verileri yüklerken, kendimi bu gördüklerimin dünyamızın mahvolmasına katkılarım yüzünden duyduğum suçluluğun getirdiği bir hayal olduğuna inandırmaya çalıştım.

Ama birkaç saniye sonra, bilgisayar ana motorların ateşlenmesini düzenlerken, işaret geri geldi. Dünyamız yeniden kana bulanmıştı ve bu kez bunun bir hayal olmadığından emindim.

Çünkü bunu kardeşim de görmüştü.

Fakat o bunun bir işaret olduğunu düşünememişti ve ben açıklamaya çalıştığım da benimle alay etti.

Ama sonra, gezegenimiz kanlar içinde tekrar karanlığa boğulduğunda Armağanlarınız görüldü. Ölmekte olan dünyamızın korkunç görüntüsünü tamamen gölgelemişti ve kardeşim de artık gördüklerimizin gerçekliğini inkar edemiyordu. Bir an sonra, yer istasyonundan radar ekranlarındaki görüntümüzün daha büyük ama belirsiz bir nesne tarafından engellendiği bildirildi.

Ve o anda Armağanlarınızın fiziksel gerçekliği ortaya çıktı ve bunun kurtuluşumuz olduğunu anladım.

Bunun benim sorumluluğum olduğunu da biliyordum. Bu kurtuluşu sağlamak sadece benim görevimdi.

Neredeyse on yıl önce sabırsızlık yüzünden Barış koruyucularını terkeden ben, şimdi dünyamızı kanlı bir katliamdan korumak için seçilmiştim. Ama bu kez görevi başarabilmem için yanımda iyi niyetli ama zayıf dostlar değil, sizin Armağanlarınız vardı.

Ama kardeşim anlamamıştı. Onun gördüğü, bir kurtuluş değil, büyük bir tehditti ve gezegeni bu tehlide karşı uyarması gerekiyordu. Onu durduramadım. Üstlerimizle temas kurmasını engelleyemedim. Bu çılgın adamlar, benim artık önleyebileceğim bir kıyımın başlamasından sorumlu olabilirlerdi.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım: Armağanların bulunduğu yere yöneldim. Kardeşim üstlerimizle konuşurken zihni öylesine meşgulü ki, yaptıklarımın farkına varamamıştı. Hem kendi uzay giysilerimi, hem de onunkileri aldım, hava bölmesine girip kapıyı kilitledim. Sonra kendi giysilerimi giyerek, yanımda kardeşiminkiler de olduğu halde uzay mekiğinden ayrıldım. Gittiğimi fark edince geri dönmem için yalvardı. Söylediğine göre, üstlerimiz Armağanların bulunduğu aracı yok etmek için bir füze göndereceklerdibu araca

istilacı diyorlardı ve eğer menzil dışına çıkmazsak, biz de yok olacaktık.

Ama devam ettim. Başka seçeneğim yoktu. Ben seçilmiştim ve geri çekilemezdim.

Araca yaklaşırkenki bu sırada kardeşim mekiği güvenli uzaklığa yönlendirmişti son işaret verildi. Bir an için, uzaydaki rotam, beni gezegenimize Armağanların bulunduğu aracın ötesinden bakabileceğim bir noktaya getirdi. O an, dünyamızın her zaman olduğundan çok daha güzel ve temiz olduğunu gördüm. Kanlardan eser kalmamıştı ve yüzeyini süsleyen maviler, yeşiller ve beyazlar daha önce hiç fark etmediğim kadar canlıydı.

İşte o an bu misyonu başaracağımı anladım.

Araca vardığımda, daha kusursuz yüzeyine dokunur dokunmaz, kabul gördüm ve içeri alındım. Sanki büyü gibi duvarlardan geçmiştim.

Sadece kardeşimle benim uzay giysilerimizdeki erzağı kullanarak, Armağanlarınızı kullanmakta ustalaşana kadar orada kaldım.

Önceleri sadece aptalca bana yönlendirilen füzeleri yok etmeyi becerebiliyordum. Kendi ülkem beni yok etmek için diğer uluslarla birleşerek çılgınca bir çaba içine girmişti. Sonunda, Armağanlarınızın diğer pek çok kullanım alanını da öğrendim. Füzeleri gizlendikleri yerlerde buluyor ve uzaya fırlatarak orada yok ediyordum.

Tümü yok edildiğinde ve ölümün kanlı tehdidi gezegenin üzerinden kalktığında, eski dostlarımı etrafımda topladım ve artık gezegenin beyinsiz silahlardan kurtulup barış içinde yaşamasının coşkusunu paylaştık. Kardeşim bile," diye ekledi SharLon, habitatı terkettiklerinden beri ilk kez gülümseyerek, "sonunda o gün bulduğumuz şeyi anladı ve bize katıldı."

Sözlerini bitiren SharLon mekiğin kontrollerine dokunarak aracı döndürdü. Gezegen yavaş yavaş geride kaldı ve yerini habitata bıraktı. Geordi ve Data ilk kez olarak habitatın tümünü görme fırsatı buldular.

Havalandıkları uç kısım, yani güneşe doğru olan bölüm, yuvarlatılmıştı. Bir kilometre uzunluğundaki silindirin kendisi, güneş ışığını içeriye yansıtan aynalar dışında soluk gri renkteydi. Karşı tarafın tam merkezinde iki yüz metre uzunluğunda bir tüp vardı ve bir kilometre çapında, iri, parabolik bir aynayla çevrelenmiş köşeli bir mekanizmayla sonlanıyordu. Bunun güç istasyonu olduğu açıktı. Aynada odaklanan güneş ışığı bütün habitatın güç ihtiyacını karşılamaya yeterli olmalıydı.

"İnsanlar minnettarlıklarını göstermek için bunu bize verdiler; Barış Koruyucularının Dünyası," dedi SharLon, yeniden duygusuzlaşan tekdüze sesiyle. "Buradan, Armağanlarınız yardımıyla onları korumaya devam edebiliriz. Armağanlarınızın sağladığı barış ve huzur ortamı olmasaydı, bunu inşa etmek mümkün olmazdı, ama silahlara ve ordulara duyulan ölümcül ihtiyaç yok edilebildiğinde her şey mümkün oldu."

Geordi uzunca bir süre görüntüyü sindirmeye çalıştı. Böylesine sınırlı bir teknoloji düzeyine sahip bir gezegen için bu habitat çok dikkate değer bir yapıydı. Üstelik, hammadde sağlayabilecekleri bir ay yoktu. Eğer uygun yapıya

sahip bir asteroid bulup çekmedilerse, silindire getirilen herşeyi gezegenin derin yerçekiminden kimyasal roketler vasıtasıyla kurtarmış olmalıydılar. Bu çok büyük bir proje olmalıydı.

Bu sırada, SharLon mekiği silindirin güneş tarafındaki ucunda bulunan hava bölmesine yönlendirmekteydi. Geordi derin bir soluk alarak bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Bu insanların bir habitat inşa etmeyi nasıl başardıklarının önemi yoktu. İçine düştükleri güçlükler Geordi'nin sorunu değildi. Onun ve Data'nın tek düşünmeleri gereken şey Armağanlar ve onları barındıran araçtı. Eğer şansları varsa, bunlardan biri onları Atılgan'a götürecek anahtarı gizliyor olabilirdi.

VIII

"Kırk bin kilometrelik arama modeli tamamlandı, efendim," diye bildirdi Yüzbaşı Worf. "Sonuçlar negatif."

Picard suratını ekşitmemek için kendini zor tuttu. İlk arama modelinde yabancı geminin etrafındaki yirmi bin kilometrelik alanın her milimetresini taramışlardı. Bu alan Atılğan ışınlayıcılarının maksimum menziline bile fazlaydı. Ancak, hidrojen atomlarından daha büyük ve karmaşık bir şeye rastlamamışlardı. Ne kalkanlar, ne görünmezlik mekanizması. Hiçbir yaşam türü, hatta yaşam türü kalıntısı bile bulamamışlardı.

Şimdiyse kırk bin kilometrelik bir aramayı tamamlamışlardı ve hala ortada bir şey yoktu. Şef Argyle'in, yabancı geminin ışınlayıcılarının alt uzay vasıtasıyla çalıştıkları teorisi her geçen saat daha olası görünüyordu. Ya öyleydi ya da Data ve LaForge'u ışınlandıkları gemi, Yıldız Filosunun teknolojisinin çok üstünde kalkanlara ve görünmezlik mekanizmasına sahipti. Bu teorik gemi, itiş gücüyle, ya da Warp motorlarıyla uzaklaşmış bile olsa, Atılğan'ın alıcıları bir şeyler saptardıtabeli eğer Federasyonun bilmediği bir görünmezlik mekanizmasının sağladığı bir hareket özgürlüğüne sahip değilse.

"Görevli Carpellı," dedi Picard birdenbire. "Şef Argyle ve Yarbay Riker'ı Atılğan'a ışınlamaya hazır olun. Yüzbaşı Worf, bizi yabancı geminin ışınlama menziline sokun. Argyle ve Riker gelir gelmez, modeli seksen bin kilometreye çıkarıp aramayı sürdüreceğiz."

Picard ayağa kalkarak ofisine doğru yürüdü. Worf, onları ışınlama menziline sokacak otomatik manevrayı başlatmıştı bile.

Picard ofisinde bir an sessizce durarak kapının ardından kapanmasını bekledi. Sonra gözlerini kapadı ve derin soluklar alarak iki adamının kaybolmasından beri sürekli bir gerginlik içinde olan kaslarını gevşetmeye çalıştı. Gözlerini açtığında, bakışları akvaryumun içinde tembelce yüzen aslan balığına takıldı ve gıptayla aynı şeyi yaparken, onu destekleyip rahatlatan sularda tembelce yüzerken düşledi.

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Aynı balık gibi, o da sürekli izleniyordu. Ama balığın tersine, Picard bir gemi dolusu seyircinin ve onlara düzgün bir imaj sergilemesi gerektiğinin farkındaydı. Zayıflıklarını ve güvensizliklerini kumanda maskesi ardına saklamalıydı. Buraya, tüm gemide sadece kendinin olan tek noktaya çekildiği nadir anlar dışında.

Ama daha fazla oyalanamazdı. On dakika önce, Şef Argyle yabancı gemideki son bölmenin de açıldığını ve farklı bir şeyle rastlanmadığını bildirmişti. Tek yönlü bir ışınlayıcı ve bazı alıcı alt uzay devreleri. Hiçbiri gemideki tüm hayati devreleri yok etmeden çalıştırılamıyordu.

Ama bu kez Riker da Argyle ile birlikteydi. Riker'ın söylediğine göre, iki adam bir plan yapmışlardı ve bunu Picard'la tartışmaları gerekiyordu.

Riker bu planın gemiyi tamamen yok edebileceğini ve planda yer alan herkesi öldürebileceğini itiraf etmişti.

Ama planı uygularlarsa Binbaşı Data ve Yüzbaşı LaForge'un yerini tespit etme, hatta geri getirme şansları vardı. Tabii eğer ölmedilerse.

Riker ve Argyle bir dakika sonra kaptanın ofisine girdiklerinde Picard oturmalarını işaret etti. İki adam huzursuzca oturdular.

"Raporlarınızdan anladığım kadarıyla, Bay Argyle," dedi Picard sertçe, "ekibiniz ışınlayıcıların hiçbirini çalıştırmayı başaramadı."

"Doğru, Kaptan."

"Ve onları çalıştırmadan varış noktalarını kestirmek mümkün değil."

"Bu da doğru efendim."

"O halde tasarladığınız bu plan nedir?"

Argyle, Riker'a baktı. Belli ki açıklamayı yapma onurunu birinci subaya vermek istiyordu.

Riker koltuğunda hafifçe öne doğru eğildi. "Kontrol odasındaki kısa menzilli ışınlayıcının ve diğer ışınlayıcılardan en az bir tanesinin bir kez çalıştığını biliyoruz Kaptan. Binbaşı Data'yı ve Yüzbaşı LaForge'u şu an bulundukları yere ışınladılar. Bu ışınlamanın gerçekleştiği şartları da aşağı yukarı tahmin ediyoruz. Ve son olarak, ışınlamanın neden gerçekleştiğine dair bir teorimiz de var."

Riker sustuğunda Picard'ın kaşları çatıldı. "Dinliyorum, Bir Numara?"

Riker, Argyle'la göz göze geldi ve sonra devam etti. "Kendi ışınlayıcımızın kilitlendiği koordinatları kullanarak, Data ve LaForge'un ilk ışınlayıcı tarafından alındıkları noktayı saptamayı başarmıştık. Işınlayıcı platformunda değillerdi. Platformun en az beş metre uzağında, koridora açılan kapıda duruyorlardı. Bu bilgiyi bir başlangıç noktası olarak kullanarak ışınlayıcı platformunun yapısını yeniden inceledik. O odada veya bitişiğindeki kontrol odasında bulunan tüm nesneler tahminimize göre canlı nesnelere kilitlenip diğer ışınlayıcılardan birine nakledebilme özelliğine sahip olduğu görünüyor."

"Ama neden Data ve LaForge'a özellikle o an kilitlenmeyi seçti? Işınlayıcıyı kazara kendileri mi çalıştırdılar? Yoksa Atılgan'ın ışınlayıcı ışınları mı buna sebep oldu?"

"Hayır, efendim. Buna sebep olan şeyin antimadde çekirdeğinden yayılan radyasyon sızıntısı olduğunu sanıyoruz. Tahminlerimize göre, bu sızıntı otomatik bir tahliye sistemini başlattı ve bu sistem, odada bulunan herkesi uyku bölmelerinin içinde ya da dışındamuhkemelen daha güvenli bir yere taşımak üzere tasarlanmıştı. Oradaki ışınlayıcıyla diğer odalardakiler arasındaki bağlantıyı tam olarak bilemiyoruz, ancak emin olduğumuz şey, o sırada çalışmakta olan programın muhtemel varış noktalarından birini seçip Data ve LaForge'u oraya gönderdiği."

"Ama bu işlemi diğer yüzlerce ışınlayıcıdan hangisinin yaptığını bilmiyorsunuz. Ya da, bilseniz bile, ışınlayıcıyı çalıştırmadan varış noktasını kestiremiyorsunuz. Üstelik ışınlayıcıyı da çalıştıramayız, çünkü bu, kendi

kendini imha mekanizmasını aktif hale getirir.” Picard umutsuzca başını salladı. “Bunun bizi nereye getirdiğini anlamıyorum, baylar.”

Riker derin bir soluk aldı. “Orijinal koşulları yeniden sağlayarak radyasyon düzeyi gibitahliye programının birilerini aynı yere gönderip göndermediğini araştırmayı öneriyoruz, efendim. Atılğan’a geri dönebilmek için gerekli hazırlığa ve teçhizata sahip birini.”

Picard’ın suratı asıldı. “Bundan hoşlanmadım, Bir Numara!”

“Ben de öyle, efendim,” diye yanıtladı Riker, “ama Bay Argyle’in bize söylediklerine bakılırsa, bu tek şansımız olabilir.

“Peki başarı olasılığı yüksek mi?”

“Sorun bu değil, efendim. Önemli olan bunun tek şansımız olduğu. Bunu denemekten yanayım.”

“Bunu yapmamamı emredebilirim.”

“Biliyorum, Kaptan.”

Picard uzunca bir süre sessizce Riker’a bakarak küçük de olsa bir şüphe belirtisi aradı.

Ama yoktu. Birinci subayının gözlerinde gördüğü tek şey kararlılıktı.

Sonra Argyle’a döndü. “Ya sizin değerlendirmeniz, Şef?”

“Yarbay Riker’inkiyle aynı efendim. Başarı şansı var, ama ne kadar yüksek bilemiyorum. Bunu hesaplamanın güvenilir bir yolu yok.”

“Sanırım risklerin farkındasın, Bir Numara.”

“Elbette, efendim. Bana eşlik etmeye gönüllü olacak kişinin de bunu bildiğine de emin olacağım.”

Sonunda Picard başıyla onayladı. “Pekala, Bir Numara. Gerekli hazırlıkları yaptıktan sonra bana haber verin.”

“Elbette, efendim,” dedi Riker sertçe dönüp kapıya doğru ilerlerken. Son kez Picard’a bakan Argyle da Riker’ı izledi ve kaptanı kararıyla başbaşa bıraktı.

“Bize Barış Koruyucuları Konseyinde konuşma ve kurtuluşumuz için size teşekkür etme onurunu bağışlar mısınız?”

Geordi’nin anlayabildiği kadarıyla, duygusal dengesi her dakika değişen SharLon, yavaşça aşağı doğru inen özel asansöründe Geordi ve Data’ya dönmüştü.

“Armağanların akıllıca kullanılmış olması teşekkür için yeterli,” diye yanıtladı Geordi sarfettiği klişe sözler için neredeyse kızarak. Bu şimdiye kadar söyledikleri içinde en berbat olanıydı.

Artan merkezkaç kuvveti yüzünden bedeni ağılaşan SharLon, bilgece, ama biraz da huzursuz biçimde, başını salladı. “Elbette, bu doğru,” dedi, “ama biliyorum ki Barış Koruyucuları, özellikle de ilk Konsey’de görev almış olan İhtiyar Heyeti, hayal kırıklığına uğrayacak. Minnettarlıklarını ifade edebilmek için elli yılı aşkın bir süredir bekliyorlar. Eminim onları bu fırsattan yoksun

birakmayacaksınız."

"Elbette hayır," dedi Geordi, "ancak nasıl kabul göreceğimizden emin olmadan önce burada bulunuşumuzun mümkün olduğunca az kişi tarafından bilinmesinin en iyi ve güvenli yol olduğunu düşünüyoruz."

Bir an için, yaşlı adam itiraz edecekmiş gibi göründü, ama sonra boyun eğerek gözlerini indirdi. "İstediğiniz gibi olacak. Uğradığınız saldırıdan sonra güvensiz olmanız anlayışla karşılanabilir."

"Evet," dedi Geordi ifadesiz bir sesle, "öyle. Bu yüzden, raporumuzu verebilmek için mümkün olduğunca çabuk Hazine'ye geri dönmeyi istememiz de anlaşılabilir. Üstlerimiz oldukça sabırsızdırlar."

"Elbette gitmiyorsunuz! Bu kadar çabuk olmaz, henüz"

"Tabii ki hayır. Bu rapor sadece hazırlık mahiyetinde," dedi Geordi, "ancak eğer programa uygun davranmazsak gecikmenin sebebinin öğrenmek için başka temsilciler yollayabilirler ve onlar da pek anlayışlı olmayabilir."

SharLon bir azarlama olarak algıladığı bu durum karşısında neredeyse ürperdi. "Sizi görevinizden alıkoyacak birşey yapmak istemem," dedi özür dilercesine. "Size Hazine'ye kadar eşlik etmeleri için en güvenilir adamlarımı görevlendireceğim."

Geordi başını sallayarak onayladı. "Teşekkürler, SharLon. Anlayışınıza minnettarız. Ancak, eğer mümkünse, bu ilk raporu geçmeden önce konuşmak istediğimiz biri var."

"Kimi isterseniz! Ama kim"

"Kardeşiniz. Sanırım adının SharTel olduğunu söylemiştiniz."

SharLon'un yüzü bir an gerildi. "Keşke mümkün olsaydı," dedi sonunda, "ama değil. SharTel on yıl önce öldürüldü."

"Öldürüldü mü? Nasıl?"

"Size saldıran kişiyle aynı yanılgıya düşen birinin kurbanı oldu."

"Öyle mi? Bu yanılgı söylediğinizden daha yaygın olmalı o halde."

"Hayır! Kesinlikle değil! Çok az kişi bu tür mantıksız hareketlerde bulunur. Etkileri ise sayılarından bile az."

"Anlıyorum. Peki içine düştükleri yanılgı nedir? Neden bizi öldürmek istiyorlar?"

SharLon'un enfraruj görüntüsünde yeni bir içsel çatışma belirdi. "Açık konuşmama gücenmeyeceğimizi umarım," dedi kendini Geordi'nin yüzüne ve gizemli vizörüne bakmaya zorlayarak.

"Elbette hayır. Ne kadar açık konuşursanız o kadar iyi."

"En başından beri Armağanlarınızdan ve Barış Koruyucularının onları kullanma biçiminden hoşlanmayan az sayıda kişi var. Bunun delilik gibi görüldüğünü biliyorum, ama bu bir avuç kişi kendi uluslarının birbirlerini yok edebilmek için özgür olmalarını istiyor. Bunu, barış içinde yaşayabilmemiz için gerekli kısıtlamalara tercih ediyorlar. Armağanlarınızın dünyayı nükleer bir yıkımdan korumamızı mümkün kılmasından bu yana hüküm süren medeniyete uyum sağlamayı hiçbir zaman başaramadılar."

“O halde yanlış içinde değiller. Sadece yanlış yönlendirilmişler.”

“Korkarım her iki ifade de fazla cömert.” SharLon’un sözleri içtendi. “Bana göre, bu kişiler Armağanlarınızla yenmeyi başardığımız şeytanın ta kendisi. Bir insanın nasıl böyle bir yanlışya düşebileceğini anlamak zor, ama bunun burada, Barış Koruyucuları Dünyasında olabilmesi inanılmaz.”

Geordi anlayışlı görünmeye çalışarak başını salladı. SharLon’un abartılı konuşma tarzı ve değişken ruh hali onu huzursuz ediyordu. Her an gelip cezalandıracak hayali ‘üstler’ yaratma kararının doğruluğuna her an biraz daha inanıyordu. SharLon kadar değişken birine gerçeğiyanı kendisinin ve Data’nın yapayalnız olduklarını ve Kurucular denenlerle ilgili en ufak birşey bile bilmediklerini itiraf etmek öldürülmelerine sebep olabilirdi.

“Her gezegende böyle kişiler vardır,” dedi Geordi. “Ancak bu konuları daha sonra da tartışabiliriz. Hemen Hazine’ye geri dönüp üstlerimize rapor vermeliyiz,” dedi ve sanki sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, “tabii eğer Armağanları keşfedişinizi ve ilk kez kullanışınızı kardeşinizden başka gören biri yoksa.”

“Kimse yoktu,” dedi SharLon çabucak. “Kardeşim de İşaretten başka birşey görmedi. Hazine’ye sadece bir kez, o da ölümünden önce gitti.”

“Pekala,” dedi Geordi neden sadece bir kez gittiğini sorma dürtüsünü bastırarak. “O halde bizi Hazine’ye geri götürecek güvenilir birini görevlendirmenizi bekleyeceğiz. Ama unutmayın, zamanımız kısıtlı.”

Şu anda neredeyse Dünya normaline çıkmış yerçekimine rağmen, SharLon dimdik durdu. “Sizi ben götüreceğim,” dedi ve asansörü geri döndürerek mekik hangarına yönlendirecek panele uzandı.

Ancak daha parmakları şifreyi girmeden asansörün kapısı açıldı ve daha önce bulundukları tuhaf oda ortaya çıktı.

Ama bu kez en az SharLon kadar yaşlı yarım düzine adam, bir yarım daire şeklinde yerleştirilmiş koltuklara oturmuş bekliyorlardı. Diğerlerinden biraz daha genç yedinci bir kişi asansörün yanında duruyor ve eliyle kapının kapanmasını engelliyordu. Hepsinde aynı tanıdık üniforma vardı, ama bunlar gri renkteydi ve üzerlerinde resmedilmiş o surat yoktu.

Geordi ve Data gerilerek ellerini fazezlerine doğru götürdüler, ancak adamlardan hiçbirinin silahlı olmadığını görünce bundan vazgeçtiler.

“Evet, SharLon,” dedi kapıda duran, “demek doğruymuş. Kurucular geri dönmüş.”

“Evet, KiTor bu doğru,” dedi SharLon gergince. “Ama İhtiyar Heyetini toplantıya çağırmamıştım.”

“Yine de toplanmış durumdayız.” Diğerleri onaylayarak başlarını salladılar.

“Şimdi olmaz!” diye tersledi SharLon. “Kurucular Hazine’ye geri dönmek istiyor ve”

“Bu kez onları bizden uzak tutamayacaksın, SharLon!”

“Niyetim bu değil, KiTor. Buraya Armağanlarını nasıl kullandığımızı kontrol etmeye geldiler ve şimdi gördüklerini rapor etmeleri gerekiyor. Bunu yapmak

için Hazineye dönmeliler. Eminim isteklerine karşı koymak niyetinde değildir.”

KiTor, Geordi ve Data’ya döndü. “İstediğiniz bu mu?”

Geordi tereddüt etti. Bunlar SharLon’un akranlarıydılar ve SharLon ne derse desin, yabancı gemi, Hazine, hakkında değişik birşeyler biliyor olabilirlerdi.

“Bir an önce üstlerimize rapor vermek zorundayız,” dedi, “ama eğer içinizden biri Armağanların kullanılmasına doğrudan katkıda bulunduyorsa, sizinle konuşmak isteriz.”

KiTor kaşlarını çatı. “SharLon kendinden başka kimsenin doğrudan katkıda bulunmasına izin vermedi. Armağanları kimseyle paylaşmadı. Hayatımızın sonuna yaklaştığımız şu an bile sırları birilerine vermeyi reddediyor.”

Geordi hayal kırıklığına uğramıştı. “O halde, evet, Hazine’ye geri dönmek istiyoruz,” dedi. “Ancak, raporumuzu verip üstlerimizden yeni talimatlar alır almaz, sizinle görüşmek isteriz.”

Geordi’nin sözleri SharLon’a istediği güvenceyi vermişti. Birden üniformasındaki kemerin tokasında bir noktaya dokundu. Birkaç saniye içinde odanın uzak köşesindeki kapı açıldı ve mavi üniformalı, şahin yüzlü bir adam içeri girdi. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

“Yardımcım KelNar’ı tanıyorsunuz,” dedi SharLon. “Size eşlik edecek. Hesapta olmayan bu toplantı bitmiştir. Kurucuların sizinle ne zaman konuşmak istediklerinden haberdar edileceksiniz.”

En son Konsey üyesi de isteksizce kapıdan çıkınca kapıda mavi üniformalı bir başka adam belirdi ve Geordi’yle Data’ya baktıktan sonra SharLon’a yanına gelmesini işaret etti. Yaşlı adam kaşlarını çatarak ilerledi.

Kapıda buluştuklarında adam dudaklarını SharLon’un kulağına yaklaştırarak hızlı hızlı birşeyler anlatmaya başladı, ancak çevirmenin algılayamayacağı kadar alçak sesle konuşuyordu. SharLon başını salladı ve birşeyler söyledi. Sonunda, ciddi bir yüzle Geordi ve Data’ya döndü.

“Üzgünüm, ancak Hazine’ye dönüşünüzü biraz ertelemek zorundayım.”

“Bir sorun mu var?” diye sordu Geordi, Data’yla birlikte asansörden çıkarlarken.

“Ben de bunu öğrenmeliyim. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim.”

SharLon çıktı ve kapı ardından sessizce kapandı.

Geordi geri dönüp kapısı hala açık duran asansöre baktı. Sonra çevirmeni kapatarak Data’ya da aynı şeyi yapmasını işaret etti.

“Artık bozuldukları numarasını yapmıyor muyuz?” dedi Data kendinden istenileni yerine getirirken.

Geordi başını salladı. “Bu sergilediğimiz karakterlere pek uymaz.”

Data bir an düşündükten sonra başıyla onayladı. “Anlıyorum. Aletlerimizde bozukluk oluyormuş gibi yapmak, bizim onların gözünde olduğumuz kadar ileri ve güçlü olmadığımızı düşünmelerine neden olabilir.”

Geordi endişeli şekilde gülümsedi. “Doğru, Data. Umarım bu rolün bize faydası olur ve başımızı daha büyük bir belaya sokmaz. Ve doğrusunu

söylemek gerekirse, endişelenmeye başlıyorum.” Sonra yeniden SharLon ve diğerlerinin çıktığı kapıya baktı. “Aslında her ihtimale karşı fazerlerimizi hazır tutsak iyi olur.”

“Neden şüpheleniyorsun?”

“Keşke bilseydim. SharLon’un öyle çağırılması birşeylerin yolunda gitmediğini gösteriyor.” Geordi kaşlarını çatarak başını salladı. “Doğaçlama hareket etmenin sorunu da bu. Yanlış birşey yaptığını anladığında iş işten geçmiş oluyor.”

“Doğaçlama mı?”

“Başka bir eski ifade, Data. O anda doğru görünen neyse onu yapıyorum. Ne mantık ne de sağduyu var. Şu an hiçbir şey doğru görünmüyor.”

Data bir süre sessizce Geordi’ye baktı. Sonra düşünceli biçimde başını salladı. Konuştuğunda sesinde gıpta vardı. “İnsan sezgisinin başka bir biçimi.”

“Onun gibi birşey. Belki de sadece aklımın karıştığını gösteriyordur.” Geordi yeniden başını salladı. Cesareti kırılmıştı. “Danışman Troi burada çok işimize yarayabilirdi. En azından ne zaman yalan söylediklerini anlardı. Ya da şu SharLon’un dostlarının sadece tuhaf mı, yoksa çılgın mı olduklarını söyleyebilirdi. Enfraruj yardımıyla bazı şeyleri saptayabiliyorum, ama bu da içgüdülerimden daha güvenilir değil. Emin olduğum çok az şey var. SharLon gibi bildik tavırlarla uzun nutuklar atanlara hiçbir zaman güvenemedim, Data. Bu habitatta gerçek yanıtlar bulamayacağız. Buradan kurtulmanın tek yolu şu Hazine’ye dönmek. Katılıyor musun?”

“Katılıyorum, Geordi,” dedi Data yeniden mantık uygulayabilecekleri bir alana dönmekten memnuniyet duyarak. “Hazine uzayda bulduğumuz yabancı gemiyi terkeden grup tarafından bırakılmış birşey olabilir. Bu yüzden, yabancı gemiye dönebilmek için gereken techizatın bulunduğu tek yer büyük ihtimalle orası.”

“Doğru. O şeyleri inşa edenlerin sahip olduğu teknoloji Federasyonunkine yakın olmalıya da belki daha da gelişmiş, en azından ışınlayıcı alanında. Hiçbir Federasyon ışınlayıcısı bizi bu kadar uzağa gönderemezdi. Üstelik SharLon’un tanımladığı ‘işaretler’ bir tür görünmezlik mekanizmasında meydana gelen bir arızaya benziyor.”

“Evet. O kadar eski bir mekanizmanın bozulması hiç de şaşırtıcı değil.”

Geordi belli belirsiz iç geçirdi. “Şimdi soru şu: Başka neler bozuldu? Orada bulamadıklarımızın ne kadarı bir arıza sonucu ortadan kalkmıştı? Işınlayıcın nakledici bölümü, örneğin. Ve ne kadarı gerçekten hiç yoktu? Eğer Hazine’nin neden terkedildiğinden önce, burada, bu gezegenin yörüngesinde ne aradığını bulabilirsek ve o yabancı geminin neden terkedildiğini”

Geordi sustu ve çaresizce gülümsedi. “Ama en önemli şey Hazine’ye geri dönebilmek ve içindeki her ne ise, onu bir şekilde kontrol edebilmek. Eğer SharLon onu kontrol etmeyi oldukça kısa zamanda öğrenebildiyse, bizim de aynısını yapamamamız için bir sebep yok.”

“Eğer kontroller o kaska bağlıysa,” dedi Data, “nasıl çalıştıklarını öğrenecek olan sen olmak zorundasın, Geordi. Bana pek dostça karşılık vermedi.”

“Biliyorum. Bu da başka bir bubi tuzağı olmalı. Sanırım kask beyin dalgalarını veya metabolik parametreleri analiz ediyor ve kendisini inşa edenlerin belirlediği özelliklere uyanları kabul ediyor.”

Geordi duraksadı ve başını salladı. “Bahse girerim, şu Kurucular kendilerinden başka kimsenin bu özelliklere uyabileceğini düşünmemişlerdi. Başka hiç kimsenin içeri girip kontrolü ele alamayacağından emin olmak istediler. Bu tür bir düşünce, gemiye gelen bir yabancıнын tetiğini çekeceği bir antimadde bombası yapan paranoyak bir zihne çok uygun.”

“Evet,” dedi Data, Geordi susunca, “bir süredir konuyu, SharLon’un Hazine diye çağırdığı nesneyi ve buraya ışınlandığımız yabancı gemiyi düşünüyordum. Diğer kaynaklardan sağlanan bazı bilgilerle bunlar arasında nedensel bir bağlantı kurmayı başardım. Eğer”

“Bununla ilgili bir teorin mi var?” diye araya girdi Geordi. Birdenbire heyecanlanmıştı. “Bizi buradan çıkarabilecek birşey mi buldun?”

“Hayır, Geordi, bu bağıntıda bize yardımcı olabilecek birşey göremiyorum. Ama belki sezgilerinde sana yardımcı olabilir.”

“O halde duyalım şunları!”

“Nasıl istersen. Bildiğin gibi, Atılgan’ın bulunduğu o sektörün büyük bölümü Federasyon tarafından bilinmiyor. Ancak geçmişte Ferengiler, Federasyonla bazı bilgileri takas etmişlerdi ve bunların küçük bir kısmı da sanırım bizi yakından ilgilendiriyor.”

“Bu takası duymuştum,” dedi Geordi. Bir saniye önceki heyecanı kaybolmuştu. “Ama kazıklandığımızı da duymuştum. Federasyonun Ferengilere ne verdiğini bilmiyorum, ama duyduğuma göre aldığımız şey ikinci, hatta üçüncü el bilgiymiş. Dahası bunlardan bazıları Ferengilerin yüzyıllar boyunca ticaret yaptıkları çeşitli ırklardan topladıkları öyküler, efsaneler ve söylentilermiş. Ancak Oz Büyücüsü kadar güvenilir bazı masallar.”

“Bu doğru, Geordi. Ancak, birçok hikayede ortak noktalar var ve bu ortak noktalardan bir tanesi bizim karşımıza çıkan gemi ile ilgili.”

“Oh? Peki bu gemiler ne zaman varolmuş? Kime aitmişler?”

“Söylenenlere göre, geçmişte belirsiz bir zamanda, geniş bir alana yayılmış birkaç yıldız sisteminde birkaç M sınıfı gezegenin yörüngesinde Hazineye benzeyen bazı gemilerin olduğu görülmüş. Ancak, hiçbir fonksiyonel değilmiş ve içlerinde hiçbir canlıya rastlanmamış.”

“Gemilerin niyetine ilişkin birşey biliniyor mu?”

“Hiçbir şey. Ancak, halklarının neredeyse uzay seyahatini başaracakken, ya bir felaket, ya da yabancı istilacılar tarafından engellendiği söylenen bazı M sınıfı gezegenlerle ilgili hikayeler var. Bunun konumuzla bağlantılı olup olmadığı”

“İşte ne olduklarını bulduk!” dedi Geordi başını sallayarak. “Savunma Karakolları!”

“Savunma Karakolları mı?”

“Evet! Anlamıyor musun? Herşey tamamen yerine oturuyor! Tam

bilemiyorum ama yabancı gemi bu tür karakollar için bir tür merkez ya da karargah olmalı. Bahse girerim, gemideki ışınlayıcıların her biri başka bir gezegenin yörüngesindeki başka bir karakola bağlıdır. Bu yüzden ışınlayıcılar tek yönlü çalışıyor; böylece eğer gezegenlerden birisi uzaya bir ekip göndermeyi başarıp karakola gitmeyi başarsa bile, asla daha ileri ulaşamaz. Karargaha, ya da her ne ise ona, kesinlikle ulaşamaz.”

“Ama neden bu gezegenlerin yörüngesine karakollar yerleştirdinler? Eğer bunlar hapisane gezegenleri olsaydı”

“Bilmiyorum, emin değilim, ama bahse girerim sebep kuvvetli bir paranoyadır. Sanırım” Geordi suratın ekşiterek sustu. “Maalesef, bunların hiç biri Atılğan’la nasıl temas kuracağımızı bulmamıza yardımcı olmuyor. Hatta şimdi şansımız daha az. Bu, ışınlayıcıların tek yönlü olarak tasarlandığını gösteriyor. SharLon ve bizim gibi davetsiz misafirlerin gemiye ulaşmasını engellemek için yapılmış.”

“İçgüdülerinin Atılğan’a asla dönemeyeceğimizi söylediğini mi ima ediyorsun, Geordi?”

Geordi başını salladı. “Hayır, bunu bana söyleyen mantık. İçgüdülerim, ne olursa olsun, bir şekilde geri döneceğimizi söylüyor. Kaptan Picard yabancı gemideki ışınlayıcıların nasıl çalıştığını bulmadan vazgeçmeyecektir ve bunu başardığında, bizi kurtarmanın bir yolunu bulacaktır. Kaptan asla”

“Birisi geliyor,” dedi Data ve bunun üzerine Geordi gerilerek bir elini fazerine götürürken diğeriyle çevirmeni açtı.

Ancak gelen SharLon’du ve suratı daha da asılmıştı.

“Sorun mu var?” diye sordu Geordi.

“Sadece ahmaklık,” dedi yaşlı adam ters bir sesle, ancak kiminle konuştuğunu hatırlar hatırlamaz sesi yumuşadı. “Gelin,” dedi asansörü göstererek. “Sizi derhal Hazine’ye götüreceğim. Gecikme için özürlerimi kabul edin. Ve tabii İhtiyar Heyetinin bağışlanmaz davranışı için de.”

Geordi hiçbir şey söylemedi. Data’yla beraber asansöre bindiler.

Asansörün kapısı kapanıp yukarı doğru çıkmaya başladıklarında SharLon özür dilercesine suskundu. Asansör durup da kapılar açıldığında yeniden neredeyse ağırlıksız kaldılar.

SharLon onları yine aynı kapıdan geçirdi. Bir dakika içinde, aynı mekiğin kapısını açıyordu.

Birdenbire, mekik hangarının diğer kapısı açıldı ve üniforma yerine son derece sade gömlek ve pantolonlar giyen üç adam içeri daldı.

Her üçü de yüzlerinin alt kısmını gizleyen maskeler takmışlardı ve daha kapıyı açmadan hedeflerini biliyorlarmış gibi, ellerindeki silahları mekiğe doğrultmuşlardı.

Henüz Data bile kıpırdayamadan tetikleri çektiler.

IX

Picard, Danışman Troi'a Riker'ın planından ilk kez söz ettiğinde, Troi buna Riker'ın şimdiye kadar bu gemide ve diğer gemilerde başarıyla yürüttüğü yüzlerce göreve gösterdiğinden daha büyük bir tepki gösterdi. Bir süre köprüde kalarak Picard'la beraber ekranı seyretti ve Riker'ın hazırlıklarını tamamladığına ilişkin raporunu bekledi. Tıpkı Picard ve köprüdeki diğerleri gibi, Troi da birdenbire başka bir geminin görünmezlik mekanizması altından çıkıvermesini umuyordu. Geordi LaForge ve Data'nı, Riker bu ölümcül olabilecek deneye başlamadan önce sağ salim bulunmaları için dua ediyordu.

Ancak bu umut, içten ve samimi olmasının yanı sıra, mantıklı ve kontrollüydü de Her kriz anında olduğu gibi, Troi'un zihin ağı açıktı ve aşırı ya da uygunsuz duyguları dinliyordu, geminin herhangi bir yerinde ortaya çıkabilecek paniği algılamaya çalışıyordu.

Şimdiye kadar hiçbir şey sezmemişti. Her zaman olduğu gibi, mürettebat işini son derece iyi yapıyordu.

Ama birden, beklenmedik bir huzursuzluk dalgası çevresini sardı ve Troi aniden dönerek bunun kaynağını görmeye çalıştı. Yüzbaşı Worf hala dümendeydi ve monitörden Atılgan'ın karmaşık arama modelini gerçekleştirmesini izliyordu. Kaptan, koltuğu ile dümen ve bilim konsolları arasında gidip geliyor, sabırsızlıkla cihazlarda okunan bilgileri inceliyordu. Riker'a eşlik etmeye gönüllü olan Yüzbaşı Yar'ın görevini devralmış bulunan Yüzbaşı Brindle ise taktik istasyonunu kontrol ediyordu.

Troi köprüde bulunan herkesin huzursuz olduğunu hissedebiliyordu, ama bu kontrollü bir tedirginlikti. Her tehlike anında benzer duygular yaşanırdı ve bunlar, gemi personelinin, görevlerinde daha başarılı olmaya zorlardı. Ama bu kez durum farklıydı. Diğer görevlerde nadiren bu kadar çok bilinmez olurdu. Şimdi ise, her adım belirsizliklerle ve gizemlerle doluydu: Riker'ın varış noktası gibi. Muhtemelen parseklerce uzaklıkta ve savunmasız olacaktı. Bilinmeyen ve yabancı ışınlayıcılar normal uzayda değil, alt uzayda çalışıyordu. Kuşkusuz, hem ışınlayıcıda, hem de varacakları yerde onları bekleyen pek çok tehlike vardı.

Bu koşullar altında tedirginlik duymak son derece normaldi.

Ama sonra, belli bir sebep olmaksızın ve saniyeler içinde gerginlik arttı.

Troi birdenbire bunun öncekinden farklı olduğunu farkettil. Algıladığı huzursuzluk ne Picard'a, ne de diğerlerine aitti.

Bu kendisine aitti. Kendi tedirginliği etrafındakilerden yansıyarak kendisine geri dönüyordu.

Bunu farkettilğinde, huzursuzluğunun yansıması hızla korkuya dönüşmeye başladı.

Bir süre için, Troi koltuğunun kenarlarını sıkıca kavrayarak kıpırdamadan

oturmaya devam etti. Gözleri ekranda değişen yıldızlara bakıyor ama birşey görmüyordu. Zihin gözüyle gördüğü şey ise Riker'ın ışınlama platformuna ayak basıyordu.

Troi öfkeyle bu görüntüden kurtulmaya çalıştı. Riker'ın bir uzak görev ekibine komuta ederek bilinmeyen bir dünyaya, bilinmeyen tehlikelere yönelmesi her zaman Troi için zor olmuştu, ama bu en kötüsüydü.

Bu, Riker'ın güvenliği için endişelenmekten fazla birşeydi. Bu Troi birdenbire ayağa kalkarak asansöre doğru yöneldi. Betazoid zihin güçleriyle insan içgüdüsünün tuhaf karışımını tam olarak anlamayı ya da kontrol etmeyi asla başaramamıştı, ancak ara sıra bu ikisi birleşir ve Troi'un dikkatini çekmek için uğraşırlardı.

Tıpkı şu an olduğu gibi.

Asansörün içinde saniyeler geçmek bilmedi ve kapı ışınlayıcı odasının sadece birkaç metre uzağında açıldığında, Troi neredeyse dışarı zıpladı ve koşar adımlarla koridoru geçerek ışınlama odasına girdi.

Yar ve Riker platformda duruyorlardı. Her ikisi de yüksek korumalı radyasyon giysileri giymişlerdi ve standart dış görev ekibi gereçlerine ek olarak, birer küçük alt uzay radyo alıcısı ve faze tüfeği taşıyorlardı. Radyasyon giysilerinin başlığını takmışlardı, bu yüzden sadece gözleri görünüyordu. Riker kontrollerin başında duran görevli CarPELLi'ye işaret etmek üzere elini kaldırmaya başlamıştı.

Ama sonra durdu ve kafasını hafifçe Troi'a çevirdi.

Başlığın dar penceresinden görünen gözleri kadıninkilerle buluştu ve Riker, Troi'un gözlerinde onu oraya koşturan endişeyi gördü.

Troi ise Riker'ın gözlerinde daha önce defalarca gördüğü şeyi bir kez daha bulmuştuYıldız Filosuna, gemisine ve mürettebatına duyduğu ve herşeyin üzerinde tuttuğu bağlılığı. Şu anda yapmakta olduğu şey sadece görevini yerine getirmektir.

Troi daha önce defalarca yaptığı gibi, kendi zihniyle Riker'inkine dokunmaya çalıştı. Yine de, Riker'ın insan duyularının bu dokunuşu tam anlamıyla anlayamayacağının farkındaydı.

İmzadi, diye fısıldadı sessizce ve bir yanıt gelmeyeceğini bilerek. İmzadi. Aşkım.

Ama bu kez bir yanıt vardı. Yoksa bu da endişe ve korku gibi kendi düşüncelerinin bir yansıması mıydı?

İmzadi, dedi yanıt, her zaman seninle olacağım.

Troi radyasyon giysisinin dar pencereyi başlığından gördüğü gözlerde, bu sözcüklerin içtenliğini yaşadı. O an, zihinleri daha önce başaramadıkları bir biçimde birleşmişti. Troi'un ışınlama odasına girdiğinde zirveye ulaşmış olan duygu yoğunluğu ve endişesi, bunu kısa bir an için bile olsa, mümkün kılmıştı.

Zihinlerinin bu ani ve beklenmedik kavuşması onu daha da ürküttü.

O kadar zaman içinde şimdi gerçekleşmiş olmasının bir nedeni olmalıydı.

Neden özellikle bu ayrılıştı?

Daha önce yüzlerce kez ayrılmışlardı ve bazılarında bundan daha samimi koşullar içindeydiler. Neden o zaman olmamıştı?

Ama şimdi, zihinlerini çelen binlerce gerginliğin ortasında aniden gerçekleşivermişti.

Sonra dokunuş kayboldu ve geriye sadece anısı kaldı.

Ve yarattığı korku.

Riker birkaç saniye önce başladığı işareti tamamlarken Troi'un tek yapabildiği çaresizce izlemektir. Bir an sonra, o ve Yar ışınlayıcının enerjisi ile sarmalanıp gitmişlerdi.

Tetikler çekildiğinde, Data'nın duymayı beklediği bir dizi sağır edici ses gelmedi. Bu tür mermili silahlarla bizzat karşılaşmamış olmasına rağmen, hafıza bankalarında bu silahların mermiyi kimyasal patlamalar yoluyla gönderdiklerine dair bilgiler bulunuyordu ve Data doğal olarak çıkacak sesin, özellikle hangarın metal duvarlarının sesi emmeyip yansıtacağı düşünülünce, acı verecek kadar yüksek olacağını tahmin etmişti. Ama ortada patlama filan olmadı. Bunun yerine, bir dizi 'pluff' sesi çıktı.

Ve ölümcül silahın şiddetli etkisini beklerken, omzunda sadece keskin bir karıncalanma hissetti.

Elini otomatik bir hareketle omzuna götürdüğünde, bir santimlik ucu üniformasından ve derisinden geçmiş olan ufacık bir ok buldu.

Aniden döndüğünde benzer okların Geordi ve SharLon'a da isabet etmiş olduğunu gördü, ama onlar okları Data gibi çıkarıp almamışlardı. Data tereddüt etmeden bunu onlar için yaptı.

Okları çıkarırken, her iki adamın da hızla bilinçlerini yitirmekte olduklarını farketmişti.

İşınlayıcınıninkine benzeyen, ama daha zayıf bir parıltı SharLon'un etrafını sardı.

Sonra ikinci bir 'pluff' sesi geldi ve Data karıncalanmayı bu kez kolunda hissetti. Oku derhal çıkararak üç saldırganı döndüğünde, gözünün ucuyla SharLon'un kaybolduğunu gördü. 'Armağan'lardan birinin sonucu olmalı, diye düşündü. SharLon'un kayboluşu adamları çok şaşırtmış görünmüyordu. Şimdi hepsi silahlarını ve gözlerini bir zamanlar SharLon'un bulunduğu noktaya değil, Data'ya dikmişlerdi ve yüzlerinde korkunun değişik dereceleri belirmeye başlamıştı.

Data bir an için fazerini çekip üç adamı bayıltmayı düşündüyse de, bunu yapmadı. İlaçlı olduğu belli olan oklar onun üzerinde küçük bir etki yaratmışlardı ama Geordi'yi nasıl etkileyeceğini bilmenin bir yolu yoktu, özellikle birden fazla okla vurulmuşken. Data fazerini ne kadar hızlı ateşlerse ateşlesin, saldırganlardan biri silahını bir kez daha ateşleyecek zamanı bulabilir ve oklar Geordi'yi vurabilirdi. Üstelik Data en azından birini, hem ilaçların etkisi, hem de bunu neden yaptıkları konusunda sorgulamadan bayıltmak istemiyordu.

Data'nın gözleri yeniden Geordi'ye çevrildi ve tamamıyla bilinçsiz olmasının

dışında, başka bir kötü etki yaratmadığını gördü. Solukları hala düzenliydi. Kasları gevşekti, herhangi bir spazm görülüyordu.

Yine senin liderliğinde hareket edeceğim, Geordi, diye düşündü ve kasıtlı olarak kaslarını gevşetip elindeki okları düşürdü. Ardından, bedenini aynı Geordi'nin yaptığı gibihafifçe salındırmaya başlayarak yere düştü.

Çok hafif aralanmış altın renkli gözleriyle üç adamın yaklaşmasını izledi. Bakışları ve silahları hala Data'ya çevrili üç saldırgan yavaş ve temkinli bir şekilde ilerlediler.

İki metre kala durdular ve dikkatle Data'ya baktılar.

"İlk ok giysiden geçmemiş olmalı," dedi bir tanesi huzursuzca. Sözcükleri yüzündeki maske yüzünden boğuk çıkan adam, gözünü söylediklerini başka bir dile çeviren alete dikmişti.

"Ya da metabolizması farklıdır," dedi diğerlerinden biri. "Tamamen farklı bir dünyadan gelmiş görünüyorlar. Yakından bakın. Çok vaktimiz yok, yakında uyanırlar."

İlk konuşan hala elindeki silahı tutarak öne eğildi ve Data'nın gözlerine baktı. Belli ki, bilinçli olup olmadığına dair bir belirti arıyordu.

Data kolları kendisine yaklaşanlara doğru dönecek şekilde düşmeye özen göstermişti. Diğer ikisi daha az şüpheli görünüyorlardı ve öne ilerlerken silahlarını gevşek bırakmışlardı.

Aniden, Data sağ eliyle uzanıp yakınındaki adamın silahını alırken, sol eliyle de adamı kolundan sımsıkı yakaladı. Diğer ikisi silahlarını yeniden doğrultup ateş etmeden, tuttuğu adamı kendine kalkan yaptı. Data'yla adamın manyetik botları yerden ayrılmıştı ve havada dönerlerken Data silahın tetiğini buldu ve arka arkaya iki kez çekti.

Oklar yerini bulduğunda, iki hedeften bir tanesi anlaşılmasın birşeyler, muhtemelen bir küfür, mırıldandı ve sonra her ikisi de Geordi kadar hareketsiz kaldılar.

Hala Data'nın ellerinde bulunan üçüncü adam aniden bağırdı: "Size zarar vermek istemedik! Oklar sadece bir süre baygın tutar!"

"Anlıyorum," dedi Data ve vücudunu çevirerek mekiklerden birinin üzerine basmayı denedi. "Neden bizi bayıltmak istediniz?"

"Birisi sizinle konuşmak istiyor, hepsi bu!" dedi adam. Çırpınamayacak kadar çok korkmuştu.

"Bayginken ne konuşabilir ne de dinleyebiliriz," dedi Data ayaklarını mekiğe bastığında. Sonra çabucak Geordi ve diğerlerinin yanına yöneldi.

Adam gözlerini kırptırdı. Yüzündeki korku yerini şaşkınlığa bırakmaya başlamıştı. "Sizi bubu kişiye götürmek zorundayız."

Diğerlerinin yanına ulaşınca, Data adamı yere bıraktı ve adamın botları da metal zemine tutundu. Bir eliyle silahı saldırgana doğrultmuş biçimde tutarken, diğer eliyle öteki adamların silahlarını topladı. "Neden bizi götürmek için baygın olmamızın gerektiğini düşündünüz?" diye sordu Data.

"Sizi SharLon'dan uzaklaştırmak zorundaydık," dedi adam.

“SharLon bu kişiyle konuşmamıza karşı mı koyardı?”

“Biz” diye başladı adam, ama sonra birdenbire sustu, “daha fazlasını size söyleyemem,” dedi.

Data merakla adama baktı. “Söyleyemez misin, yoksa söylemeyecek misin?”

Adam sadece başını salladı ve sustu.

“Pekala,” dedi Data, “arkadaşım uyanana kadar bekleyeceğiz.”

“Hayır!” Adam sanki birşey hatırlamış gibi aniden bağırmıştı. “SharLon uyanır uyanmaz peşimizden adamlarını gönderecek!”

“Anlıyorum,” dedi Data. “SharLon bu kişiyle konuşmamıza karşı çıkardı.”

Adam uzun bir süre sessiz kaldı. Gözleri Data’yla asansör kapısı arasında gidip geliyordu. Sanki her an birinin içeri dalmasını bekler gibiydi. “Evet,” dedi sonunda, “buna karşı çıkardı.”

Data, Geordi’ye bakarak onun bu durumda ne yapacağını hayal etmeye çalıştı. Kuşkusuz Geordi içgüdülerinin sesini dinlerdi, ama acaba içgüdüleri bu durumda ona ne yapmasını söylerdi? Data çabucak hafızasından Geordi’nin SharLon’un ilk ortaya çıkışından beri söylediklerini geçirdi.

Tüm söylenenler arasında bir ifade öne çıkıyordu. “SharLon gibi nutuk atarak konuşanlara asla güvenmem.”

Bu yüzden, eğer bu üçlü SharLon’a karşı bir grubu temsil ediyorlarsave öldürücü mermili silahlar yerine bayıltmaya ayarlı fazezlere benzeyen ve kalıcı zarar vermeyen silahlar taşıyorlarsabu grubun lideriyle konuşmak Data ve Geordi’nin avantajına bir durum olabilirdi.

Data bir süre yürüttüğü mantığı irdeledi ve içgüdüler yerine mantık kullanarak uyandığı zaman Geordi’nin de kabul edeceğini tahmin ettiği bir karara vardı.

“Pekala,” dedi, “bizi bizimle konuşmak isteyen bu kişiye götür. Bunlara ihtiyacımız olmayacak,” diye ekledi ve okları atan silahları, namlularını birer birer bükerek bir kenara attı. Adamın gözleri büyüümüştü ve Data, bilerek ya da bilmeyerek, hala Geordi’nin SharLon’a karşı başlattığı oyuna devam ettiğini farkettti.

Fazerini eline alan Data, Geordi’yi kolunun altına sıkıştırdı. Fazeriyle diğer adamları işaret ederek, “Eğer dostlarını alırsan, liderinle buluşmaya gidebiliriz,” dedi.

Gözleri daha da açılan adam arkadaşlarını zor da olsa kollarından kavradı ve omzunun üzerinden dehşetle Data’ya bakarak adamları az önce beraber girdikleri kapıya doğru sürüklemeye başladı.

Yarım düzine kapı ve terkedilmiş koridordan geçtikten sonra, habitatın merkezi olan ve uydu boyunca devam eden dairesel bir tüpün içine girdiler. Bu süre zarfında, Geordi yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. Diğer ikisinin ayılmaya başlamaları birkaç yüz metre almıştı ve bu sırada Geordi neler olduğunu sorabilecek kadar ayılmıştı. Data açıklamayı bitirdiğinde habitatın öteki ucuna varmışlardı ve diğer iki adam da bu arada tamamen ayılmıştı. Yolda bir yerlerde, üç adam şaşkın bir şekilde maskelerini çıkardılar.

“Ben bile daha iyisini yapamazdım,” dedi Geordi sırtarak.

O sırada habitatın ana silindirini geçmişlerdi ve güç istasyonundaki bir yığın boru ve buhar türbini arasında ilerlemekteydiler. Sonunda, güç istasyonunun diğer ucundan çıktılar ve tüpün sonunda duran bir hava bölmesine yaklaştılar. Bu, Hazine’deki hava bölmesinden farklı görünmüyordu. Geordi ışınlayıcı devrelerin varlığına ait bir kanıt bulabilmek için bölgeyi gizlice taradı.

Ama hiçbir şey yoktu ve kapı belli belirsiz bir gıcırtyla açıldığında, Geordi hava bölmesinin dışındaki kapının tamamen işlevsel olduğunu gördü. İçeri giren üç kişiyi Data ve Geordi izledi. Kapı arkalarından kapanınca üzerine yerleştirilmiş soluk kırmızı ışık yanmıştı. Duvarlara bir düzine kadar eski moda uzay giysisi asılıydı.

“Bunlar en iyileri değil,” dedi üç adamdan biri özür dilercesine tedirgin bir sesle. Sonra her biri bir uzay giysisi alıp giymeye başladılar. “Ama gideceğimiz yer sadece kırk veya elli metre uzaklıkta.”

Geordi hafifçe gülümsedi. “Teşekkürler, ama buna gerek olmayacak,” dedi ve kendi giysisini aktif hale getirdi. Adamların gözleri hafifçe büyümüştü, ama hiçbir şey söylemediler.

Sonra her biri giysisini diğerlerine kontrol ettirdi ve içerideki havanın boşalmasıyla dış kapı kilitlendi. Dışarıda, dev parabolik aynayı tutan düzeneğe asılı biçimde duran değişik boy ve şekillerde bir grup nesne vardı. Geordi pek çoğunun üzerinde açık hava bölmesi kapıları olduğunu görebiliyordu. Nesnelerden eski püskü bir silindir biçiminde olanı ona Dünya’nın ilk uzay evrelerinden birini anımsatmıştı. Diğerleri üzerlerine hava bölmeleri iştirilmiş kullanılmayan yakıt tanklarına benziyordu. Bir kısmı daha büyüktü ve karmaşık bir yapıya sahipti. Üzerlerinde çıkarılmış hava bölmelerine ait büyük delikler bulunuyordu. Geordi sonunda bu koleksiyonun eskiden habitatta çalışmış ait şantiye barakaları olduğu sonucuna vardı.

Bu sırada, grubun lideri Geordi ve Data’yı habitatın hava bölmesinin hemen dışında bir noktaya bağlanmış bir kabloya doğru yönlendirdi. Bu, doğrudan çok önce terkedilmiş şantiye binalarının kalbine uzanıyordu ve diğer iki adam uzayda kendilerini çekerek yavaş yavaş kablo boyunca ilerlemeye başlamışlardı bile.

Birdenbire kendini rahatsız hisseden Geordi üçüncü adama başlamasını işaret etti. Adam üç ya da dört metre ilerledikten sonra, fazerini beline yerleştirerek tedirgin bir şekilde kabloyu yakaladı ve kendini habitattan ayırdı. Habitattaki, hatta bir mekiğin içindeki ağırlıksız ortam onu hiç rahatsız etmemişti, ama burada eğer eli kayıverse bir duvara çarpıp duramayacağını farkındaydı. Eğer habitata ya da şu baraka binalarından birine doğru savrulacak kadar şanslı değilse, uzayda sürüklenip dururdu. Ortalıkta onu yakalayacak Atılgan ışınlayıcıları da yoktu. Hatta, uzay giysisini, tasarımcıların asla tahmin edememiş oldukları bir deneye tabi tutacak olan parabolik aynanın odağına bile gidebilirdi. Geordi bu düşünceyle ürperdi.

Geriye dönüp baktığında, Data’nın her zamanki merakını yansıtan soluk

yüzüyle hemen arkasında olduğunu gördü.

Geordi yutkundu ve ileri doğru gitmeye devam etti. Ancak, önündeki iki adama göre oldukça yavaş ve dikkatli ilerlediği bir gerçektir. Adamlar, aynı hareketi daha önce defalarca yaptıklarını gösterir biçimde rahat hareket ediyordu. Tek huzursuzlukları Geordi ve Data'nın varlığından kaynaklanıyordu.

Sonunda, hayatının en uzun elli metresinin ardından, Geordi kablonun diğer ucuna ulaşmıştı. Habitattakinden daha ilkel görünen bir hava bölmesine sahip bir barakaya gelmişlerdi. Oraya varan ilk adam kapıyı açmıştı. Geordi diğer üçünün içeri girmesini bekledi.

Sonunda, ağır ve temkinli hareketlerle hava bölmesine girdi. Data daha hızlı ilerliyordu. Sonra dış kapı kapatıldı ve içeri hava pompalandı.

Ve iç kapı açıldı.

İçeride yaşlı bir adam onları bekliyordu. Oldukça sade bir gömlek ve pantolon giymişti ve neredeyse SharLon'un yaşında görünmesine rağmen ondan çok daha ince bir bedeni vardı. Şağları ise Picard'inkinden bile azdı! Geordi ve Data'nın standart uzay giysileri giymediğini farkettiğinde şaşkınlıkla açılan gözleri, onların taşıdıkları fazelelere karşın kendi adamlarının silahsız olduğunu görünce daha da büyüdü. Geordi ve Data giysileri kapatınca üzerlerindeki hafif parıltının kaybolmasını ilgiyle izledi.

"Bizimle konuşmak isteyen siz misiniz?" diye sordu Geordi, diğer üç adam kasklarını çıkarırken.

Yaşlı adam başıyla onayladı. "Benim. Ve adamlarım silahlarını kaybetmiş olmalarına rağmen burada olmanıza bakılırsa, siz de benimle konuşmak istiyorsunuz."

"Öyle görünüyor, değil mi?" dedi Geordi fazelelerini elinde tutmaya devam ederek. "Ama kim olduğunuzu ve ne istediğinizi bilseydik, daha olumlu yaklaşabilirdik."

"Çok doğru." Adam hafifçe gülümsedi. "İstediğim sadece gerçekte kim olduğunuzu ve buraya geliş nedeninizi öğrenmek. Benim kim olduğuma gelinceğer kardeşimi sandığım kadar iyi tanıyorsam, zaten benden bahsedildiğini duymuş olmalısınız. Benim adım SharTel.

X

"Hazır mısınız, Yüzbaşı Yar?"

"Hazırım, Yarbey Riker."

Riker ve Yar, radyasyon giysileri içinde tanınmaz halde, bir süre sessizce durdular. Manyetik botları yabancı geminin zemininde, Data ve LaForge'un ışınlanmadan önce durduğu noktanın mümkün olduğunca yakınında duruyordu.

"Hazırız, Kaptan," dedi Riker sonunda.

"Pekala, Bir Numara. Bay Argyle, çekirdek kalkanını kaldırmaya başlayın."

Mühendislikte bulunan Argyle onayladı. Sadece birkaç saat önce kalkanı yerine yerleştirmek için uğraşan uzaktan kumandalı ünitelere başlama sinyalini gönderdi.

"Yüzbaşı Worf," dedi Picard, "Görevli CarPELLi ve uzak görev ekibini radyasyon düzeyi hakkında sürekli bilgilendirin. Görevli CarPELLi, herhangi bir sorun çıktığı anda onları gemiden ışınlamaya hazır olun."

"Hazırım, efendim."

Bilim istasyonunda bulunan Worf radyasyon düzeyi verilerini okumaya başlamıştı.

"Herhangi bir hareket var mı, Bir Numara?"

"Henüz hiçbir şey yok, efendim."

"İlk kalkan kaldırıldı, Kaptan," dedi Argyle.

"Bir sonrakine başlayın, Şef."

Neredeyse bir dakika boyunca, Worf'un radyasyon düzeyini bildiren sesi dışında hiçbir şey duyulmadı.

"Kontrol panelinde bir ışık yanıp sönmeye başladı, efendim," dedi Riker'ın sesi. "Şimdi ekranda bir harita belirdi. Geminin kendi haritasına benziyor. Evet, öyle olduğundan eminim. Tam ortasında, antimaddenin olması gereken yerde yeşil bir halka var ve o da yanıp sönüyor. Bu şeyleri çalıştıran her kimse, onu uyarmak üzere düzenlenmiş bir alarm sistemi olduğu açık. Büyük olasılıkla, bilgisayarın başa çıkabileceğinden daha büyük birşey ortaya çıktığında devreye giriyor."

"Ekranın altında bir mesaj belirdi," dedi Yar. "Tanıdığım bir dil değil. Daha sonra analiz etmek üzere kaydediyorum."

"Çok iyi, Yüzbaşı," dedi Picard. "Başka birşey?"

"Trikorderler uyku ünitelerinde hareketlilik gösteriyor. Başka birşey yok."

"Radyasyon düzeyi daha önce ışınlama operasyonunu başlatan düzeye yaklaşıyor," dedi Worf.

"Duydunuz, Bir Numara, Yüzbaşı Yar," dedi Picard. "Kendinizi kollayın."

"Emredersiniz, efendim. Biz de öyle yapmayı planlıyoruz."

"Üçüncü kalkanı kaldırmaya başladık, efendim," diye bildirdi Argyle.

"Yavaş yavaş, Bay Argyle, yavaş yavaş," dedi Picard. "Radyasyon düzeyi neredeyse istediğimiz"

"Antimadde çekirdeği çıkışı hızla artıyor, efendim," dedi Worf birdenbire. "Radyasyon düzeyi de artıyor. Şu anda ışınlama operasyonunu başlatan yoğunluğu geçti bile. Ya geminin kontrollerinde bir aksaklık oldu, ya da"

"Bay Carpelli!," diye bağırdı Picard. "Onları geri getirin!"

"Enerji veriyorum, efendim," dedi Carpelli anında.

"Başka bir ışınlayıcı devreye girdi, efendim," dedi Worf, "gemide."

"Carpelli!"

"Duydum, efendim! Çalıştırıyorum, ama diğer ışınlayıcıdan kaynaklanan engelleme"

"Yeni koordinatlar, Bay Carpelli!" diye gürledi Worf koordinatları ışınlama odasına yollayacak düğmeye basarken. "Riker ve Yar şimdi bu koordinattalar. İlk ışınlayıcı"

"Şimdi yeni koordinatlara kilitleniyorum," dedi Carpelli çabucak.

"Yar! Bir Numara!" diye seslendi Picard. "Dayanın! Sizi geri getiriyoruz!" Ama yanıt yoktu.

"Enerji veriyorum,!" dedi Carpelli yeniden.

"Antimadde çekirdeği son sınıra geldi, efendim!" dedi Worf. "Bu mesafeden"

"Biliyorum, Yüzbaşı! Bay Brindle! Carpelli görev ekibinin geri döndüğünü bildirir bildirmez kalkanları geri yerleştirmeye hazır olun!"

"Hazırız, efendim," diye yanıtladı Brindle taktik istasyonundan.

"Onları kaybettim!" Carpelli'nin acı içindeki sesi telsizden yankılanmıştı.

"Engelleme"

"Açıklamayın! Onları geri getirin!"

"Deniyorum, ama"

"Zaman yok, efendim," dedi Worf. "Son sınıra beş saniye kaldı!""Onları geri getiremiyorum!" diye bağırdı Carpelli. "Engelleme"

"Üç," dedi Worf. "İki"

"Kalkanlar Bay Brindle!"

"Kalkanlar yerinde, efendim!" diye yanıtladı Brindle ve sözlerini ekranı dolduran kör edici bir patlamanın gölgesinde kaldı. Bir an sonra, kalkanlar yok olan antimaddenin ham gücünü emmeye çalışırlarken tüm gemi sarsıldı.

Gözleri acıyla büyümüş olan Danışman Deanna Troi, koltuğun kenarını sımsıkı kavrarken zihninde sessiz bir çığlık attı.

Picard'ın "Onları geri getirin!" sözleri ışınlayıcı enerjisinin kendisini kavramadan önce Riker'in duyduğu son sözlerdi. Bir an sonra yabancı geminin duvarları kayboldu ve Riker, Atılğan'ın ana ışınlama odasında belirmeyi bekledi.

Ama bu olmadı.

Bunun yerine, ışınlayıcının etkileri yok olduğunda ortada sadece karanlık ve metalik bir koku vardı. Sonra ışınlayıcının etkisi yeniden beliriverdi.

Bu kez bir renk kaleideskopu tüm çevresini kaplamıştı ve dönüp değişerek

Riker'ın içgüdüsel olarak varolamayacağını bildiği akıl karıştırıcı şekiller oluşturunuyordu.

Normal uzayda ışınlanırken böyle şeyler olmazdı.

Riker o an onları radyasyonla sarmalamış yabancı gemiden alan şeyin Atılğan'ın ışınlayıcıları olmadığını anladı.

Bu, Data ve LaForge'u alan ve, Argyle şüphelendiği gibi, normal uzayda değil, alt uzayda işleyen aynı ışınlayıcıydı.

Birdenbire, düşünceler zihninde birbirlerini kovalarken, renkler kayboldu.

Herşey kayboldu. Sanki beş duyusu da aynı anda yok olmuş gibiydi.

Daha ürkütücü olan ise, anılarının da silinmeye başlamış olmasıydı. En son düşünebildiği şey, yabancı geminin ışınlayıcısının o ve Tasha hala geçiş durumundayken yok olduğu ve dönüştükleri enerjinin kontrolsüzce alt uzaya yayılmakta olduğuydu.

Sonra bu düşünce de silindi ve Riker sadece o anda varoldu. Ne geçmişi ne de geleceği vardı. Öylesine varoluyordu.

Ama sonra, kavrayamadığı bir zaman sürecinin ardından, birşeyler hissetmeye başladı.

Belli belirsiz ve uzak bir güç Riker'ı dönüştüğü hiçlikten çekiyordu.

Aniden, renkler yeniden etrafında belirdi ve bir an sonra anıları da geri döndü. Düşünceleri ve anıları çevresini saran inanılmaz ortam kadar karmaşık ve ürkütücüydüler.

Daha sonra, sanki kendisine bir yaşam ipi fırlatılmış gibi, kaosun içinden bir düşünce belirdi ve Riker buna sıkı sıkı tutundu.

Ve zihni giderek berraklaştı.

Etrafında dönüp duran renkler silinmişti.

Dünya etrafında şekillenirken bir ses duydu ve şaşkınlıklık içinde, bunun tek bir sözcüğü tekrar tekrar fısıldayan kendi sesi olduğunu farketti: İmzadi, İmzadi, İmzadi.

Ama yaşam ipi, alt uzay ışınlayıcı enerjilerinin onu zihinsel ve fiziksel olarak William Riker'a dönüştürmesinden önce zihninin geri dönülemez biçimde dağılıp gitmesine engel olan o bağitmişti.

Geordi şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Ne beklediğinden emin değildi. Ama beklediği kesinlikle SharLon'un ölen kardeşi değildi.

"Aslına bakılırsa, kardeşiniz sizin öldüğünüzü söylemişti," dedi Geordi.

"Sizinle konuşup konuşamayacağımı sorduktan hemen sonra. Sanırım bunun olmasını istememesinin bir sebebi vardır, değil mi?"

"Olabilirdi," dedi adam ve gülümsemesi kederli bir ifadeye dönüştü, "eğer hala yaşadığımı bilseydi."

"Bilmiyor mu?"

"Bilmediğinden oldukça eminim. Ama bu çok uzun bir hikaye ve buna

girmeden önce size bir soru sormak istiyorum.”

“Eğer yanıtlayabildiğim birşeyse ve siz de bizim birkaç sorumuzu yanıtlarsanız.”

“Memnuniyetle,” dedi SharTel, “şimdi, benim sorum: o şeyi gezegenimizin yörüngesine bırakan kişiler siz misiniz? Ve eğer öyleyseniz, o nedir ve neden onu bıraktınız?”

“Kardeşiniz bizim onlar olduğumuzu düşünüyor,” dedi Geordi temkinli bir şekilde.

“Maalesef, kardeşim bu sıralar pek çok şeye inanıyor ve inandıklarından bir tanesi de o şeyi kullanarak dünyamızı kurtarmak için özellikle seçilmiş olduğu.”

“Ama siz inanmıyorsunuz.”

“Bir ahmağa benziyor muyum?”

Birdenbire, Geordi kendi kendine açıklayamadığı sebepler yüzünden gülmeye başladı. Belki de sebep, adamın ince yapısı, neredeyse saçsız kafası ve keskin ses tonuyla Kaptan Picard’ı anımsatmasıydı ya da, daha doğrusu, Kaptan Picard’ın otuz sene sonraki halinive bu benzerlik kendini iyi hissetmesini sağlamıştı.

“Hayır, onu oraya bırakan biz değiliz,” diye itiraf etti Geordi. “Ne olduğuna gelince, bunu bilmeyi bizde çok isterdik. Birkaç tahminimiz var, ama hepsi bu. Bize söyleyeceğiniz her şey çok işimize yarayabilir.”

SharTel bir an kaşlarını çatı ama daha sonra sırtarak adamlarına döndü. “Kardeşim sizi özleyip neler karıştırdığınızı merak etmeden geri dönseniz iyi edersiniz,” dedi. “Sizi tanımadı, değil mi?”

“Hayır, yüzümüzü görmedi. Ama VolMir’in bazı açıklamalar yapması gerekebilir. Hazırlanmamızla geçecek süreyi sağlamak için SharLon’u oyalayacak birşeyler uydurması gerekti ve söylediğine göre SharLon bunun yanlış bir alarm olduğunu öğrenince biraz şüphelenmiş.”

SharTel suratını buruşturdu. “Sorunu daha da büyütmeden oraya dönün. Ben iyi olacağım.”

Adamlar başlarıyla onayladılar ve rahatlayarak kasklarını takıp hava bölmesine girdiler. Kapı arkalarından kapandığında SharTel, “Sanırım sizin hikayeniz de benimki kadar uzun,” dedi, “o halde işe koyulsak iyi olur.”

“Başlamadan önce,” dedi Geordi, “benim de bir sorum olacak. Siz ya da adamlarınız burada işimiz bittiğinde bizi Hazine’ye geri götürebilir misiniz?”

SharTel’in kaşları yeniden çatıldı ve kapalı hava bölmesine baktı. “Neden?”

“Böylece ait olduğumuz yere geri dönmenin bir yolunu bulabiliriz.”

“Oh? Yani buraya isteyerek gelmediniz mi?”

“Geordi,” diye araya girdi Data çevirmenini kapatarak.

Geordi, SharTel’in yüzünde daha da güçlenen şüpheli ifadeye bakarak bir an tereddüt etti. Sonra, çevirmenini açık bırakarak, “Ne var, Data?” dedi.

Android bir an altın renkli gözlerini Geordi’nin çevirmenine dikti.

“Herşey yolunda, Data. Sanırım SharTel’e güvenebiliriz.”

Data durumu değerlendirdikten sonra, "Ah," dedi, "sanırım anlıyorum. Artık rol yapmıyor muyuz?"

Geordi pişmanlıkla gülümseyerek başını salladı. "Doğru," dedi. "Hala içgüdülerime kulak veriyorum ve içgüdülerim bana rol yapmayı bırakmamı söylüyor."

Data bir süre daha düşündü ve çevirmenini açtı. "Bu iyi. Rol yapmak hiç kolay değil."

"Bu küçük konuşmadan kardeşime tamamen doğruları söylemediğinizi çıkarabilir miyim?"

"Tam olarak değil. Ama sorumu yanıtlamadınız. İşimiz bittiğinde bizi Hazine'ye geri götürebilir misiniz?"

"Sanırım adamlarımdan bazıları bunu yapabilir, evet."

"Ama emin değilsiniz?"

"Kardeşimin bayıltılmaya ve sizin kaybolmanıza nasıl tepki göstereceğine bakalım. Sanırım en iyisi, konuşmamız bittikten ve siz durumu tam olarak kavradıktan sonra kardeşime gidip sizi Hazine'ye götürmesini istemeniz olur. Bu hepimiz için en az tehlikeli demek."

"Tehlike mi? Yani kardeşinizi görmeye götürülürken birinin bizi Hazine'nin hava bölmesinde vurmaya çalışmış olması gibi mi?"

SharTel'in yüzü kendine duyduğu kızgınlıkla kızardı. "Üzgünüm," dedi. "Adamlarım o bayıltıcı okları size attıklarında neler düşünmüş olabileceğinizi anlıyorum. Eğer bilseydim Onları ne kadar kolay etkisiz hale getirdiğinize bakarak, yaşadıkları için şanslı olduklarını varsayabilir miyim?"

Geordi, SharTel'in ne isterse düşünebileceğini gösterir şekilde omuz silkiyordu ki, vazgeçti. "Hayır," dedi. "Fazerlerimiz bayıltılmaya ayarlıydı. Yani, sizin ok atan silahlarınızla aynı etkiyi yaparlardı. Kesinlikle gerekli olmadıkça öldürücü gücü kullanmayız."

"Fazerler mi? Bunlar sizin silahlarınız mı? Acaba" SharTel birden sustu ve başını salladı. "Ayrıntılarla vakit harcıyorum," dedi. "Söyleyin, kardeşim sizi mistik Kurucuları sandığına göre, Konseyine bir konuşma yapmanızı da istedi mi? Herkesin sizi görüp duymasını istediğini ve böylece dünyamızı yok olmaktan kurtardığınız için size teşekkür edebileceklerini söyledi mi?"

"Buna benzer şeyler, evet."

"Ve sanırım İşaretlerin ona nasıl verildiğini ve Hazine'ye girmeye değer bulunduğunu da anlatmıştır. Nasıl dünyamızı kurtarma ayrıcalığı kazandığını da söyledi mi? Orada bulduğu 'Armağanlarla?'"

"Evet. Bunun doğru olmadığını mı söylüyorsunuz?"

SharTel iç geçirdi. "Maalesef, söyledikleri doğru ama biraz çarpıtılmış."

"Ve siz bize çarpıtılmamış şeklini anlatmak istiyorsunuz."

"Sanırım bunu yapmalıyım, eğer tüm duyduğunuz kardeşimin versiyonundan ibaret ise."

SharTel derin bir soluk alarak anlatmaya koyuldu. "Size söylediği gibi, gezegenimizin yörüngesindeki o terkedilmiş yabancı araçla elli yıl önce

karşılaştık. Onu oraya kimin, neden koyduğu veya neden terk ettiği konusunda ya da o kanlı görüntülere neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sizin bileceğinizi ummuştum, ama bilmediğinizi söylüyorsunuz.”

“Sözünü ettiğiniz kanlı görüntülerin gemide bulunan bir tür görünmezlik mekanizmasında meydana gelen arızadan kaynaklandığını sanıyoruz,” dedi Geordi. “Görünmezlik mekanizması düzgün çalıştığında gemiyi görünmez kılar, ama eğer arızalanırsa herşey olabilir. Tüm dalga boyları kırmızıya dönebilir ya da bazı dalga boylarına ait ışık görünürken, diğerleri maskelenebilir.”

“O halde gezegenin mavi ya da yeşil yerine kırmızı olması tamamen rastlantıydı?”

“Muhtemelen,” dedi Geordi başını sallayarak ve bunun üzerine SharTel gülmeye başladı.

“Gezegen sarıya ya da mora dönüşseydi kardeşim bundan ne gibi bir anlam çıkarırdı, merak ediyorum!” dedi yaşlı adam ve yeniden yoğunlaşarak Geordi ve Data’ya baktı. “Bana daha başka neler söyleyebilirsiniz?”

“Hemen hemen hiçbir şey,” dedi Geordi omuz silkerek. “Kesin olarak bildiğimiz tek şey, gezegeninizin yörüngesindeki geminin yıldızlararası uzayda bulunan terkedilmiş başka bir gemiyle tek yönlü ışınlayıcılar yoluyla bağlantılı olduğu. Diğer gemi on bin yıl önce terkedilmiş. Bir zamanlar bu ‘Hazine’lerden bir sürü olduğunu tahmin ediyoruz. Hepsi galaksinin bu bölümüne yayılmışlar ve sizinki gibi gezegenlerin yörüngesine yerleştirilmişler.”

“Peki, bu gemilerin oldukları yerlerde bulunmalarının sebebi ne?” dedi SharTel.

“Bu noktada, elimizde olan tek şey tahminler,” dedi Geordi, Data’nın sorgulayan bakışlarını gözardı ederek. “Işınlayıcılar yanlışlıkla çalışıp bizi buraya gönderdiklerinde, diğer gemiyi araştırıyorduk. Şimdi her ikimiz de o gemiye geri dönmenin bir yolunu bulmayı, ya da, nerede olduğumuzu öğrenip bizi almaları için gemimize mesaj gönderebilmeyi istiyoruz.”

SharTel bir süre sessiz kaldı. Gözlerindeki ilgili bakış yerini yoğun bir merağa bırakmıştı. Geordi bu bakışın aynısını bilinmeyen dünyalara yaklaşırlarken Kaptan Picard’ın gözlerinde defalarca görmüştü. Belli ki yaşlı damın sormak istediği binlerce soru vardı, ama büyük bir çaba sarfederek zihnini daha pratik konulara yoğunlaşmaya zorluyordu.

“On bin yıl,” dedi sonunda. “Bunca zaman sonra bu gemileri terkeden kişilerin geri dönmeyeceklerini varsaymak güvenli mi?”

“Bu pek olası değil,” dedi Geordi, “ama hiçbir şeyin imkansız olmadığını uzun zaman önce öğrendim.”

SharTel belli belirsiz bir gülümsemeyle başını salladı. “Evet, bundan benim de şüphem yok. Ama konudan uzaklaşıyoruz. SharLon’la yabancı gemiyi bulmamızdan sonra, onu hiçbir şey durduramadı. Böyle bir keşif bir kişinin düşünmeden içine dalabileceği birşey değildi ve bu yüzden derhal hükümetimize haber vermekte ısrar ettim. Böylece gemiyi araştırmak için bilim adamları gönderebilirlerdi. Ya da eğer içinde yaşayanlar varsa, temas

kurulabilirdi. O sırada, henüz bunun terkedilmiş bir gemi olduğunu bile bilmiyorduk. İçinde bizi anında yok etmeye hazır bir düzine yabancı olabilirdi.

Ama kardeşim dinlemedi. Tavırlarını açıklamak için hikayesine ne tür eklemeler yaptığını bilmiyorum, ama benim söyleyebileceğim kadarıyla, okuldayken Barış Koruyucuları organizasyonuna katılmasına, ve iki yıl sonra yeterince hızlı ve etkili olamadıkları gerekçesiyle terk etmesine sebep olan, kontrol edilemez sabırsızlığının pençesine düşmüştü. Ne zaman birşeyler ilgisini çekse, planlamadan hemen harekete geçmek isterdi. Ve sonra düşmanlarımızdan birisi haberleşme kanalımıza girerek bizi duydu ve SharLon'un yeni keşfedilmiş yabancı bir uzay aracının içinde olduğunu ve gelişmiş, yabancı bir teknolojiyle uğraştığını öğrendi. Bunun üzerine paniğe kapıldılar ve Hazine'ye bir füze fırlattılar."

SharTel suratını ekşiterek duraksadı. "Ya da belki adil davranmıyorumdur. Elli yıldan sonra hafızam biraz taraflı ve seçici olmuş olabilir. Ama onu dürten şey her ne olursa olsun, kardeşim benim uzay giysimi de alarak mekikten süzülmeyi ve yabancı gemiye girmeyi başarmıştı." SharTel'in gözleri ani bir ışıkla parladı. "Sizin ışınlayıcı dediğiniz şey sayesinde olmalı. Zor bir durumda kaldığında yokoluvermek için kullandığı şey de bu sanırım."

Geordi başını salladı. "Hazine'yle bir tür uzaktan kontrol bağlantısı kurmuş olmalı. Hazine'ye giriş ve çıkış yolları konusunda haklısınız. Nesneleri geminin içine ve dışına taşıyan kısa menzilli bir ışınlayıcının varlığı çok açık. Hava bölmesi ışınlayıcı devresinin üzerine inşa edilmiş bir aldatmaca. Sanırım kardeşiniz onları gerçek yöntemi gizlemek için inşa etti."

"Öyle. Kimsenin yaklaşmasına bile izin vermeden önce. Bunu nasıl yapabildiğini de, gezegendeki tüm nükleer füzeleri nasıl bulup, neredeyse yarım milyon kilometre uzakta yok ettiğini de bilmiyorum. Herkese tek söylediği güçlerinin Armağanlardan geldiği. Aynı şu sözünü ettiğiniz ışınlayıcılar gibi."

"Korkarım yaptığı diğer şeyler ışınlayıcılardan fazlasını gerektiriyor. Ya da en azından bizim bildiğimiz ışınlayıcılardan fazlasını."

SharTel kaşlarını çatı. "Bu gemileri inşa edenlerin sizden daha ileri olduklarını mı söylüyorsunuz?"

"Bazı yönlerden, evet."

SharTel bir süre konuşmadı. Sanki bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışıyor gibiydi. Ama sonra, aniden, yarım kalan hikayesine devam etmeye başladı.

"Tüm füzeler yok edildikten sonra gezegenimiz tamamen çıldırdı. Pek çok kişi kardeşimin bir kurtarıcı olduğunu düşünüyor, hatta neredeyse bir tanrı olduğuna inanıyorlardı. Özellikle de Barış Koruyucularının birkaç yüz fanatik üyesi. Doğrusunu söylemek gerekirse, böyle hissettikleri için kimseyi suçlayamam. Gezegen uzun yıllardır nükleer savaş tehdidiyle yaşıyordu ve onun yaptıkları sayesinde tüm bu tehdit bir günde ve tamamen ortadan kalkmıştı."

"Buna karşı olan bir azınlığın olduğundan bahsetmişti," dedi Geordi, "artık

birbirlerinin öldürememekten yakınan bazı kişiler. Bizi öldürmeye çalışanların bunlar olduğunu söylemişti ve sizi de onların öldürdüklerini.”

SharTel başını salladı. “Asla o kadar basit değil. Söylediğim gibi, pek çokları kardeşimin gezegeni kurtardığını düşündüler. ve İtiraf etmeliyim ki, kardeşimin yaptıkları olmasaydı, gezegende topyekün yıkımla sonuçlanacak bir savaşın her an çıkması ihtimalinin olduğunu düşünenler çoğunluktaydı. Ama ben, yine de, bu ihtimalin yüksek olduğunu düşünmüyorum. Birileri yanlış düğmeye basmadan yetmiş yıl idare etmeyi başarmıştık ve ilerleme gösteriyorduk. On yıl önce herkes savaştan söz ederken, bunu azaltmayı başarmıştık. Ve her geçen yıl, konvansiyonel savaşlar bitiyor ve yerine yenileri çıkmıyordu. Hatta bir dünya konseyinden söz edilmeye bile başlanmıştı. Ta ki kardeşim kontrolü ele geçirene kadar.”

SharTel yeniden durakladı ve başını salladı. “Pek çok insan, Hazine’ye girdiğinde kardeşimin yabancı bir ruh tarafından ele geçirildiğini düşünüyordu. Buna hala inanan bazı kişiler var. Bu, yabancılar tarafından oraya bırakılmış bir tuzaktı ve kardeşimi yakalamıştı.”

“Ama eğer tüm yaptığı nükleer füzeleri yok etmekse, neden”

“Çünkü tüm yaptığı bu değildi!” diye parladı SharTel. “Gezegenumizi bir tür hapisaneye çevirdi! Son elli yıldır bunu seçilmiş olma saçmalığı ile açıklamaya çalışıyor!”

SharTel sustu ve derin bir soluk aldı. “Hazine’ye girmeden önce son derece sabırsız ve fevri idi, ama bunun dışında, herkes kadar normaldi. Hazine’ye girerken onun oraya kendisinin kişisel kullanımı için konulmuş mistik birşey değil, sadece yabancı bir gemi olduğunu düşünüyordu. Ama dışarı çıktığında, tüm füzeler yok edildiğinde ve artık kimsenin onu ele geçiremeyeceği anlaşıldığında, şimdi konuştuğu gibi konuşmaya başladı. Birdenbire, her zaman düşlediği güce sahip olmuştu ve bunun sorumluluğunu kabul etmeye hazır değildi. Bu yüzden, kutlanacak ya da suçlanacak daha büyük bir otorite icat etti.”

Data’nın altın renkli gözleri hafifçe büyümüştü. “Düşmanlarının yanılsama içinde olduklarını iddia eden kardeşinizin aslında kendisinin bir yanılsama içinde olduğunu mu söylüyorsunuz?”

SharTel omuz silkti. “Ya öyle, ya da gerçekten yabancı bir ruh tarafından ele geçirildi. Tüm bildiğim değişti. Ya da değiştirildi. Yaptığı şeyi bir çeşit ine dönüştürdü ve kendini peygamber ilan etti. Hiçbir bilim adamını gemiye yaklaştırmıyor ki, böylece Armağanların nasıl çalıştığını öğrenmesinler. Barış Koruyucularının elebaşlarını toplayıp onları ‘takdis’ etti ve onlara peygamberin ‘barış elçileri’ olduklarını bildirdi. Ama sonra içlerinden biri öldürüldü. O sıralar pek çok kişinin SharLon için düşündükleri göz önüne alınırsa, bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ve bu olduğunda, kardeşim bir düzine ulusun yıllardır inşa etmekte olduğu uzay istasyonlarındaki herkesi oralardan çıkmaya zorlayarak, bu istasyonları onları isteyen kendi yandaşlarına verdi. Bir şekildesanırım yine o ışınlayıcı yoluyla istasyon mürettebatını çıkarıp kendine yakın Barış

Koruyucularını yerleştirdi. Hatta istasyonları yörüngelerinden çıkararak 'Hazine'sinin etrafına topladı."

O halde Armağanlar çekici ışınları da içeriyor, diye düşündü Geordi. Hatta belki fazerleri de.

"Bu, buradaki ilk istasyonların bir parçası," dedi SharTel içinde bulundukları yapıyı göstererek. "Ve sonra, diğerlerini de etrafına toplayarak 'Barış Koruyucularının Dünyası'nın inşa edilmesini istedi. Bunun pek çok uzay kolonisinin ya da onun deyimiyle 'yıldızlara uzanan basamakların' ilki olması düşünülüyordu. Bu yüzden, henüz kardeşimi tam olarak tanıyamamış pek çok kişi bu projeyi destekledi. Her birinin değişik sebepleri vardı, en azından başlangıçta. Tüm uluslardan birçok mekik kullanıldı ve bir şekilde inşaat tamamlandı. Ama sonra, tam bitmişken birileri mekiklerden birine konvansiyonel bir bomba yerleştirdi ve kardeşimle birlikte tüm dünyasını havaya uçurmaya çalıştı. Bomba nükleer olmadığı için Armağanlar tarafından saptanamamıştı.

Böylece tüm mekikler havaya uçuruldu ve o zamandan beri hiç kimsenin gezegen yüzeyinden ayrılmasına izin verilmedi. Son yirmi yıldır bunu kimse denemedi bile. Sonra diğer uzay istasyonlarında bulunan tüm Barış Koruyucularını da yeni inşa edilmiş dünyasına getirdi ve o günden beri hep orada kaldılar. Beş ya da on bin kişiye yetecek yer var, ama orada doğup büyüyen ikinci ve üçüncü kuşakla birlikte sayıları on bin kişiden daha az. Bir süre, diğer Barış Koruyucularını da oraya getirmeye çalıştı, ama o sıralar gezegen yüzeyinde o kadar azı kalmıştı ki, kim olduklarını itiraf edemiyorlardı. Üstelik bazı sahtekarlar ortaya çıkıp sabotajlar yapmaya çalışmıştı. Bu yüzden, bu düşüncesinden vazgeçti.

O zamandan beri, gezegende yaşayan herkes bize ulaştıkları an boğazımızı kesmeyi ister oldu. Uluslar birbirleriyle savaşlarına geri döndüler ve bu savaşlar eskisinden daha sık çıkmaya başladı. Eğer işler gelecekte de bu şekilde devam ederse, ırkımızın gelişimi tamamen duracak. Kimsenin gezegen yüzeyinden ayrılmasına izin verilmeyecek. Sanırım şimdi neden şu 'ele geçirilme' fikrini bazen ciddiye aldığımı anlıyorsunuzdur. Eğer Hazine'yi bırakanlar bizi gezegenimizde tutmak istiyorlarsa, kardeşimin elli yıldır yaptıklarından daha etkili bir yöntem bulamazlardı. Eğer bizi silahlarıyla taş devrine döndüremiyorlarsa, tabii."

"Ya siz ve sizin grubunuz?" dedi Geordi, SharTel sözlerini bitirdiğinde. "Siz nereye aitsiniz? Kardeşiniz ona gönüllü olarak katıldığınızı söylemişti."

SharTel iç geçirdi. "Projenin yarısına kadar, evet, ama tek amacım onu tekrar mantık çizgisine getirebilmektir, ya da en azından gerçeklerden daha fazla uzaklaşmasını önlemek. Tabii başarısız olduğumu söylememe gerek yok. Grubuma gelince, birkaç düzine ikinci ve üçüncü kuşak Barış Koruyucusundan oluşuyor. Benim yardımımıyla, gittikçe daha fazlası sorular sormaya ve kardeşimin elli yıl önce yaptıklarının kötü sonuçlarını farketmeye başladı. Şimdi hepimizburadakiler ve gezegendekilerdünyamıza barış getirme

dileğimizde birleştik. Bize yabancı bir teknoloji ve çılgın bir adam tarafından empoze edilmeyen bir barış. Bunun yerine, milliyetçi ve askeri duygulardan arınarak; zihnimizin kötü dürtülerinin ötesinde bir evrimle gelecek bir barış.”

“Söylediklerinizden anlaşıldığına göre, birçok kişinin kardeşinizi öldürmeyi istemek için geçerli sebepleri var, ama neden biz?”

“Söylediğim gibi, burada binden az kişi var. Buna rağmen, gezegendeki kadar değişik türler mevcut. Örneğin, bazıları ‘Kurucu’ların bir gün geri dönüp mallarını kullandığımız için bizi cezalandıracaklarına inanıyor. Başarısız suikastçınızın bunlardan biri olmasına hiç şaşımazdım doğrusu. Önce öldürüp sonra soru sormaya karar vermiş olmalı. Bir de KelNar var. Sadece kardeşimin veliahtı olmakla ilgilenir, bu yüzden kardeşimden Armağanların nasıl çalıştığını öğrenmeye çabalar. Sizi neden öldürmek isteyeceğini bilemiyorum, ama herşey olabilir. Diğer bir grup da, kardeşimin ‘yanılgı içinde olanlar’ dediği. Onu, koruduğunu iddia ettiği gezegeni öldüren paranoyak bir diktatör olarak görenler. İçlerinden biri SharLon’a sahip olduğu güçten daha fazlasını vereceğinizden korkmuş olabilir.”

“O halde neden onu öldürmediler?”

“Denediler, birden çok kereler, ama genellikle bugün olduğundan çok daha dikkatlidir. Sizi Hazine’ye götürmeyi planlaması bir yana, turunuza eşlik etmek için özel dairesinden çıkmış olmasına bile şaşırdım. Normalde, ekranda yaptığı konuşmalar dışında, neredeyse görünmezdir. Sanırım gelişiniz onu oldukça sarstıözellikle onu ‘Kurucu’lar olduğunuza ikna ettiyseniz. Kırk yıldır umutsuzca sizinle tanışmayı bekliyordu, ama aynı zamanda bundan müthiş ürkmekteydi. Toplum içinde söylediklerine rağmen, beyninin bir köşesinde, füzeleri imha ettikten sonra yaptıklarının korkunç bir hata olduğunu bildiğine inanıyorum. Eğer buna inanmasaydım, asla ona katılmazdım. Sanırım bir parçası ‘Kurucu’ların dönüp ne büyük bir hata yaptığını fark edeceklerinden korkuyor. Şimdi siz ortaya çıktınız ve Kurucular rolünü üstlendiniz”

“Ona ne harika bir iş yaptığını söylememizin dışında,” dedi Geordi. “Yine de, düşününce, ‘üstlerimizin’ de onaylayacağını garanti etmedik. Özellikle Armağanların nasıl kullanıldığını kontrol etmeye geldiğimizi söyledik. Ama şüpheleri hakkında yanılmıyorsunuz. Bu, bizimle ilk konuştuğu andan beri sürekli değişen duygusal bir durumda olmasını açıklıyor.” Geordi, SharLon’da gördüğü enfraruj gözlemleri yeniden düşündü.

SharTel başıyla onayladı. “Sanki bir bunalıma her zamankinden daha yakınmış gibi görünüyor. Bu da sizinle konuşma nedenimi daha acil bir konuma getiriyor. Ama ‘Kurucu’lar olmadığınız göre, pek yardım edemeyebilirsiniz.”

“Bizden istediğiniz nedir?” dedi Geordi. SharTel’in enfraruj görüntüsü oldukça gergin olduğunu belli ediyordu.

SharTel suratını buruşturdu. “Hemen söylesem belki daha iyi,” dedi ve yeniden duraklayarak derin bir soluk aldı.

“Hazine’yi imha edebilir misiniz?”

XI

"Carpelli! Onları alabildin mi?" Atılgan büyük antimadde patlamasının ardından sarsılmaya devam ederken Picard'ın sesi kargaşayı yırtıp geçmişti. Aşırı yüklenmiş kalkanların parıltısı sönüp gemi sabit pozisyonuna geri dönene kadar uzun bir süre kimse yanıt vermedi. Tek duyulan, ısrarla çalan alarmlar ve bilgisayarın bir insanınkinden çok daha etkili ve hızlı yanıtlarıydı. Sonra ana ışınlanma odasındaki Görevli Carpelli'nin yanıtı yerine, Danışman Troi'un sesi duyuldu. "Gittiler."

Picard hızla Troi'a döndü. "Ne dediniz, Danışman?"

"Gittiler," diye yineledi Troi. "Gittiklerini hissettim. Patlamadan bir saniye önce."

"Gittiler mi? yani öldüler mi demek istiyorsunuz?"

Troi başını salladı. "Bilmiyorum, ama sanmıyorum. Patlamadan hemen sonra birşeyler oldu. Emin olamıyorum mürettebatın duyguları sezgilerimi neredeyse körleştiriyordu ama sanırım Yarbay Riker'ı hissettim."

"Ama eminim ki Riker'ı tanıyabilirdiniz"

"Tanıyabilirim ve tanıdım da, ama ortada farklı birşey vardı, normal olmayan bir şey." Troi başını salladı. "Bunu daha iyi açıklayamıyorum, Kaptan."

"Ama patlamadan sonra hala hayatta olduklarını hissediyorsun."

"Evet."

"Görevli Carpelli!" diye bağırdı Picard, "yanıtlayın!"

"Üzgünüm, efendim," dedi Carpelli sonunda. "Yeni koordinatlara ışınlanmalarından sonra onları geri getiremedim. Yeterince vakit yoktu. Engelleme"

Picard sözünü kesti. "Yüzbaşı Worf, onları alıcılarla saptadınız. Ne oldu? Oradan patlamadan önce mi çıktılar?"

"Şu an elimizdeki verileri tekrar gözden geçiriyorum, efendim," dedi Worf bilim istasyonuna doğru eğilerek. "Kesin birşey söylemek imkansız, efendim. Yaşam saptamaları patlamadan yarım saniye kadar önce yok olmuş gibi görünüyor. Ama ışınlayıcı tahrip olduğunda hala geçişlerse"

"Biliyorum, Yüzbaşı. Gönderilmiş ama varamamış olabilirler." Picard tepeden tırnağa ürpermesine engel olamadı.

"Evet, efendim," diye gürledi Worf. "Bu olası."

"Ama başarılı bir şekilde Yüzbaşı LaForge ve Binbaşı Data'nın bulunduğu yere ışınlanmış olmaları da mümkün. Alıcı menzilinde herhangi bir şey var mı?"

"Daha önce orada olmayan birşey yok, efendim. Patlayan geminin yaydığı enerji ve partiküller dışında."

"Pekala." Picard birden taktik istasyonuna döndü. "Yüzbaşı Brindle, onlara alt uzay alıcılarından ulaşmaya çalışın."

"Zaten deniyorum, efendim. Henüz bir yanıt yok."

“Denemeyi sürdürün. Hangi menzil”

“Kesin birşey söylemek imkansız, efendim. Alt uzaydaki düzensizliklerle”

“Tahmin edin o halde, Bay Brindle,” dedi Picard sertçe.

“En az yüz parsek, efendim, hatta muhtemelen bunun birkaç katı. Lokal alt uzay konfigürasyonuna bağlı.”

“Teşekkürler, Bay Brindle.” Picard bu kez dümene dönmüştü. “Görevli Gawelski, bizi mümkün olan en kısa zamanda beş parsek içindeki tüm yıldız sistemlerine götürecek bir rota belirleyin. Yeni bir arama başlatıyoruz. Bunu onları bulana kadar, ya da alt uzay yoluyla temas kurana kadar sürdüreceğiz.”

“Başüstüne, efendim. Şimdi rotayı çiziyorum.”

“Danışman Troi, Yarbay Riker ya da Yüzbaşı Yar’la ilgili daha başka şeyler hissederseniz, ne kadar belirsiz ya da tuhaf olduğu hiç önemli değil, hemen bana haber verin. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı, Kaptan.”

“Rota çizildi, efendim,” dedi Gawelski.

“O halde yola koyulalım, Bay Gawelski. En yüksek Warp, Şimdi!”

Ve arama başladı.

“Ben sizin imzadi’niz değilim, Yarbay Riker!” Yüzbaşı Tasha Yar’ın radyasyon başlığı yüzünden boğuk çıkan sesinde sıkıntı ve utanç duyguları birbirine karışmıştı.

Riker gözlerini kırparak dudaklarını sıkıca birbirine kenetledi ve bilinçsizce fısıldadığı sözcüklerin ağzından düşündüğünden daha yüksek bir tonla çıktığını farkettti.

Mide bulantısı ve baş dönmesinin son etkilerinden kurtulamaya çalışarak bir saniye kadar kendi duygularının ve çevresinde olup bitenlerin netleşmesini bekledi. Hala ağırlıksızdı. O ve Yar başka bir terkedilmiş gemide miydiler? Odada büyük bir hava bölmesi, bel yüksekliğinde bir kaideye yerleştirilmiş bir uyku ünitesi, duvarlardan birinin üst yarısını kaplayan bir ekran ve oldukça rahatsız görünen bir koltuktan başka hiçbir şey yoktu.

Yar başlığını çıkarmış ve bir elinde trikorderi, diğerinde de fazeri olduğu halde odayı taramaya başlamıştı.

“Üzgünüm,” dedi Riker başlığını çıkararak, ama Yar trikordere bakarken ona sessiz olmasını işaret etti.

Hiç konuşmadan uyku ünitesini gösterince, Riker kendi trikorderine göz attı. Hava bölmesinin hemen ardında bir yaşam türü vardı.

Riker başıyla işaret ettikten sonra fazer silahını doğrulttu ve yavaşça iki yana ayrılarak hava bölmesini her iki taraftan da görebilecekleri pozisyonlara ilerlediler.

Ancak daha bir metre bile gitmemişlerdi ki, birdenbire parlak sarı bir üniforma giyen yaşlı bir adam ayağa kalktı ve önlerine çıktı. Elleri iki yanda sallanıyordu. Avuçları açık ve boştu.

Sonra tedirgin ama istekli bir biçimde konuşmaya başladı. Bir dakika içinde çevirmenler adamın sözcüklerini ve niyetini netleştirdiğinde, Riker ve Tasha

işlerini yapmaya başladılar.

"Daha önce buraya gelen iki kişi neredeler?" dedi Yar sert bir sesle. Yaşlı adamın söylediklerini umursamamıştı.

Zaten tedirgin olan adam Yar'ın sözleri üzerine bayılacakmış gibi olduğu yerde sallandı. "Bilmiyorum, yemin ederim!" dedi adam. "Kendi arzuları üzerine onları buraya, Hazine'nize geri getiriyordum. Böylece size ilk raporlarını verebileceklerdi. Ama saldırıya uğradık!"

"Saldırıya mı?" Yar tehditkar bir tavırla elindeki koca fazer tüfeğini salladı. "Onlara ne oldu?"

Adam iyice sinmişti. "Sadece kaçırıldıklarını söyleyebilirim, ama"

"Kaçırıldılar mı? Kim tarafından? Neden?"

"Benim düşmanlarım tarafındansizin düşmanlarınız tarafından!"

"Bizim burada hiç düşmanımız yok!" diye tersledi Yar, fazer tüfeğini yeniden sallayarak. "Ya da yoktuarkadaşlarımız saldırıya uğrayıp kaçırılana kadar! Açıkla!"

Titreyerek adının SharLon olduğunu söyleyen adam onlara gezegeni ve habitatı göstererek elinden geleni yaptı. Nutuk atmaya başladığında Yar sabırsızca adamı yola getiriyordu ve birkaç dakika içinde durum hakkında kabaca bir fikir edinmişlerdi. O an için, Data ve LaForge'un uydurduğu hikayeye ters düşecek birşey söylemediler. Yar'ın saldırgan ve şaka götürmez yaklaşımı da öyküyü, özellikle de 'sabırsız üstler' kısmını güçlendirmişti.

"Oklar beni tamamen bayıltmadan önce, Armağanlarınızın beni anında Hazine'ye geri döndüren mekanizmayı zihnimle çalıştırmayı başardım," diye tamamladı SharLon. "Siz gelmeden sadece birkaç saniye önce kendime geldim. Tek üzüntüm, meslektaşlarınızı da beraberimde getirememiş olmam."

"Yüzbaşı Yar," dedi Riker kendi çevirmenini kapatıp, Yar'a da aynı şeyi yapmasını işaret ederken.

Yar derhal emri yerine getirdi. "Eğer menzil içindeyseler, trikorder yardımıyla telsizlerine kilitlenerek yerlerini tespit edebileceğimi sanıyorum."

"Hemen başlayın o halde, Yüzbaşı," dedi Riker, radyasyon giysisinin cebini açıp içinden alt uzay alıcısını çıkararak. "Siz o işle ilgilenirken, ben de Atılgan'la temasa geçip sinyalimizi bulmalarını umut edeceğim."

"Başüstüne, efendim," dedi Yar çabucak ve trikorderine gerekli ayarlamayı yaptı. O bununla uğraşırken, Riker elindeki alıcıyı Atılgan'ın dinliyor olabileceği frekansa ayarladı.

"Atılgan, ben Yarbey Riker."

Ama yanıt yoktu.

"Yüzbaşı," dedi dördüncü başarısız denemesinin ardından, "sizin alıcınızı deneyelim."

Yar konuşmadan ve trikorderiyle ilgilenmeyi bırakarak alıcısını çıkardı ve çalıştırdı.

Ama onun şansı da Riker'inkinden iyi gitmemişti.

Kaşlarını çatarak ikinci ve üçüncü denemelerini yaparken, Riker da kendi

trikorderini çıkardı, bazı ayarlamalar yaparak cihazı önce kendi alıcısının, sonra da Yar'inkinin üzerinden geçirdi.

Yar sertçe Riker'a baktı. "Ne görünüyor?"

Riker trikorderini görmesi için Yar'a çevirerek başını salladı. "İkisinin de işi bitmiş," dedi. "Tüm alt uzay devreleri yanmış. Atılğan'la iletişimimiz Data ve LaForge'unki kadar kopuk."

"Hazine'yi yok etmek mi?" Geordi kaşlarını çatarak SharTel'e baktı.

"Kardeşimi gördünüz. Neler yaptığını biliyorsunuz," dedi SharTel.

"Kurucuların teknolojilerinin dünyamıza etkilerini de." SharTel yalvarır gözlerle Geordi'ye baktı. "Dünyamızı kurtarmamıza yardım edin!" diye yalvardı.

Geordi başını salladı. İçgüdüleri ve enfraruj gözlemleri SharTel'in doğruyu söylediğini düşündürüyordu, ama buna ne kadar güvenebilirdi? SharLon da doğruyu söylemişti, ama sonradan bunun yarım ve yanıltıcı olduğunu görmüşlerdi.

Geordi kaşlarını çattı. "Sizi anlıyorum. Ama Hazine'yi yok etmek istediğinizden emin misiniz? Orada pek çok bilgi var, eğer kontrolü kardeşinizden alıp, bazı bilim adamlarına inceletirseniz"

SharTel başını salladı. "Eğer kontrolü kardeşimden almak mümkün olsaydı, bunu yardımcısı KelNar uzun zaman önce yapardı ve durum daha da kötüleşirdi."

"Sanırım şu KelNar'ın hayranlarından biri değilsiniz."

"Kardeşimin hiç değilse vicdanı vardır. Beni on yıl önce öldürmeye çalışanın KelNar olduğundan eminim. Kardeşimi çok fazla etkilemeye başladığını düşünüyordu. Kardeşim sonunda Hazine'nin içini görmem için beni davet ettiğinde, kullanacağımı bildiği mekiğe bir patlayıcı yerleştirdi. Ama patlayıcıyı buldum. Sonunda KelNar'ın aslında ne kadar acımasız ve ikna edici olduğunu ve kardeşimi bu gerçeğe inandıramayacağımı anlamıştım. KelNar'ın önüne çıkan yarım düzine adamı öldürdüğüne eminim."

"Böylece KelNar'ın sizi öldürmeyi başardığını düşünmesini sağlamaya karar verdiniz."

"KelNar hakkında düşündüklerimi anlatırsam kardeşimin bana inanmayacağını biliyordum. Üstelik KelNar beni öldürmeyi bir kez daha deneyebilirdi. İlk seferinde başarılı olduğunu düşünmesini sağlamak hayatımı kurtarmanın tek yolu. Ve o zamana kadar, olanları benim gözümle gören ve beni saklamaya gönüllü olan pek çok arkadaşım olmuştu."

"Geri döndüğümüzde tüm bunları kardeşinize anlatacağımızdan korkmuyor musunuz?"

Yaşlı adam omuz silkti. "Söylerseniz, söylersiniz. Onu ve beni dinledikten sonra, sanıyorum"

"Geordi," diye araya girdi Data birdenbire, "birileri geliyor." Dikkatle trikorderini inceliyordu. "Tek bir yaşam türü ve buraya gelirken izlediğimiz rotayı takip ediyor."

“Birini bekliyor muydunuz, SharTel?” dedi Geordi.

“Hiç kimseyi,” diye yanıtladı yaşlı adam. Endişeli bir biçimde kaşları çatılmıştı. “Kardeşim size taşımanız için birşey verdi mi? Sizi izlemek için kullanacağı birşey?”

“Bildiğim kadarıyla, hayır,” dedi Geordi, ama Data derhal trikorderinde bazı ayarlamalar yaparak cihazı önce kendine sonra da Geordi’ye çevirdi.

Altın renkli gözleri hafifçe kısılmıştı. Öne doğru eğilerek Geordi’nin üniformasının arkasından yarım santim uzunluğunda, küçük bir çip çıkardı.

“Bu, son derece düşük güce ayarlanmış elektromanyetik bir sinyal yayıyordu,” dedi. “Ayarlamanın biçiminden birilerine bizim konuşmalarımızı naklettiğini söyleyebilirim.” SharTel kaba bir küfür savurarak küçük disk Data’nın elinden kapıp yere fırlattı ve topuğu ile sertçe üzerine basarak ezdi.

Cihaz parçalanırken Geordi hatırladı. İlk karşılaştıkları üç adamla Hazine’nin hava bölmesine girdiklerinde, bir tanesi karanlıkta Geordi’ye sürünmüştü. Geordi o an yaşadığının karanlık ve ağırlıksızlıktan kaynaklanan bir baş dönmesi ve denge kaybı olduğunu düşünmüştü, ama şimdi bundan fazlası olduğu anlaşıyordu.

“Dış hava bölmesi” diye başladı Geordi, ama cümlesini tamamlayamadan hava bölmesindeki havanın boşaldığını duydu.

SharTel yaşından beklenmeyecek bir çeviklikle atılıp hava bölmesine Geordi ve Data’dan daha önce ulaştı, ancak işlemi tersine çevirebilmek için geç kalmıştı. Hava tahliyesi bir kez başladı mı, otomatik olarak devam ediyordu ve durdurulamazdı. Dışarıdaki her kimse, bir dakikadan kısa bir sürede içeride olacaktı.

“Kim o?” diye sordu Geordi.

SharTel öfkeyle konuştu. “KelNar için çalışan biri elbette. Ya da, belki de KelNar’ın kendisi. Şimdi geçen sefer ıskaladığını öğrendiği hedefi vurmaya geliyor.”

Geordi ve Data fazerlerini çekerek gerilediler ve botlarını metal zemine yapıştırdılar. Data hala trikorderi diğer elinde tutuyor ve ekrana yansıyan verileri izliyordu.

Ama havanın yeniden bölmeye dolduğunu gösteren tıslama duyulmadı.

“İç kapıya elektronik bir cihaz yerleştiriliyor,” dedi Data. “Bir tür zamanlayıcıya benziyor.”

Kısa bir sessizlikten sonra, “Yaşam türü gidiyor,” diye ekledi.

Ama dış kapı kapanmadı. Hava bölmesinin dış kapısının kilitlendiğini gösterecek titreşimi hiç biri hissetmemişti. SharTel bölmeyi tekrar havayla doldurmayı denediğinde kontroller yanıt vermedi.

Dış kapı hala açıktı.

“Patlayıcılar!” dedi SharTel. “Zamanlayıcıyı bu yüzden koydular. KelNar bizi havaya uçuracak! Aynı on yıl önce beni uçurmaya çalıştığı gibi.”

“Yanmış mı?” Yar kaşlarını çatarak öfkeyle alıcılara baktı. “Atılğan’dayken son derece iyi çalışıyorlardı. Her ikisini de bizzat ben kontrol ettim, efendim.”

“Bundan şüphem yok, Yüzbaşı,” dedi Riker, “ama şu an ölüler. Muhtemelen ışınlanma sırasında yandılar. Şef Argyle ışınlayıcının normal uzay yerine alt uzayda çalışıyor olabileceği konusunda bizi uyarmıştı.”

Ve ne yazık ki haklıydı, diye düşündü Yar. Seyahat ettikleri mesafe bunun açık bir kanıtıydı. Işınlama sırasında onları çevreleyen enerji, alıcının başa çıkabileceğinden çok daha fazla olmalıydı. Bu enerji alıcı devrelerini fazla yükleyerek tahrip etmiş olmalıydı. Tıpkı yakınlara düşen bir yıldırımın eski moda elektrik devrelerini fazla yükleyip yakması gibi.

Atılğan’la iletişimleri kopmuştu.

Yar başını salladı. Bunun imkansız olduğunu düşündü. Böyle bir şey bir Federasyon gemisinin mürettebatına olamazdı.

Fakat derhal bu düşüncenin ne kadar faydasız olduğunu anladı. Federasyonun ve subaylarının yenilmez olmalarını dilemenin bir önemi ya da mantığı yoktu. Bunun imkansız olduğunu biliyordu. Hiç kimse herşeye hazırlıklı olamazdı. Hatalar yapılmış, ya da şimdi olduğu gibi bazı şeyler önceden tahmin edilememişti.

Bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırarak trikorder araştırmasına döndü. Bu kez telsizlerin yerini belirlemeyi başarmıştı. Kontrollere aceleyle kumanda ederek Binbaşı Data ve Yüzbaşı LaForge’una da onların telsizlerini taşıyan birilerininüçüncü bir yaşam türü ile birlikte olduklarını buldu. Yakınlardaki silindirik yapıda yüzlerce benzer yaşam türü vardı. Bu SharLon’un gösterdiği habitat olmalıydı.

“Onları buldum, Yarbay,” dedi trikorder ekranını incelerken.

“Mükemmel, Yüzbaşı.” Riker çevirmenin düğmesine basarak Yar’ın trikorderine baktı.

“SharLon,” dedi çevirmenleri kapatmalarından bu yana kıpırdamadan duran yaşlı adama dönerek. SharLon ismini duyunca irkildi ama hiçbir şey söylemeden suçlu suçlu Riker’a baktı.

“Bize habitatıBarış Koruyucularının Dünyasınıyeniden göster,” dedi Riker ekranı işaret ederek.

SharLon döndü ve kontrol kaskını yeniden kafasına yerleştirdi. Birkaç saniye içinde habitat yeniden ekranda belirmişti.

“Orası,” dedi Yar bir kilometre genişliğindeki aynanın merkezinde bulunan güç istasyonunun çevresindeki alanı işaret ederek. “Bize o bölgeyi daha ayrıntılı gösterebilir misin?”

SharLon konuşmadan itaat etti ve ekranı güç istasyonu, eski uydulara ait parçalar, ve uzay istasyonları doldurdu.

“Orada bir yerdeler, Yarbay, üçüncü bir insansı yaşam türüyle beraber. Kaçıranlardan biri olmalı. Bu mesafeden yerini tam olarak belirlemek imkansız.”

“SharLon,” dedi Riker, “bu bölge sana birşey ifade ediyor mu? Adamlarımızın neden özellikle o bölgeye götürülmüş olabileceklerini biliyor musun?”

Yaşlı adam başını şiddetli bir biçimde salladı. “Bundan hiçbir şey

anlamıyorum!”

“Bu makine bize o yapıların içini gösterebilir mi?” diye sordu Yar ekranı göstererek.

“Hayır, sizin de bilmeniz gerektiği gibi”

Birdenbire, ekranı sessiz bir patlama doldurdu.

Yar iki dostu için hissettiği ani bir korku dalgasıyla sarsıldı.

XII

"Burada hiç uzay giysisi var mı?" diye sordu Geordi fazerini maksimum yoğunluk ve minimum dağılmaya ayarlarken.

SharTel başını salladı. "Tek uzay giysisi hava bölmesinde. Eğer onu almadılarsa, tabii."

"Kahretsin! Kapıdan çıktığımızda kendi giysilerimiz bizi korur, ama siz"

"Ama çeliği kesebilir misiniz? O kadar çabuk?"

"Büyük olasılıkla, evet," dedi Geordi, "ama vakum"

"O halde kendinizi kurtarın," dedi SharTel hiç tereddüt etmeden. "Hepimizin birden ölmesinin bir anlamı yokeğer siz ikiniz hayatta kalabilirsiniz."

Geordi yaşlı adama baktığında aniden boğazına bir düğüm yerleşti. SharTel ona bir kez daha Kaptan Picard'ı anımsatmıştı ve onu ölüme terketme düşüncesi

"Geordi," dedi Data çabucak, "sanırım bir çözüm buldum." Konuşurken belindeki alanetkili üniteyi çıkararak SharTel'e uzatmıştı. "Uzayda bir insandan çok daha uzun hayatta kalabilirim ve kesinlikle habitatın hava bölmesine kadar dayanabilirim."

Yaşlı adam soru sorarcasına yaşlı adama baktı. "Bu doğru mu?"

Geordi bunu daha önce akıl edemediği için kendine kızarak başını salladı. "Doğru. Alın onu."

Daha sonra kendi giysisindeki üniteyi çalıştırarak hava bölmesine doğru döndü. Trikorderiyle elektronik zamanlayıcının yerini belirledi. Kapının merkezine oldukça yakın bir yere yerleştirilmişti. Arkasında, Data, SharTel'e alan etkili giysiyi nasıl çalıştıracağını gösteriyordu.

"Ama siz" diyerek karşı çıkacak oldu adam yeniden.

"Kesinlikle ciddi bir hasar görmeden hayatta kalacağım," dedi Data. "Bedenim sizinki ve Geordi'ninki gibi tamamen organik değil. Bu yüzden çok daha uzun süre için çok daha büyük baskıya dayanabilir."

"Ama eğer hava bölmesine girdiğimizde giysi oradaysa, onu hemen giy," dedi Geordi, "mutlaka gerekli olmadıkça daha fazla riske girmenin bir anlamı yok."

"Elbette, Geordi," diye yanıtladı Data. SharTel birdenbire alan etkili giysinin yaydığı hafif parıldamayla sarıldı.

"Bunun beni uzay giysim kadar iyi koruyacağını mı söylüyorsunuz?" diye sordu yaşlı adam. Enerji kılıfı yüzünden boğuk çıkan sesinde hala bir parça şüphe vardı.

"Belki daha da iyi, en azından kısa bir süre için," diye yanıtladı Data ve Geordi'ye katılmak için hava bölmesinin kapısına döndü.

Vizör desteli gözleriyle kapıdaki zayıf noktaları saptayan Geordi fazerlerden birini Data'ya uzattı ve kendi elindekini de kapıya doğrulttu. Fazerleri kapıya otuz santim yakınlıkta tutan iki adam silahları ateşlediler.

Bir dakika boyunca, fazer ışınları vızıldayarak metal kapıyı kestiler. Sonra, aniden kilit kırıldı ve içerideki hava, boşluğa sızmaya başladı.

Ama fazerler işlerine devam etti ve kapıyı tutan tüm sürgüler kırılınca içeride hiç hava kalmadı.

Bundan hiç etkilenmemiş görünen Data kapıyı yakaladı ve uğursuz bir sessizlikle içeri fırlattı.

Geordi, Data'nın koluna dokunarak hala hava bölmesindeki yerine asılı duran uzay giysisini işaret etti. Data kapıdan yüzerek geçerken Geordi de zamanlayıcı ve patlayıcılarla ilgilenmeye başlamıştı. Zamanlayıcının minik penceresinde yanıp sönen anlaşılmas mavi yeşil sembolleri göz ardı ederek, çabuk bir biçimde zaman dolduğunda ateşlemeyi gerçekleştirecek telleri buldu. Tam onları koparacakken SharTel yanında belirerek kolunu yakaladı.

"Ne var?" dedi Geordi şaşırarak.

Yanıp sönen sembolleri gösteren SharTel, "Neredeyse on dakika var," dedi, "bu süre hava bölmesine ulaşmamız için yeterli."

"Patlamasını mı istiyorsunuz?"

"Bunu yapan her kimse, başardığını düşünmesi daha güvenli."

Geordi içeriye göz attı. "Ya malzemeleriniz? Buradaki herşey yok olacak."

"Burada hiçbir şeyim yok. Burası sadece bir buluşma yeri."

"O halde nerede"

"Sizi oraya götüreceğim. Eğer tartışmaya devam edip havaya uçmazsak."

SharTel elini Geordi'nin kolundan çekerek uzay giysisini giymiş olan Data'ya doğru ilerledi. Yanıp sönen sembollere ve patlayıcılara son kez bakan Geordi de onları izledi.

Geri dönüş yolculuğunda, Geordi gelirken olduğundan çok daha hızlı davranıyordu. Üç adam hava bölmesine ulaştıklarında hala birkaç dakikaları daha vardı. Data çabucak uzay giysisini çıkararak diğerlerinin yanına astı. Geordi'nin enfraruj görme yeteneği, giysilerden birinin henüz giyilmiş olduğunu farketmesini sağlamıştı, ama bu giysiyi kimin giydiğini bilmek mümkün değildi. Sonra Data trikorderini çıkardı.

"Tüpün diğer ucunda insansı bir yaşam türü var," dedi, "güneşe yakın tarafta."

"Bu o," dedi Geordi. "Patlama gerçekleştiğinde görgü tanıklarınca görüleceği yere ulaşmak üzere olmalı. Gidelim."

Kısa boğuk bir ses duyulduğunda, üç adam güç istasyonlarının boruları ve tribünleri arasından yollarına devam etmekteydiler. Dönüp hava bölmesine doğru baktıklarında etrafa tam bir sessizlik hakimdi.

Birdenbire Geordi ve Data'nın telsizleri çalışmaya başladı. "Binbaşı Data, Yüzbaşı LaForge," diyordu Yarbay Riker'ın bariton sesi, "derhal yanıt verin."

"Kaptanın vazgeçmeyeceğini biliyordum!" diye neredeyse bağırdı Geordi ve göğsündeki telsizine dokundu. "Ben Yüzbaşı LaForge, efendim. Data ve ben"

"İyi misiniz, Geordi? Data? Bir patlama gördük."

"Neredesiniz?" dedi Yüzbaşı Yar.

"Data ve ben habitatın içindeyiz, güç istasyonunda," dedi Geordi, "ve iyiyiz. Demek buradasınız. Ama bizi yukarı ışınlamadan önce"

"Üzgünüm, Yüzbaşı," dedi Riker, "ama kimseyi yukarı ışınlayamayız. Atılğan burada değil. Sadece ben ve Yüzbaşı Yar."

"Burada değil mi? O halde nasıl" Geordi birden durdu. "Yabancı gemi," dedi bir an önceki coşkusunu kaybederek, "sizi de yakaladı, değil mi?"

"Öyle," dedi Riker ve daha sonra olanları anlatmaya koyuldu. "Tam olarak emin değiliz," diye tamamladı, "ama tahminimize göre gemi yok oldu."

Geordi'nin midesi buruldu. "O halde, ışınlayıcıları geri çevirmeyi başarsak bile, artık dönebileceğimiz bir yer kalmadı."

"Büyük olasılıkla bu doğru, ama bunu denemememiz için bir sebep göremiyorum. SharLon'un yardımıyla"

"SharLon'la tanıştınız mı? Onunla birlikteyken"

"Saldırıya uğradınız," dedi Riker. "Bize olanları anlattı. Kendisi burada'Hazine'de bizimle birlikte. Geldiğimizde buradaydı. Ama size kim saldırdı? O patlamaya sebep olanlar onlar mı?"

"Hayır, başka biriydi. Tam olarak emin değiliz, ama" Geordi aniden durdu ama sonra yine devam etti. "Çevirmenlerinizi kapatsanız iyi olacak," dedi ve çabucak telsizini kontrol ederek kendi sesinden başka hiçbir ses ilemediğinden emin oldu. Data da aynı şeyi yaptı.

"Sizinle temas kurduğumuzdan beri kapalılar, Yüzbaşı," dedi Riker.

"SharLon'un bize söylediklerine bakılırsa, 'Kurucu'lar rolü yapıyordunuz. Öyle düşünmeye devam etmesine izin vermek en iyi yol gibi göründü, en azından size ulaşana kadar. Şimdi, size kimin saldırdığını söyleyin. Ve neden."

"Bu bir saldırı değil, sadece kaçırılmaydı. SharLon'un kardeşi SharTel bizimle konuşmak istedi, ama SharLon, SharTel'in hayatta olduğunu bilmiyor. Sanıyor ki"

"Öğrenmesinin zamanı geldi," diye araya girdi SharTel. "Olaylar çabuk ilerliyor ve artık konuşmamız gerektiğine karar verdim, özellikle de siz geldikten sonra. Hayatta olduğumu bildiği zamanlarda beni asla dinlemedi. 'Ölümümünden' sonra da adamlarıma aldırmadı, ama belki sizi dinler. En azından 'Kurucu'lar olduğunuzu sandığı sürece."

"Haklı olabilir, Yarbay," dedi Geordi, SharTel'in sözlerini naklettikten sonra, "ama daha önce Data'yla benim açıklamamız gereken şeyler var."

"İkiniz bu duruma Yüzbaşı Yar ve benden daha aşinasınız. Yargılarınıza güveneceğiz."

Geordi hızlı bir biçimde Riker ve Yar'a, SharTel'den öğrendiklerini anlattı. "O ve grubu, ortak ve adil bir dünya yönetiminin gerçekleşmesinin tek yolunun Hazine'yi yok etmekten geçtiğine inanıyorlar," diyerek sözlerini tamamladı. "Ve bunun için yardımımızı istiyorlar."

Riker suratını buruşturdu. "Neden endişelendiğini anlıyorum. Eğer gerçekten başka bir çözüm yoksa, Genel Emirler'in bazı yorumları uyarınca yardım etmemiz mümkün olabilir. Ne de olsa, Genel Emirler yeni medeniyetlerin daha

ileri olanlar tarafından kullanılmadan ve işlerine karışılmadan gelişmesini öngörüyor ve son elli yıldır bu medeniyet aşırı derecede suistimal edilmiş, özellikle SharLon'un yabancı gemideki birileri ya da birşeyler tarafından etkilenmiş olabileceği şüphesi doğruysa. Ve eğer hikayenin SharTel tarafından nakledilen versiyonu gerçekse. Ama biz de teknolojik olarak SharTel'in medeniyetinden ileriyiz ve bu durumda Genel Emirler bizi de kısıtlıyor. Belki de asıl sorumluluğumuz varlığımızın yarattığı sorunları gidermektir."

"İçinde bulunduğumuz durum her türlü yoruma açık, efendim," dedi Data. "Atılgan'ın yardımı olmadan Hazine'nin yok edilebileceğinden şüpheliyim. İçinde ve civarında herhangi birinin fazer kullanması, o kişinin Hazine'nin savunma mekanizmaları tarafından derhal bayıltılmasıyla sonuçlanacaktır. Geordi ve ben bu tecrübeyi bizzat yaşadık ve oldukça etkili olduğunu söyleyebilirim."

"Ve eğer SharTel Hazine'yi kendi başına yok edebilse bile," diye ekledi Geordi, "bu sefer de antimadde çekirdeğinin kontrolden çıkıp patlaması tehlikesi var. Habitat bu riski alabilmek için fazla yakın. Yok olabilir, ya da en azından üzerindeki herkesin ölümüne neden olacak kadar büyük hasar görebilir."

"Her koşulda," dedi Riker, "bu noktada ilk amacımız Atılgan'a dönmenin bir yolunu bulmak. Ve eğer bana söylemediğiniz başka birşey yoksa, bana öyle geliyor ki, eğer hep birlikte burada, 'Hazine'de, bir araya gelip çalışırsak bit çözüm bulma şansımız daha yüksek olabilir."

"Dikkat etmemiz gereken birkaç şey daha var, efendim," dedi Geordi. "Birincisi, SharLon elli senedir Hazine'yi kontrol ediyor, bu sebeple kapasitesini ve bu kapasiteyi kullanma yöntemlerini hepimizden daha iyi biliyor."

"Eğer bizim Kurucular olduğumuzu sanıyorsa," diye söze girdi Yar, "nasıl kullanıldığını sormamızdan şüphelenecektir."

"Kesinlikle," dedi Geordi. "Tüm bildiğimiz o kask sayesinde çalışıyor olduğu."

"SharLon'u onu kullanırken gördük," dedi Yar. "Eğer o yapabiliyorsa"

"Tahmin edemeyeceğimiz bazı incelikleri olabilir," dedi Geordi kaskın Data'ya yaptıklarını anımsayarak. "Bize açıklamasını sağlamak kesinlikle daha güvenli. Ama haklısın. Eğer çok fazla soru sorarsak, şüphelenecektir. Ve eğer Kurucular olmadığımıza karar verirse, nasıl bir tavır alacağını bilmiyorum. Kardeşi onun dengesiz olduğunu söylüyor ve gördüğüm kadarıyla haklı da. Cesur gibi görünmeye çalışıyor, ama beraber olduğumuz süre içinde çok tutarsız davrandı. Ayrıca, belli ki o kaskı giymeden de Hazine'yi bir şekilde kontrol edebiliyor. Aksi takdirde, saldırıya uğradığımızda kendini ısınlamayı başaramazdı."

"Yani onunla uğraşırken dikkatli olmamız gerektiğini söylüyorsunuz," dedi Riker.

"Çok dikkatli, efendim."

Riker bir süre sessiz kaldı. "Pekala, Yüzbaşı," dedi. "Siz üçünüz Hazine'ye ulaşabilir misiniz?"

Geordi durdu ve tüpün güneş tarafındaki ucuna baktı. Konuşurken yürümeye devam etmişlerdi ve şimdi g istasyonunu geçerek habitata yaklaşmışlardı. "SharTel, şu mekiklerden birini kullanarak bizi Hazine'ye götürebilir misin?" diye sordu.

"Eminim girmeyi başarabileceğim mekikler vardır."

"O halde harekete geçelim," dedi Geordi ve sonra Riker'la konuştu. "Yoldayız, efendim."

Yaklaşık üç metre çapındaki silindirin başlangıcına varmışlardı. Önlerinde uzanan, kenarlarına birkaç metrede bir tutamaklar konulmuş, boş, ağırlıksız bir silindirdi. SharTel'in önerisiyle üç adam kendilerini ileriye doğru fırlattılar ve çekimsiz ortamın kendilerine sağladığı kolaylıktan yararlanarak hızlıca hareket etmeye başladılar.

"Bu yürümekten çok daha hızlı," dedi SharTel tp boyunca yzerlerken. O ve Geordi ara sıra duvarlara değiyor ve üç ya da dört tutamaktan birine tutunup kendilerini yeniden fırlatıyorlardı. Buna karşın, Data dümdüz bir çizgi boyunca yüzüyor ve tutamakları hava direnci yüzünden azalan hızını sabit tutmak için kullanıyordu. "Boşa harcanacak vaktimizin kalmadığından endişeleniyorum. Kardeşim gittikçe sabırsızlanacak, özellikle de ne konuştuğunuzu anlamasına izin verilmediği için."

İki dakika boyunca üç adam bu şekilde devam ettiler. Geordi bu işte ustalık kazanmıştı ve kendine güvenmeye başlamıştı.

Tüpün güneş tarafındaki ucuna yaklaştıklarında, daha öncekilerden çok daha uzun, yaklaşık on metre boyunda, şeffaf, camlı bir bölmeyle karşılaştılar.

Aşağıya baktıklarında habitat boyunca uzanan  vadiyi görebiliyorlardı. Daha ncekiler bir metre uzunluğundaydılar ve onları geçerken hiçbir şey görmeye zaman olmamıştı. Oysa bu neredeyse on metre uzunluğundaydı ve

"Data! SharTel!"

Havada dönen Geordi şeffaf bölümün merkezindeki tutamalardan birini yakalamayı başarmıştı.

"Ne var, Geordi?" dedi Data bir diğer tutamağı yakalayarak. Önlerindeki SharTel de bir tutamaktan tutmuş ve endişeyle dönüp onlara bakmıştı.

"Aşağıda birşeyler oluyor," dedi Geordi. Dikkatini vadilerden birine yoğunlaştırmıştı.

SharLon'un yirmi kadar mavi üniformalı adamının habitatın ucundaki büyük, sarıya boyanmış bir kapıdan dışarıya çıktıklarını görmüştü. Vadide yaşayanlardan bazılarıbahe büyüklüğünde çiftliklerden birinde çalışan bir adam ve bir kadın, bir tür voleybol oynayan bir düzine genç, vadinin ortasındaki bir binadan çıkan yaşlı bir adamhepsi durmuş ve habitatın ucuna bakıyorlardı.

Geordi kaşlarını çatarak teleskopik görüşünü devreye soktu. Vadinin zemini ona doğru yaklaşırken, mavi üniformalı adamlardan birinin kendilerini ilk karşılayan grupta bulunan ilkel mermili silahlardan taşıdığını gördü.

Kapılardan birinin yakınında duran ve hemen önündeki grubun çalışmalarını

izlerken arada bir de diğ er vadiye bakan bu adam SharLon'un yardımcısı KelNar'dı. Geordi onu daha önce sadece bir kez görmüştü; İhtiyar Heyetini odadan çıkarırken, ama bir şahini andıran yüzü kolayca unutulabilecek bir yüz değildi.

"SharTel," dedi Geordi, "KelNar kardeşinizin adamlarının çoğunu çıkarmış temizlik yaptırıyor. Burada bulunması, bombalamanın ardındaki kişinin o olduğu yolundaki şüpheleri tamamen ortadan kaldırıyor."

Suratını buruşturan SharTel kendini şeffaf bölüme geri fırlattı ve vadilere baktı. Rengi tamamen solmuştu ve enfraruj altında bu daha da belli oluyordu.

" yle," dedi SharTel ve yeniden ilerlerken neredeyse ürperdi. "Ayrıca düşündüğümden daha hızlı hareket ediyor. şimdi yaşadığımı bombadan  ncebiliyor. Hazine'yi yok etmek istediğimin ve bunun için beni destekleyen birileri olduğunun da farkında. şimdi on yıldır saklandığım yeri ve beni arıyor. Adamlarımı bulduğunda neler yapacağını Tanrı bilir."

"Onlara zarar verebilir mi? dedi Data masum bir tavırla.

"Yanılıyor olmayı çok isterdim," dedi SharTel omzunun üstünden bakarak, "ama korkarım herşeyi yapabilir."

"Ama kardeşiniz onu kontrol edebilir," dedi Geordi. "Hazine'yle temas kurup SharLon'a yardımcısının yaptıklarını anlatabilirim."

SharTel yeniden yüzünü buruşturdu. "Ama o zaman ona karşı beni ve Hazine'ye karşı olduğumu da anlatmak gerekir. Bu ona anlatıldığında onunla karşı karşıya bile olsak" Başını salladı. "şu anki ruh haliyle nasıl tepki vereceğini söylemek zor. Hazine'de elinin altında bulunan g  lerle KelNar'dan bile tehlikeli olabilir."

Bir başka tutamaktan destek alarak ilerleyen Geordi adama hak verdi. SharLon'la beraberlerken yaşlı adamın içinde bulunduğu duygusal çalkantıyı anımsamıştı.

Bu sırada tüpün güneş tarafındaki ucuna gelmişlerdi. Mekik hangarına açılan kapıdan geçtiler. Tutunabilecekleri başka tutamaklar olmadığından yürümeye başladılar. SharTel mekilere göz atmaktaydı.

"şuradaki," dedi SharLon'un kullandığının yanında duranı işaret ederek. Diğ er pek çok mekiğin aksine, bu araçta bir gemiye yanaşabilecek techizat vardı. "Eğ er şifre değiştirilmediyse"

Birden hangardaki bir başka kapı açıldı ve iki mavi üniformalı belirdi.

XIII

"Sistem çapında alıcı taraması tamamlandı, efendim," diye gürledi Worf. "Dördüncü gezegende insansı yaşam türleri var, ama gelişmiş bir teknolojiye rastlanmadı. Tüm uydular normal görünüyor."

"Alt uzay alıcıverici frekansında yanıt yok, efendim. Alt uzay ve standart selamlama mesajları da yanıtlanmadı," diye bildirdi Yüzbaşı Brindle, taktik istasyonundan.

"Danışman?" Picard, Troi'a baktı, ama kadın sadece başını sallamakla yetindi.

"Hiçbir şey algılamıyorum," dedi yumuşak sesiyle.

Picard başını onaylarcasına sallayarak bir an için gözlerini kapadı. "Pekala, Bay Gawelski, bir sonraki yıldız sistemi, maksimum Warp."

* * *

Bir an için herkes donakaldı. Sonra, neredeyse aynı anda, üniformalı iki adam silahlarına uzandılar.

Ama daha onlar hareketlerini tamamlayamadan Data fazerini iki kez ateşledi. Anında bayılarak yere yığılan iki adamın mermili silahlardan bir tanesi havada dönerek uçmaya başladı. Geordi elinden geldiğince yükseğe uzanarak kafasının üzerinden geçmekte olan silahı yakaladı. Data adamların yanına ilerledi, yarde yatan adamlardan birinin elinde kalan öteki silahı alarak namlusunu eğdi. Bu görüntü karşısında SharTel'in gözleri irileşmişti, ama sonra hafifçe gülümsedi.

"Kardeşimin sizi Kurucular sanmasına şaşmamalı," dedi. O sırada Geordi de elindeki silahı da aynı işlemi uygulaması için Data'ya fırlatmıştı.

Baygın yatan iki üniformalıya son bir kez baktıktan sonra mekiye bindiler.

Şimdi habitatın hava bölmesinden geçmişler, uzayda, Hazine'ye doğru ilerlemekteydiler. Büyük hava bölmesi dışında tamamen özelliiksiz görünmesine karşın, Geordi'nin spektrografik görüşü araç üzerinde gizli fazerler ya da çekici ışınlar olabilecek bazı noktalar saptamıştı.

Bu araç Data'ya orijinal geminin dörtte bir oranında küçültülmüş bir örneği gibi görünmüştü. Dış boyutlarına bakılırsa, Geordi'yle kendisinin daha önce içinde bulundukları oda, tüm aracın onda birinden daha az yer kaplıyordu. Çekirdeğindeki antimadde ve büyük hava bölmesinde bulunan bir ışınlayıcı devresinin varlığı dışında, trikorderler pek birşey göstermiyorlardı. Bir tür kalkanın hala çalışmakta olduğu çok açıktı. Atılğan'ın alıcıları belki bu kalkanı delebilirlerdi, ama trikorderler için bu mümkün gibi görünmüyordu.

"Tam dışarıdayız," dedi Geordi telsizine dokunarak. "Dış hava bölmesine girmek üzereyiz."

"Hazırız," diye yanıtladı Riker'ın sesi. "SharLon'u mümkün olduğunca hazırlamaya çalışıyordukçok fazla detaya girip kendimizi ele vermeden, tabii."

Geordi kısa bir an SharLon'un kendilerini içeriye ışınlayıp ışınlamayacağını sormayı düşündü, ama sonra vazgeçti. SharLon'un kendisine söyleneceklerle nasıl tepki vereceğini bilmediklerinden, Geordi mekiğin iyice yavaşlatılmış olmasının daha güvenli olacağını düşündü. Eğer en kötüsü olursa ve SharLon Hazine'yi kapatarak onları kısıtırsa, fazerleri Hazine'nin duvarlarını kesebilirdi. Yine de, diye düşündü Geordi kederli bir ifadeyle, mekiğe hatta habitata geri dönmek onlara bir fayda sağlamazdı.

Ama hiç değilse böyle bir seçenekleri vardı.

Sonunda yanaşma tamamlandı ve dış hava bölmesinin karanlığına girdiler. Geordi yeniden kısa menzilli ışınlayıcının kendisini kavradığını hissetti ve etrafında dönüp duran enerjiyi gördü.

İç hava bölümünde belirdiklerinde, Data kapının kilidini açmaya başladı. Geordi, SharTel'i kolundan tutarak bir köşeye çekti ve adamın kapı açıldığı zaman görünmesini engelledi.

İç kapı gıcırdayarak açıldı.

Sıfır yerçekiminde hafifçe salınarak duran SharLon'un yüzünde geri dönmelerinden kaynaklanan bir rahatlama görülebiliyordu. Hala radyasyon giysilerine bürünmüş olan Riker ve Yar başlıklarını çıkarmış ve kapının birkaç metre ötesinde, boş uyku bölümünün önünde duruyorlardı.

Geordi hiç de profesyonelce olmayan onları kucaklama dürtüsünü bastırarak SharLon'a döndü. Yaşlı adamın enfraruj profili oldukça normal görünmekteydi.

"SharLon," diye söze başladı, "zarar görmediğini görmek güzel. Sanırım seni buraya bu kadar çabuk getiren şey Armağanları kullanmış olmandı."

"Öyle," dedi yaşlı adam hevesle. "Sizi de aynı şekilde getirememiş olmaktan üzüntü duyuyorum."

"Bu bir bakıma iyi oldu," dedi Geordi. "Bize saldıranların amacının sadece bizimle konuşma isteği olduğu ortaya çıktı."

SharLon'un gözleri hafifçe irileşti. "Ama ya o patlama!? Onu gördüm ve üstleriniz sizin neredeyse"

"Bir zarar görmeden kurtulduk," diye sözünü kesti Geordi, "ama patlamayı başka bir grup ayarlamıştı, bizimle konuşmak isteyenler değil."

SharLon gerginleşti. "O halde bundan kimin sorumlu olduğunu biliyorsunuz. Kim olduğunu söyleyin, istediğiniz kadar sert cezalandırayım."

"Bunu yapman gerekebilir," dedi Geordi. Riker soru sorarcasına kendisine bakmaktaydı. Yar şaşırmış gibiydi. "Ama daha önce sana söylememiz gereken birşey var. Bizimle konuşmak isteyenler" Geordi durdu ve derin bir soluk aldı. "Liderleri bizimle senin Armağanları kullanış biçiminle ilgili konuşmak istedi."

SharLon birdenbire bembeyaz kesildi. Ama sonra korku dolu ifadesi aynı hızla yerini meydan okumaya bıraktı.

"Kimmiş bu 'lider'?" diye sordu. "Size ne tür saçmalıklar anlattı?"

"O halde bu grubu biliyorsun, SharLon?"

"Bana karşı çıkan yanılğı içinde birkaç kişi bulunduğunu size söylemiştim. Geldiğinizde size zarar vermeye çalışan ve kardeşimi öldüren kişiler."

Birdenbire, Geordi'nin engel olmasına fırsat kalmadan, SharTel hava bölmesinin kapısında belirdi. "Biz yanılgı içinde değiliz," dedi, "ve hiç kimseyi öldürmeye de çalışmadık, çalışmayacağız da. Hele kendimi asla! Bunu yapan yardımcın KelNar'dı. Denedi, ama başaramadı."

SharLon donup kalmıştı. Her an bayılabilirmiş gibi görünüyordu. Eğer yerçekimi olsaydı, kuşkusuz dizlerinin bağı çözülürdü.

"SharTel? Bu imkansız. Sen" SharLon birdenbire renksiz yüzüyle Riker ve Yar'a döndü. "Bu bir test! Armağanlarınızın illüzyonlar yaratabileceğini biliyorum ve bu da onlardan biri! Ama neden? Bana Armağanları doğru kullandığımı söylemişsiniz"

"Ben bir düş değilim," dedi SharTel kardeşine doğru ilerleyerek. SharLon'u kolundan tuttu ve kendisiyle yüzleşmeye zorladı. "En az senin kadar gerçeğim."

"Hayır!" SharLon geri sıçradı ve Riker'a çarptı. "Onlar Armağanlarını benden çok daha iyi kullanabilirler ve düşlere gerçeklik verebilirler, hepsi bu!"

SharTel başını sallayarak Geordi ve Data'ya doğru baktı. "Söyleyin ona! Gerçek olduğumu söyleyin! Yaptığı şeyleri söyleyin!"

"Gerçek mi?" SharLon neredeyse bağırıyordu. "Ne gerçeği? Gerçek, Armağanları dünyamızı kaçınılmaz bir sondan kurtarmak için kullandığımdır! İşte gerçek bu!"

"Bu senin gerçeğin, bizim değil! Yıllardır yaptıkların felaketten başka birşey getirmedi! İhanetin"

"Hayır! Bu yalancı hayaleti daha fazla dinleyemem!" SharLon'un gözleri yalvarırcasına Geordi'nin yüzüne döndü. "Eğer beni bir sınavdan geçirmek istiyorsanız, her istediğinize boyun eğmeye hazırım, ama bu zalimce bir oyun! Size Armağanları nasıl kullandığımı gösterdim! Eğer daha fazlasını görmek istiyorsanız"

"Bu bir oyun değil, SharLon," dedi Geordi yaşlı adamın acısını yüreğinde hissederek. "Üzgünüm, ama kardeşin gerçek. On yıl önce öldürülmedi. Patlamadan kaçmayı başardı, tıpkı bizim birkaç dakika önce kurtulduğumuz gibi. Söylediklerinde gerçek payı var. Armağanları önceleri iyi kullanmış olabilirsin"

"Ama bana demiştiniz ki"

"O zaman Armağanları daha sonra nasıl kullandığını bilmiyorduk," dedi Geordi. Çok iyi idare edemediğinin farkındaydı, ama aklına daha iyi birşey gelmiyordu. "Ama, şimdi"

"O halde başaramadım! Seçilmiştim ama başarısız oldum! Şimdi Armağanları geri verip Hazine'yi terketmekten başka çarem yok!"

SharLon birden sessizleşmişti. Gözlerini sımsıkı kapadı ve kaşlarını çatarak konsantre oldu.

Bir an sonra ışınlayıcı enerjisinden oluşan bir kılıf adamı sarmaladı ve SharLon kayboldu.

Tüm zihni ve bedeni utançtan kaskatı kesilen SharLon kalbi hızlı hızlı

çarparak en son Armağanı çalıştırdı. Armağanın onu sardığını hissediyor ve belli belirsiz pırıltısını görüyordu. Hazine son kez gözlerinin önünden kayboldu.

Yerçekimi birdenbire yaşlı adamı yakaladı ve Kurucuların sözleriyle zayıf düşmüş titrek bedeni odasındaki yatağa yıkıldı.

Kıpırdamak ya da oturmak için hiç çaba göstermedi.

Midesini buran utanç yavaşça kaybolarak yerini çok daha acı verici bir boşluk hissine bıraktı.

Başarısız olmuştu.

Seçilmiş ve başaramamıştı.

Yatağının dağınık örtüleri üzerinde yatarken birdenbire başına gelen felaketle başa çıkmaya uğraşıyordu. Elli yıldır bastırılmış ve neredeyse unutulmuş olan anılar yavaş yavaş zihninde canlanmaya başlamıştı.

Bunlar Hazine ile ilk karşılaştığı ana ait anılardı. Ancak olayları değil, sadece duygularını anımsıyordu. Olayları asla unutmamıştı. Unutulanlar sadece olaylara eşlik eden hisler ve detaylardı.

Her zaman iddia ettiklerine ve inanmak istediklerine rağmen, şimdi Hazine'yi ilk gördüğü zaman duyduğu korkuyu anımsıyordu. Ama sabırsızlığı ve gizemli nesnenin ne olduğunu öğrenme hevesi bu korkuyu yenmişti. Ancak, mekikten ayrılıp yavaşça Hazine'ye doğru ilerlerken, zihni yaptığı şeyi mantığıyla tartacak zamanı bulmuştu ve korku bu kez dehşete dönüşerek tüm sabırsızlığını ve merakını bastırmıştı.

Ama dönmemiş ve geri adım atmamıştı. Ne hissettiğinin önemi yoktu, önemli olan dönmemiş olmasıydı. Fakat sonra zaten dönemeyeceği gerçeği aklına geldi. Birşeyler onu devam etmeye zorluyordu. O zaman kendi kendine bunun Hazine'deki birşey olduğunu söylemişti.

Ve Hazine'nin kalın duvarından geçip yalın iç kısıma ulaştığında, korkudan neredeyse ölüverecekti.

Ancak açıklanamaz bir biçimde uzay giysisinin başlığını çıkarıp Hazine'nin kaskını taktığında birden sakinleşmişti. Tüm bedeni karıncalanmıştı ve bu his yok olurken beraberinde korkuyu da götürmüştü.

Sonra, garip bir biçimde, asla bilmediği şeyleri 'anımsamaya' başlayınca yeniden korkuya kapıldı.

Ağır ağır ve korkarak Armağanları nasıl kullanacağını anımsadı. Anımsadıkça, Armağanlar bedeninin bir uzantısı haline geliyorlardı. Sanki o bedenden yeni duyu organları ve kollar çıkıyor gibiydi.

Herşey bitip yeniden sakinleştiğinde, kendisine sadece yetenek değil, sorumluluk da verildiğini anlamıştı. Görevi, Armağanları kullanarak gezegeni tehdit eden silahları yok etmektir.

İşaretleri tam o anda görmüştü. Gezegeni gözlerinin önünde kanla kaplanmıştı. Yıllardır herkese söylediği, birkaç saat önce Kuruculara anlattığı ve bunca yıldır kendisini inandırmaya çalıştığı şey doğru değildi. İşareti, Hazine ilk ortaya çıktığında değil, 'anımsadıktan' sonra görmüş, seçildiğini ve gezegenin kaderinin kendi ellerine bırakıldığını o an anlamıştı.

Ama ne yapacağını düşünüp değerlendirmeye vakti yoktu. Düşman uydulardan fırlatılan bir füze tam o sırada üzerine gelmeye başlamıştı. Sanki Armağanlar füzeyi farketmiş ve onu uyarmışlardı.

SharLon yeni ve tuhaf algısıyla uzanıp füzenin nükleer kalbini belirlemişti. Ve sonra onu yok etti.

Ve bir sonrakini de yok etti.

Birkaç saat içinde, üzerine gönderilen tüm füzeleri yok etti.

Sonunda, yeniden Armağanlarla ilgilendiğinde, sadece üzerine gönderilenleri değil, gezegenin yüzeyinde ya da yörüngesinde bulunan tüm füzeleri bulup yok etmeyi de anımsadı.

Herşey bittiğinde, son nükleer silahın da yok olduğundan emin olduğunda, bu fikrin kendi düşüncesi mi yoksa ona Kurucular tarafından empoze edilen birşey mi olduğunu anımsayamıyordu.

Ama bunun önemi yoktu.

Armağanlarla gezegeni kurtarmıştı.

Ve elli yıldır güvenliğini sağlıyordu!

Kardeşi ve Kurucular ne derse desin, gezegeni kurtarmıştı!

Aniden doğrulup oturdu. Utanç ve meydan okuma duyguları arasında gidip geliyordu.

Sonra içinde bulunduğu odayı gördü.

Yıllardan beri odayı ilk kez gerçekten görmüştü:pahalı halılar, utanmazlık derecesinde lüks mobilyalar, nadide tablolar ve holograflar. Gördüğü zevk düşkünlüğü karşısında afalladı.

Sonra üzerindeki üniformanın sarı rengine baktı. İlk kez bunun ne kadar gösterişli, aptalca ve boş olduğunu farketti.

Ve odada hiç kimse olmamasına rağmen, Barış Koruyucularının Dünyası'nın her kapısında, her duvarında, her penceresinde ve tüm üniformalarda bulunan kendi aptalcasına müşfik yüzünün, yüzlerce, binlerce tasvirinin saldırısına uğradı.

Bunun nasıl başladığını anımsıyordu: barışın renginin "birleştirici sebolizmi", kendi tasvirinin "ilham veren sembolizmi", gezegenin yok olması tehdidine birkaç gün içinde son veren adamın Barış Koruyucusunun tasviri.

Ve bunun her anından keyif duyduğunu utançla anımsadı: Diğer Barış Koruyucularının hayranlığı, güç ve seçilmiş olmanın ayrıcalığı.

Bunu izleyen yıllarda durumu düşünmeden olduğu gibi kabul etmişti. Nasıl ve nereden başladığı bir yana, artık ne yaptığının bile farkında değildi.

Ancak şimdi biliyordu ki, neler başarmış olursa olsun, kendini tam bir aptal konumuna düşürmüştü.

Eğer, diye sordu kendi kendine, olan bitene gözlerini bu kadar kapatmışsa, daha önemli konulardaki yargılarına nasıl güvenilebilirdi?

Mekik filolarını yok etmesi açıklanabilir miydi? Yoksa bunları öfkeyle mi yapmıştı?

Bilim adamlarının Hazine'yi inceleme isteklerini reddetmesi Armağanları

onarılamayacak biçimde bozmalarından korkmasından mı kaynaklanıyordu? Yoksa nasıl çalıştığını öğrenip kopyalamalarından ve kendi gücünü yok etmelerinden mi çekinmişti?

Özveri miydi? Yoksa intikam ve paranoya mı?

Kurucuların onu lanetlemesine şaşmamalıydı.

Ama hiç değilse onlarla yüzleşmeli ve verecekleri cezaya razı olmalıydı. Bu ona kalan tek onurlu davranıştı.

Ama bunu bile başaramamıştı.

Korkakça geri çekilmişti ve şimdi tek yapabileceği şey, çaresizce Kurucuların verecekleri cezayı beklemektir. Bundan kurtulmasının bir yolu yoktu.

Ancak sonra, aniden hala yapması gereken birşey olduğunu farketti.

Kendi başarısızlığından sorumlu olduğu için, yaratılmasına sebep olduğu Barış Koruyucuları Dünyasını da bu başarısızlıktan haberdar etmek onun göreviydi. Bunun, onların değil, sadece ve sadece kendi başarısızlığı olduğunu söylemeliydi.

SharLon yatağından doğrulurken yaşını ve bedeninin güçsüzlüğünü ilk kez hissetti. Asansörü açtı ve arka duvardan kendine bakan yüzle karşılaşmamaya çalıştı. Birkaç dakika sonra İhtiyar Heyetinin toplantı odasıdaydı. Şu an boş olan odada Kurucuları karşılamış ve Barış Koruyucularına bir konuşma yapmalarını umut etmişti.

Ama şimdi...

Titreyen elleriyle yardımcısı KelNar'la temas kurmasını sağlayacak düğmeye bastı.

Beklerken, zihninde yapacağı acı veren itirafı tasarlıyordu.

Sonra KelNar'ın telaşlı sesi duyuldu.

"SharLon!" dedi yardımcısı ve ihtiyar adam yanıtlayamadan konuşmasını sürdürdü. "Nerelerdeydin? Hemen konuşmalıyız! Kendilerini Kurucular diye tanıtan o yaratıklar! Sahtekarlarmış!"

Birkaç saniye boyunca, SharLon taş kesildi. Düşünceler zihninde delicesine dönüp duruyordu, ama sonra, aniden, büyük bir rahatlama hissetti ve KelNar'ın söylediklerinin doğru olabileceğini farketti.

Onlar sahtekardı!

Gerçek Kurucular kendi Armağanları tarafından bayıltılmalarına izin verir miydiler?

Gerçek Kurucular, Hazine'ye Barış Koruyucularının ilkel mekikleri olmadan gelip gidemezler miydiler?

Gerçek Kurucular mekik hangarında öylesine kolay tuzağa düşer miydiler?

Gerçek Kurucular, aynı SharLon gibi, kendilerini anında Hazine'ye geri döndüremez miydiler?

"Beni duyuyor musun, SharLon?" diye bağırdı KelNar telaşla. "Sahtekar onlar!"

"Duydum," dedi SharLon ciddi bir sesle. Zihni tüm utanç ve başarısızlık düşüncelerinden arınmıştı.

“Derhal bir plan yapmalıyız,” dedi KelNar telaşla. “Eminim ki durumu anlıyorsunuzdur. Eğer daha fazlası gelirse hazırlıklı olmalıyız.”

“Endişelenecek birşey yok,” dedi SharLon. “Onlarla başa çıkabilirim.”

“Öyle bile olsa, Hazine’ye dönmeden önce seninle konuşmalıyım. Sahtekar bile olsalar, bizimkinin çok ötesinde güçlere sahipler. Ayrıca bazı şeyler öğrendim.”

“Neler, KelNar?”

“Sadece yüz yüze konuşulabilecek şeyler!” dedi KelNar. Sesinde umutsuzluk vardı.

SharLon kaşlarını çattı. “İstediğin gibi olsun. İhtiyar Heyetinin odasındayım.”

SharLon iletişimi sonlandırdıktan sonra dönerek perdeleri açtı. Ona her zaman ilham veren Barış Koruyucularının Dünyası şimdi bir süredir hissettiği duygusal çalkantıyı yok etmişti. Ağır ağır, düşüncelerini yeniden kontrol edebilmeye başladı.

Sonra büyük bir tatmin duygusu ve koridordaki ayak seslerini duymasına engel olan bir konsantrasyonla yeniden Armağanlarla bağlantı kurdu ve onu bu sahtekarlardan ve saygısızca lanetlerinden sonsuza dek kurtaracak bir dizi zihinsel komut vermeye başladı.

"SharLon! Hayır!" diye bağırdı Geordi, ışınlayıcının enerjisi yaşlı adamın çevresinde parıldamaya başladığında. "Yardıma ihtiyacımız var!"

Ama artık çok geçti. SharLon gitmişti.

"Nerede?" diye sordu Riker sertçe. "SharTel onunla bağlantı kurabilir misin? Onu geri getirebilir misin?"

SharTel başını salladı, ama bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece derin bir soluk aldı.

"Umarım özel odasındadır. Şu an için güvende olabileceği tek yer orası," dedi sonunda. "Ona ulaşabileceğimizden şüpheliyim, ama bunu yapabilseydim bile, onu geri getiremezdim."

"Ama o bu şeyin nasıl kontrol edilebileceğini bilen tek" diye başladı Riker, ama birden sustu ve şüpheyi bakmaya başladı. "Eğer sen bilmiyorsan, tabii!"

Riker daha sözlerini tamamlamadan, Yar fazer tüfeğini yaşlı adama çevirmişti bile. "Kasktan uzak dur," dedi sertçe.

Geordi'yle Data'nın fazerlerinin hava bölmesinin metal kapısını nasıl erittiğini anımsayan SharTel bir an irkildi, ama çabucak toparlandı. "Bekle! O silahı kullanırsanbelki beni öldürürsün, ama hepiniz anında bayılırsınız. Siz ayılana kadar"

"Doğru söylüyor, Yüzbaşı," dedi Geordi ve daha önce başına gelenleri kısaca anlattı. "Fazerimi bir kez bayılma ayarında ateşleyebildim, ama ikinci kez tetiği çekmeye fırsat kalmadan ben de, Data da kendimizi kaybettik. Sanırım bu bir tür otomatik savunma sistemi."

"Tüm gemi buharlaşmadığı için şanslı sayılırsınız," dedi Riker ters ters ve SharTel'e döndü. "Buradaki techizatı nasıl çalıştırabileceğini biliyor musun?"

"Hayır! Sadece kardeşim Lütfen, izin verin açıklayayım, çabucak! Çok geç olmadan yapmam gereken birşey var!"

"Ne! Ne yapman gerekiyor?"

"Gezegen yüzeyinde havalanmaya hazır bir düzine gemi var," dedi SharTel.

"Şu an kardeşim, geçici bir süre için bile olsa, Hazine'yi kontrol etmiyorken, bu gemileri havalandırmak oldukça güvenli."

"Ne gemisi bunlar?" dedi Riker sertçe. "Hazine'yi yok etme isteğinle bir ilgileri var mı?"

SharTel şiddetle başını salladı. "Evet, var, ama onları hemen çağırmamım sebebi bu değil."

"O halde sebep ne?"

"KelNar ve güçlerini hala şansımız varken durdurmak," diye yanıtladı SharTel ve çabucak habitatta gördüklerini anlattı. "Ayaklanmasını başlattığından eminim. Dinleme cihazını bulup yok etmemizden önce konuştuğumuz her şeyi duymuş olmalı. Daha önemlisi, şu an kesinlikle Armağanları kontrol etmek için

tek yapması gerekenin Hazine'ye girip kaskı takmak olduğunu biliyor. Şimdiye dek, kardeşimi öldürmemesinin tek sebebi, SharLon'u Hazine'nin kontrolünü ona vermeye ikna etmesi gerektiğine inanmasıydı."

"O halde, kardeşini doğruca onun ellerine teslim ettin!"

"Eğer geç kalırsak! Gemiler sürekli hazır bekliyor ve Barış Koruyucularının Dünyasına iki saat içinde ulaşabilirler!"

SharLon'un içinde bulunduğu ruh haliyle bu süre zarfında odasından çıkacağını sanmıyorum. KelNar onun varlığını bile farketmeyecek. SharLon'un hala burada, Hazine'de olduğunu sanacak ve benim adamlarımı toplamaya konsantre olacak. Bu işi bitirdiğinde de gemiler buraya varmış olurlar."

"Ama eğer kardeşinin gitmesine neden olmasaydın," diye karşı çıktı Riker, "eğer burada kalmış olsaydı, onu kesinlikle ikna edip"

"Gemilerin kalkmasını ve zarar görmeden bize yaklaşmasını kabul ettirebilir miydiniz?" SharTel başını salladı. "Bu bir olasılık, ama uzak bir olasılık. Paranoyak ruh hali içerisindeyken, sizin aslında Kurucular olmadığınızda, tersine Armağanları ondan almak için kurulan planın bir parçası olduğunuza karar verirdi. Aslında, bu sonuca, olan biteni düşünüp tartacak zamanı bulunduğu her zaman ulaşabilir. Hatta geri bile dönebilir. Bu yüzden hızlı hareket etmeliyiz."

Armağanların bir kısmını kask olmadan da kullanabildiğini unutmayın. Geri döndüğü an onu bayıltmamız gerekecek ve bu da Hazine'nin hepimizi bayılmasıyla sonuçlanacak. Bu durumda, Hazine, KelNar'a karşı savunmasız kalacak. Kendimize geldiğimizde de eğer KelNar buna izin verirse tabii Armağanların kontrolünü ele geçirmiş olacak. Ve bu güç onun eline geçtiğinde"

SharTel başını salladı. "Kardeşimin aksine, KelNar sadece bir tek şeyle ilgilenir: güç. Şimdiye kadar hep kardeşime sadık görünmeye çalıştı. Yapabilecekleri sınırlıydı, ama bir kez Armağanların kontrolünü ele geçirirse"

"Oldukça iyi açıkladın," dedi Riker, SharTel'in sözünü keserek. "Ama kardeşin bu gemilerin yapılmasına nedenizin verdi?"

"Onların varlığından haberi yok."

"Ama eğer elli yıl önce tüm füzeleri arayıp, yok edebildiyse"

"Onlar nükleer füzelerdi. Eğer SharLon son sekiz yıldır herkesi aldatmıyorsa ve gemilerin varlığını gerçekten biliyorsa bile, Armağanların da sınırları var. Bir füze ancak nükleer bir başlık ya da atomik bir güç içeriyorsa fark edilebilir. Oysa, atmosferi geçerek yörüngeye yaklaşan herhangi bir gemi kolayca saptanır."

Riker bir an yaşlı adamı inceledikten sonra Geordi'ye döndü. "Yüzbaşı LaForge, sizin fikriniz nedir? Sizce doğru mu söylüyor?"

"Bunun aksini gösterecek bir şeyle karşılaşmadım, efendim. Ama, SharLon'la ne yapmak istediğini de anlamamıştım. Çok geç olana kadar"

"Doğru söylediğini varsaysak bile," dedi Yar, "gemilerle gelecekler ne olacak?" Mavi gözlerini kısarak SharTel'e çevirdi. "Kim onlar? Neden onlara"

güveniyorsun?”

SharTel, Yar'ın dolambaçsız soruları karşısında bocalar gibi göründü. “Onlar bizim grubumuzun yirmi yıl önce temas kurduğu kişiler. Aynı bizim gibi hissediyorlar ve”

“Bundan nasıl emin olabiliyorsun?”

“Yıllarca onlarla çalıştım,” dedi yaşlı adam. “Hedeflerimiz aynıeğer mümkünse Hazine’yi etkisiz kılmak ve eğer bu olmazsa Armağanların yeniden kullanılmasını engellemek.”

“Peki ya habitatta yaşayanlar ne olacak? Müttefikleriniz onlara ne yapacak?”

“KelNar ve etrafındaki üç beş kişi hariç, hiçbir şey.”

Yar öfkeyle başını salladı. “Bu bir oyunmuş gibi davranıyorsun, SharTel! Herkesin senin kurallarınla oynadığı bir oyun! Kardeşin bir diktatör. Son elli yıldır bu gezegeni yöneten zalim bir diktatör. Aşağıdakiler onu sevmiyorlar. Hiçbirinizi sevmiyorlar. Dünyanıza girdikleri an herkesi temizlemeyeceklerine seni inandıran ne?”

Uzunca bir süre sadece sessizlik oldu. SharTel yorulmuş görünüyordu, ama sonra yeniden doğrulduğunda Picard’a olan benzerliği Geordi’yi bir kez daha etkiledi.

“Hayır,” dedi yaşlı adam, “bu olasılığı düşünemeyecek kadar saf değilim. Ama diğer alternatifi göz önüne aldığımdayani, bu tür bir gücün kardeşimin ya da KelNar’ın elinde sürüp gitmesibaska seçeneğimiz olmadığını görüyorum. Bu riski göze alamayız. Eğer kaybedersek, eğer bütün Barış Koruyucuları ölürse, bu ödenecek küçük bir bedel olur.”

Yar bir süre daha kaşlarını çatarak SharTel’e bakmayı sürdürdü, ama sonra onaylarcasına başını salladı. “Çok doğru,” dedi, “eğer diktatörlük son bulacaksa. Eğer gezegenden birisi kardeşinin bıraktığı yerden devam etmeyecekse.”

SharTel başını salladı. “Hepimizhalkım ve gezegendekileryaşamımız boyunca yeterince şiddet gördük. Şimdi yok etmek değil, yabancıların yardımı olmadan yeniden kurmak istiyoruz. Birbirimize güvenmeyi ve farklılıklarımızdan hoşlanarak yaşamayı öğrenerek barışı sağlayabiliriz. Başka şekilde hayatta kalamayız.” Kaska baktı. “Eğer yapabileceğime inansaydım, Armağanları şu an yok etmek isterdim. Ama bunun şu lanet şeyi yere vurarak yok edilebilecek kadar basit olduğunu sanmıyorum.”

“Bundan ben de şüpheliyim,” dedi Yar. “Ancak,” diye ekledi fazer tüfeğine hafifçe vurarak, “eğer işler umduğun gibi gitmezse, son çare olarak bir atış denemeye değer. Bu şeyler kısa zamanda büyük hasarlar verebilirler.”

Birden Riker’a döndü. “Efendim, SharTel’in mesaj göndermesine izin vermemizi öneriyorum.”

Riker ciddiyetle onayladı. “Pekala.”

Yaşlı adam bir an için gözlerini kapadı. “Teşekkürler. Radyoyu kullanmak için mekiğe dönmem gerek.”

“Pekala. Yüzbaşı LaForge, onunla gidin.”

“Emredersiniz, efendim.”

Sonra ikisi hava bölmesine girdiler ve Data kapıyı arkalarından kapattı. Birkaç saniye sonra ışınlayıcı enerjisi çevrelerini sardı ve kendilerini dış hava bölümünde buldular.

SharTel kilidi açtı ve mekiğe girdiler.

SharTel’in adamlarından biriyle temas kurması neredeyse beş dakika aldı.

“SharTel!” dedi bir ses mekiğin telsizinden. “Neler oldu? KelNar hepimiz ele geçirecek ve”

“Bu benim suçumdu, LaDron,” dedi SharTel. “Dikkatsiz davrandım, ama bunu daha sonra açıklayacağım. Şimdi hemen gemilere ulaşmaya bak. Derhal havalanmalarını söyle.”

“Ama Hazine”

“Şimdilik bizim kontrolümüzde. Acele et. Bu barış için tek şansımız olabilir.”

Bir anlık sessizliğin ardından, “Onları derhal haberdar edeceğim,” dedi LaDron.

Ve telsiz sessizliğe büründü.

“Ve şimdi baylar,” dedi Yar’ın, Geordi’nin telsizinden duyulan sesi, “şu Armağanlarla ilgili birşeyler öğrenmeye başlamamızı öneriyorum. Düşmanlıklar başlamadan bizi Atılğan’a geri götürecek birşeyler bulsak iyi olur.

“Katılıyorum,” dedi Riker. “Yüzbaşı LaForge, sanırım daha önce kaskı bir kez denediğinizi söylemişsiniz.”

“Doğru, efendim,” dedi Geordi, SharTel’le beraber dış hava bölmesine girerlerken. “Sanırım onu yeniden denemek için en uygun aday benim. Data denediğinde az kalsın ölüyordu.” Geordi kaskın bazı fiziksel ve zihinsel özellikleri analiz edip Kurucular’ın belirlediği özelliklere uymayanları öldürmeye çalıştığı teorisini anlattı.

“SharLon ve ben bu özelliklere uyuyor gibi görünüyoruz,” dedi. Bu sırada iç hava bölmesine ulaşmışlardı. “İkimizi de kabul etti. Yine de, birinizin yakınlarda durup, fikir değiştirirse o şeyi kafamdan çıkarmasını tercih ederim.”

“Elbette,” dedi Riker. “Seni ve onu trikorderle izleyeceğiz.”

Geordi hafifçe gülümsedi ve kaskı duvarda durduğu yerinden aldı. Bu şeye en son dokuması Data’nın kafasından çıkarıp bir tarafa fırlattığında gerçekleşmişti. Kaskı yerine SharLon koymuş olmalıydı. Ya da belki kendi kendine yerleşmişti.

Riker ve Yar’ın trikorderlerini ayarlamasını bekleyen Geordi, kaskı ağır ağır başına yerleştirdi.

Birdenbire ekran yeniden gezegenin görüntüsüyle doldu ve korkuya benzer açıklanamaz bir duygu dalgası tüm bedeninde dolaştı. Geordi, SharTel’in kaskı ilk taktığında ‘ele geçirilmek’le ilgili birşeyler söylediğini anımsamadan edemedi.

“Bu kez biraz değişik,” dedi LaForge, duygularını bastırmaya çalışarak. “İlk seferinde bir tür karıncalanma hissetmiştim. Hem zihnimde, hem bedenimde.”

“Sanırım bu seninde söylediğin gibi bir tür incelemeydi, Geordi,” dedi Data.

“Ben de benzer şeyler yaşadım, ama sonra saldırı başladı. Ancak sen zaten

kabul edildiğin için alet seni tanıyor ve yeniden incelemeye gerek duymuyor.”

“Herhangi birşeyi kontrol edebiliyor musun?” dedi Yar şüpheyle. “SharLon kaskı taktığında ekranı istediği gibi kontrol edebiliyordu.”

Yar konuşurken Geordi’nin zihninde birşeyler oldu.

Aniden, sanki açıp kapayabildiği ve iki yana oynatabildiği gözleri varmış gibi hissetti. Tıpkı Yarbay Riker’in kendini Q diye adlandıran yaratık tarafından tanrısal güçlerle donatıldıktan sonra ona gözlerini geri verdiği ve normal insanların görme yeteneğine kavuştuğu zamankine benzeyen bir histi.

Şimdi de, aynı o zaman olduğu gibi, gözlerini nasıl kullanacağını biliyordu. Gerekli her şeyi ‘anımsıyordu’, sanki bir zamanlar biliyordu ama geçici bir süre unutmuştu.

Ama bu sefer farklı olan vizör destekli görme yeteneğinin de iş başında oluşuydu. Diğerigözlerinin olduğu duygusubunun yerini almamıştı, bununla birlikte varoluyordu.

Geordi yeni sahip olduğu ‘zihin gözlerini’ oynattığında ekrandaki görüntü de hareket etti.

Habitat ekrana yansıdığında önce herşey bulanıktı, ancak bir an sonra, Geordi zihin gözlerinin nasıl odaklanacağını anımsamıştı. Bunun üzerine ekrandaki görüntü dalgalandı ve berraklaştı.

Sonra görüntü belirgin derecede genişledi. Vizör destekli duyularını kontrol ederek onlara teloskopik ve mikroskopik özellikler kazandıran dürtüleri, yeni keşfettiği zihin gözlerini kontrol eden duygularla birleşmişti.

“Yüzbaşı,” dedi Yar telaşla gözlerini trikorder ekranından önce Geordi’ye, sonra yeniden trikordere çevirerek. “Dikkatli olun! Atılğan’ın alıcı devrelerine benzeyen, ama standart elektromanyetik spektrumda çalışan yeni devreler aktif hale geliyor.”

Ve Geordi daha fazlasını anımsadı.

Habitatın ekrandaki görüntüsü biraz daha genişledi. Sanki Hazine saldırıya geçmiş bir yıldız gemisi gibi habitata hücum ediyordu.

Birden, habitatın dış yüzeyine birkaç metre kala, görüntü şekilsiz bir kaos halini aldı, ama çok kısa sürdü ve sadece bir an sonra ekran farklı bir görüntüyle doldu.

Şimdiki habitatın içiydi. Renkler donuk ve mattı. Görüntü sanki şeffaf bir filtreyle bakılıyormuşçasına hafifçe bulanıktı.

“Alıcı devreleri son derece aktif, Yüzbaşı,” diye uyardı Yar. “Ekrandaki görüntüyü sağlıyor olmalılar.”

“SharLon’un asla kullanamadığı birşey yaptın sanırım,” dedi Riker.

“Armağanlarla yapıların içini görmenin mümkün olduğunu sanmıyordu.”

“Sanırım bu hayatım boyunca vizör kullanmış olmamla ilgili birşey,” dedi Geordi. “Normal gözlere sahip birinin asla yapmayı düşünemeyeceği şeyleri yapmaya alışkınım. Sanki bu ekran benim benim fiziksel bir parçam gibi ve onu aynı kendi bedenimi yönettiğim gibi yönetebiliyorum.” Durakladı ve başını sallayarak sırtıttı. “Oldukça keyifli!”

“SharLon’u bulabilir misin?” diye sordu Riker.

“Deneyebilirim,” dedi Geordi ciddileşerek.

Düşüncelerini toplayarak ekrandaki görüntüye odaklandı. Görüntüyü hem ekranda, hem de kendi zihninde görebiliyordu. Zihin gözlerini yavaşça çevirerek kendini odakladı. Vadilerden birine bakıyordu ve detaya inince anlık neşesi endişeye dönüştü. KelNar’ın adamları hala ortalıkta dolaşıyorlardı. Bir tanesi elindeki mermili silahıyla bir adam ve bir kadını güneş tarafındaki uca yönlendirmişti.

“Bu LaDron!” SharTel’in sesi sessizliği yırttı. “Eğer gemilere haber verecek zamanı olmadıysa”

Görüntü bu üç kişiye odaklandığında SharTel sustu.

Ama şekiller ekranda büyüdüğünde, sanki etraflarında bir sis perdesi varmış gibi bulanıklaştılar.

“Yapabileceğin birşey yok mu?” diye sordu SharTel. Sesi endişe ve gerilim doluydu.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Geordi. “Tüm yapabildiğim”

Birdenbire, Geordi üçüncü bir ele sahip oldu.

Bu omzundan çıkan fiziksel bir şey değil, tıpkı gözler gibi zihinsel bir uzuvdu. Zihninin içinde varolmuştu.

Ve tıpkı gözler gibi, bu kolu da nasıl kullanacağını ‘anımsadı’.

KelNar’ın adamına doğru uzandı.

“Yüzbaşı,” diye bağırdı Yar. Trikorder ekrnına bakan gözleri büyümüştü.

“Oldukça güçlü ışınlayıcı devreler aktif hale geldi.”

“Sanırım nedenini biliyorum,” dedi Geordi adamı görünmez eliyle kavrarken.

Adam durgun ışınlayıcı enerjisi arasında yok oldu. LaDron omzunun üzerinden geriye baktı ve gözleri büyüdü. Ağız hayretle açılmıştı, ama sonra sıkıca kapandı. Gözleriyle dört bir yanı araştırdıktan sonra, yanındaki kadının kolunu tuttu ve geldikleri yöne doğru koşmaya başladılar.

Geordi görünmeyen elini hareket ettirdi.

Hareketi zihin gözüyle takip etti ve ekrandaki görüntü güneş tarafındaki uca doğru kaydı.

Geordi elini açtı.

Aynı ışınlayıcı enerjisi içinde, KelNar’ın adamı sarı bir kapının yanında yeniden beliriverdi ve elindeki silahla birlikte yere düştü.

Yar ıslık çaldı. “Bunu sen mi yaptın?”

“Sanırım öyle.”

Geordi tüm habitatın görüntüsü ekranda belirene kadar geri çekildi. “Kardeşin nerede olabilir, SharTel?”

SharTel transtan çıkmışçasına sığırayarak doğruldu. “Orası,” dedi parmağıyla göstererek, “ilk gördüğünüz odanın peceresi. Özel odası tam üzerinde, şurada.”

SharTel’in işaret ettiği bölge ekranda büyüdü ve büyüdükçe bulanıklaştı. Görüntü tamamen kaybolmadan önce İhtiyar Heyetinin odasındaki büyük

pencerenin perdeleri açıldı.

Geordi birden geri çekilerek aşağı baktı ve pencereyi ekranın ortasına getirdi. Pencerenin ardında bulanık olmasına rağmen seçilebilen adam SharLon'du. Gözlerini yarı kapamış, konsantre olmaya çalışıyor gibiydi.

Aniden odanın kapısı açıldı ve hızlı hızlı soluyan KelNar elinde mermili silahıyla içeri daldı.

"Bu KelNar!" diye bağırdı SharTel. "Kardeşimin orada olduğunu öğrendi! Onu öldürecek!"

Geordi düşünmeden bir kez daha uzandı ve görünmez eliyle KelNar'ı kavradı. Ama çok geçti. Işınlayıcı enerjisi etrafında oluşmaya başlarken, KelNar silahının tetiğini çekmişti bile.

Zaten yarım dönmüş olan SharLon, KelNar'ı ve silahını görünce büyüyen gözleriyle geri savruldu. Sarı üniformasının sol tarafında, göğüs hizasında bir delik oluşmuştu.

Geordi içinden lanet okuyarak görünmez elini pencereden dışarı çekti, ama daha ileri gidemeden tüm bedeninde hissettiği karıncalanma yüzünden elinin gevşemeye başladığını hissetti.

Yar'ın sesi kulaklarında çınılıyordu: "Yüzbaşı, neler oluyor? Pek çok alt uzay şebekesi içeren ikinci bir ışınlayıcı devreye girdi! Ve üzerimiz odaklanıyor!"

"Bunu ben yapmıyorum!" dedi Geordi, ama daha bunları söylerken kimin yaptığını anlamıştı bile.

"Bu SharLon!" diye bağırdı KelNar'ı üç metre yükseklikten habitat zeminine düşürürken.

Bunu yapabilecek tek kişi SharLon'du. Ancak o Armağanları uzaktan kullanabilirdi. KelNar kendisini vurmadan önce, Armağanlardan birini harekete geçirmiş olmalıydı.

Geordi umutsuzca odanın içine geri dönerek SharLon'a ulaşmaya çalıştı. Yaşlı adam şimdi halının üzerine uzanmıştı ve üniformasından kan sızılmaktaydı.

Ama istediğini yapamadı. Birşeyler onu engelliyordu.

Sonra ışınlayıcının enerjisini daha yoğun hissetmeye başladı.

"Her ne yaptıysa," dedi Geordi alan etkili giysisini çalıştırarak, "onu durduramıyorum. Ya hala kendinde ve beni engelliyor, ya da bunu bir şekilde otomatiğe ayarladı. Her iki durumda da, bir yerlere doğru yola çıktık gibi görünüyor."

Riker ve Yar neredeyse aynı anda radyasyon giysilerinin başlıklarını taktılar. Data uzanarak SharTel'i kendine çekti ve kendi alan etkili ünitesini çalıştırıp yaşlı adamın eline tutuşturdu.

Data, Riker ve Yar'a dönerken ışınlayıcı etkisini göstermeye başlamıştı.

Işınlayıcı enerjisi çevrelerinde dansetmeye başladı.

Ve Hazine kayboldu.

Mermi bedenine girdiğinde SharLon hiç acı hissetmedi. Duyduğu şey, şaşkınlık ve ani bir uyuşukluktu.

Düşerken hala KelNar'ın çarpık suratını görebiliyordu. Ve düştüğünde, ve kalın halının sırtına değdiğini hissettiğinde, ne kadar korkunç bir hata yaptığını farketti.

Umutsuzca bunu onarmaya, Armağanlarla başlattığı şeyi geri çevirmeye ve Kurucuları gönderdiği yerden geri çağırmaya çabaladı.

Ama artık çok geçti.

İşlem başlamıştı ve bunu iptal etmek ya da tersine çevirmek için gerekli zihin gücüne sahip değildi.

Yapabildiği tek şey saf bir bunak olduğu için kendine lanet etmekti.

KelNar yıllardır yardımcılığını yapmıştı ve tüm bu süre zarfında, SharLon'dan Hazine'nin sırlarını öğrenmeye çabalamıştı. Sürekli olarak SharLon'un bu sırları anlatmasının bilgece ve akıllıca bir şey olacağını söyleyip durmuştu. "Eğer ölürsen, işi devam ettirecek kimse kalmayacak," demişti.

SharLon da, tek isteğinin SharLon gittikten sonra Barış Koruyucularının görevlerini devam ettirebilmeleri olduğunu belirten KelNar'ın doğruyu söylediğine inanmış, daha doğrusu, buna kendini inandırmıştı. Kendi kardeşi bile gelip KelNar'ın tehlikeli biri olduğunu söylediğinde ve Armağanların gücünün ona emanet edilmemesi gerektiğini anlattığında, SharLon'un egosu buna inanmasına engel olmuştu.

Ama şimdi, SharTel ve diğerlerinin doğru söylediğini anlamıştı. KelNar'ın ilgilendiği tek şey Armağanların ona sağlayacağı güçtü. Dünyaları için yapabileceği iyilikler umurunda bile değildi.

Ve son anlarda KelNar'ın ekmeğine yağ sürmüştü. Onun Kurucuların sahtekar oldukları suçlamasına inanmış, inanmak istemişti. Ancak her kim olurlarsa olsunlar, KelNar'dan daha kötü olamazlardı. Onları Hazine'den çıkararak KelNar'ın önündeki tek engeli de kaldırmıştı. Şimdi Hazine bomboştu ve tamamen savunmasız Armağanlar, KelNar'ı beklemekteydi.

Barış Koruyucularının Dünyası yok edilecekti.

SharLon bilincinin son damlasına kadar Hazine'yi ortadan kaldıracak Armağanı harekete geçirmeye çalıştı. Bu bile onu KelNar gibi birinin ellerine teslim etmekten daha iyiydi.

Ama bunun için de geç kalmıştı.

Bunu yapmak için gerekli konsantrasyonu sağlayamadan bilincini yitirdi.

Riker radyasyon giysisinin başlığını takarken bile etrafında hissettiği ışınlayıcı enerjisinin Atılğan'a ait olmasını dilemekten vazgeçmemişti. Ama çember daraldığında ve aynı akıl karıştırıcı şekiller ortaya çıktığında, bu ışınlayıcının da alt uzayda çalıştığını anladı.

Sonra, belki de orijinal ışınlayıcıların yeniden çalıştığını ve onları terk edilmiş gemiye, ya da önceden geminin bulunduğu radyasyonla yıkanmış noktaya geri döndürüyor olabileceğini düşündü.

O an, kaleidoskopik enerji etrafında dans edip dururken, Riker'ın zihninde yabancı geminin ve Atılğan'ın görüntüleri belirip kayboldu. Sonra ilk ışınlamada hissettiği aynı zihinsel sürüklenişi bir kez daha yaşadı. Nakledici ile alıcı arasında bir yerlerde kaybolmuş gibiydi.

Ne bir imge, ne bir mesaj, ne de bir duygu vardı. Kaosun içindeydi.

Ve sonra bitti.

Alt uzay enerji karmaşası yok olmuştu.

Radyasyon giysisinin gerçekliği yeniden etrafını sardı.

Ve giysinin başlığı içinde, önceki ışınlama sırasında içinden yükselen fısıltı tekrar yankılanmaktaydı: İmzadi...

Üçüncü yıldız sistemi de arkalarında kalmıştı. Picard ekranın önünde kıpırdamadan duruyor ve arama motifine dahil olan bir sonraki yıldızın ekranda büyümesini izliyordu. Arkasında duran Danışman Troi da, uzanıp imgeleri yakalamak isteyen berrak gözleri ile ekranı izliyordu.

Arzuladığı temas yerine, sürekli olarak Atılğan'dakilerin duygularının yoğunluğu altında eziliyordu. Kaptanın iyi kontrol edilen kararlılık ve endişe karışımı, durmaksızın zihninin içinde geziniyordu. Üstelik, Worf'un Federasyon cilasıyla kapatılmış karanlık ve çalkantılı ruhunu her zamankinden daha açık seçik seziyordu.

Etrafındaki bu duygu selinin saldırısı altında, parseklerce ötesindeki birşeyi algılamayı nasıl umut edebilirdi? O duyguların ne kadar güçlü olmasının, ya da göndericisiyle Troi arasındaki duygusal bağın ne kadar derin olduğunun hiç önemi yoktu. Böyle bir temas imkansızdı.

Yine de, o bir tek anı unutamıyordu...

Atılğan yabancı geminin şiddetli patlamasının etkisiyle sarsılmıştı. Köprüde bulunanların yaşadığı gerilim ve gemideki diğer yüzlercesinin yoğun duyguları büyük, karmaşık bir sel gibi zihnine akarken, bir an, kısa bir an Riker'ın zihni Troi'unkine dokunmuştu.

Nerede olursa olsun, devreleri buharlaşmadan önce ışınlayıcı onu nereye gönderirse göndersin, Riker zihinlerinin birbirine dokunacağı kadar bir süre varolmuştu.

Kanıtlar ne gösterirse gösterebilirsin, Troi o zihninin artık bir yerlerde varolmadığına inanmıyordu.

"On dakika içinde bir sonraki yıldız sisteminin yakınlarına varacağız," diye bildirdi Görevli Gawelski.

"Alıcılar bir gezegen sistemi gösteriyor," dedi Worf bilim istasyonundaki panellere göz gezdirirken. "Bu mesafeden ayrıntıları görmek mümkün değil."

Picard sertçe onayladı. Gözleri hala ekrandaydı. Maksimum büyültmeyle, yıldız bir disk gibi görünmeye başlamıştı.

Birden döndü ve kaptan koltuğuna oturdu. Yanındaki koltukta oturan Troi, gözlerini ekrandan ayırıp Picard'a baktı. Kaptanın duygularını kontrol altında tutan çelikten kabuk adamın kendisi kadar gerçek gibiydi.

"JeanLuc," dedi yavaşça ve uzanıp zarif parmaklarını kaptanın elinin üstüne koydu. "Tüm bunları yapıyorsun, çünkü"

Sonra birden sustu. Dudakları ve parmakları bir taş kadar hareketsizdi. Belli belirsiz bir temasın soluğunu hissetmişti.

Sözcük sadece zihninde biçimlendi: İmzadi.

Hala Atılgan mürettebatının acı veren duygu dalgaları altında eziliyor olmasına rağmen, bir şekilde, kısa bir an için Will Riker'in zihninin yeniden kendisinininkine dokunduğuna emindi.

Ve yine o aynı anda gelen ani bir içgörüyle bu temasın nasıl mümkün olabildiğini anladı. İlk temas ve bu ikinciye izin veren koşulları farketti.

İlk temas sırasında, zihin kesinlikle Will Riker'a ait olmasına rağmen, bir farklılık vardı. Sanki Riker'in zihnini bir mercekten görüyor gibi olmuştu. Temas Riker'in yabancı geminin ışınlayıcısı tarafından biryerlere gönderilmesinin hemen ardından gerçekleşmişti. Şef Argyle'ye göre, o ışınlayıcı normal uzay yerine, alt uzayda çalışıyordu.

O anlarda, Riker'in zihni, maddenin ve enerjinin asla görülemeyecek biçimde bozulduğu, sadece matematikçilerin soyutlamalarıyla tanımlanabildiği ve normal uzay mesafelerinin anlamını yitirdiği alt uzayda bulunuyordu.

Şimdi, bu ikinci temas sırasında da, aynı bozulmayı hissetmişti.

Troi, Riker'in yeniden alt uzaya geçtiğini anlamıştı. Bu yüzden, zihinleri arasındaki uzaklık ortadan kalıyor olmalıydı.

Aniden kalkarak döndü.

"Yüzbaşı Worf," dedi, "tüm alt uzay aktivitelerini tarayın. Alıcılarınızın uzanabildiği her yerde." Normalde yumuşak bir tona sahip sesi, bu kez keskin ve aceleciydi.

"Derhal, Danışman," diye yanıtladı Worf, hiç tereddüt etmeden. Troi'un sesindeki farklılığı hissetmişti. Parmakları hızla kontroller üzerinde gezindi.

Çoktan ayağa kalkmış olan Picard dikkatle Troi'u incelemekteydi. "Birşeyler hissettiniz, Danışman," dedi. Bu bir soru değil, ifadeydi.

"Evet, ama eğer alıcılar"

"Birşeyler buldum, Danışman," diye gürledi Worf. "Bir, iki, yedi – beş, sekiz'de."

"Bu doğrultuda gidin, Bay Gawelski, hemen!" dedi Picard. "Mesafe, Bay Worf?"

"Neredeyse alıcı menzili dışında, efendim. En azından, bir nokta beş parsek."

"Bizi oraya götürün, Görevli Gawelski, maksimum Warp. Yüzbaşı Brindle, yeniden Yarbay Riker ve Yüzbaşı Yar'a ulaşmayı deneyin."

Sonra, kocagemi bu yeni hedefe doğru ilerlerken, Picard, Troi'a doğru döndü.

“Sanıyorum ki, Danişman,” dedi Riker ve Yar’ın kaybolmasından beri ilk kez gülümseyerek, “alt uzaya karşı gösterdiğiniz bu ani ilginin bir sebebi var.”

Troi gülümsemeye karşılık vererek başını salladı ve açıklamaya girişti.

Işınlayıcı enerjisi etrafını sararken Geordi’nin farketdiği ilk şey, onları alt uzaya gönderen ışınlayıcıyla aynı akıl karıştırıcı şekilleri yaratmasına rağmen, bu ışınlayıcı enerjisinin önceki kadar parlak ve yoğun olmadığıdı.

Yine alt uzayda seyahat ediyor olmalıydılar, ancak bu kez, ilki kadar uzağa gitmiyorlardı.

Sonra, evren yeniden etrafında şekillendi ve Geordi haklı olduğunu gördü.

Uzay boşluğunda yüzüyordu. Altında aynı dünya benzeri gezegen vardı, ama bu kez daha küçük görünüyordu. Hazine’deyken yüzeyden otuz bin kilometre yukarıdaydılar. Şimdi ise, en azından yüz bin kilometre yüksekte olmalıydılar. Bu mesafe Federasyon ışınlayıcılarının menzilinin çok üzerindeydi, ama hiçbir şey ilk yolculuklarında katetikleri mesafeyle kıyaslamazdı.

Ya diğerleri neredeydi? Birden bunu merak edince midesi buruldu. Özellikle Data’yı düşünüyordu. Onu kendi alan etkili giysisini SharTel’e verirken görmüştü. Riker ve Yar’ın kendi alan etkili giysilerinin olduğuna güvenmiş ve radyasyon giysilerinden birini ona verebileceklerini düşünmüş olmalıydı.

Ama ya eğer aynı yere ışınlanmadılarsa

Geordi telsizine dokunarak seslendi: “Yarbay Riker! Yüzbaşı Yar!”

Bir an sonra Riker’ın sesi yanıt verdi ve bunu da Yar’ın sesi izledi.

“Data sizinle mi?” diye sordu Geordi.

“Ben yalnızım,” dedi Yar.

“Ben de öyle.”

“Data alan etkili giysisini SharTel’e verdi,” dedi Geordi. “Uzayda korunmasız olarak hepimizden daha uzun dayanabileceğini biliyorum, ancak”

“Herkesi trikorderimde görebiliyorum,” diyerek araya girdi Yar. “Hepimiz birbirimize iki ya da üç kilometre mesafedeyiz.”

Bunu akıl edememiş olmasına kızan Geordi kendi trikorderini çalıştırdı.

Çaresizce dönüp durmasına neden olacak ani hareketlerden kaçınarak çevresindeki uzayı taradı.

Android özellikleriyle diğerlerinden ayrılan Data’yı bulması uzun sürmemişti. Geordi’yle gezegen arasında, yaklaşık bir buçuk kilometre ilerideydi. Data’ya en yakın olan SharTel’di ve beş yüz metre ötede duruyordu.

Ancak birbirlerinden ayırdedilemeyen Riker ve Yar, Geordi’ye göre gezegenden iki ve birbirlerinden de bir kilometre uzaklıkta duruyorlardı. Data’yı kurtaracak giysilere sahip iki kişi, ondan en uzak olanlardı.

Data’yla iletişim kurmanın hiçbir yolu yoktu. Alan etkili giysisi olmadan telsizden gelen sesi ona ulaştırabilecek hava kılıfı yaratılamazdı. Eğer iletişim kurabilselerdi ve sürekli bir koordinasyon sağlayabilselerdi, fazerlerini ateşleyerek ortaya çıkan geri tepme yardımıyla hareket edip, buluşabilmeleri için binde birde olsa bir şansları olurdu.

Ama iletişim olmadan

Vizör destekli görme yeteneğini trikorderin Data'yı bulduğu noktaya yönlendirince Data'yı gördü. Data küçücük bir nokta gibi görünüyordu. Geordi, teleskopik görüşünü çalıştırarak Data'nın tıpkı daha önce hava bölmesindeki havanın boşaldığı zamanki gibi göründüğünü farkettiler. Uzay boşluğunun basınçsızlığı yüzünden suratı biraz şişkin gibiydi, ama bunun dışında bir değişiklik yoktu.

Geordi izlerken Data'nın altın renkli gözleri kapandı ve normalde ifadesiz olan yüzü daha bir boş göründü.

Sanki, diye düşündü Geordi, kendisini kapatıyor.

Sonra birden bunun yapılacak en mantıklı şey olduğunu farkettiler. Data'nın aktif halde boşlukta ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu, ama kapalıyken bu süre çok daha uzun olabilirdi. Hatta belki Geordi ve SharTel'in alan etkili giysiler içinde dayanabileceklerinden daha uzun. Havanın yeniden dönüşüm sayısı sınırlıydı. Ancak bu sayı sonsuz bile olsa, bir de su ve yiyecek sorunu vardı. Alan etkili giysiler kısa süreli kullanımlar için tasarlanmıştı ve bu süre en fazla birkaç günden ibaretti. Riker ve Yar'ın giymiş oldukları radyasyon giysileri bile eğer gerekli şeyler yoksa

"Buradan kurtulmak zorundayız!" dedi Geordi kendi kendine ve sonra telsizinden belli belirsiz, kederli bir kahkaha duydu.

"Bende parlak bir fikir yok, Yüzbaşı," dedi Riker'ın sesi. "Siz birşeyler düşündünüz mü?"

"Hazine'yi bu mesafeden kontrol edebilir misin?" diye sordu Yar. "Sen ve SharTel, SharLon'un onu kilometrelerce uzaktan kontrol edebildiğini söylemişsiniz."

"Kaskı giymişken bile bize bunu yapmasını engelleyemedim," dedi Geordi.

"Ama ya artık Hazine'yi kullanmıyorsa," dedi Yar, "eğer KelNar onu öldürmüş ya da bayıltmışsa"

"Haklısın," dedi Geordi, Yar'ın sözünü keserek.

Teleskopik görüşünü gezegeni çevreleyen uzaya odaklayarak habitatı aradı. Aynı anda, kaskı giyerken yaşadığı duyguları yeniden yakalamaya çalışıyordu. Hazine'nin yörüngesel hareketi onu gezegenin öbür tarafına götürmüş olmalıydı, bu durumda

Ama sonra habitatı bulmayı başardı. Gezegenin arkasında kalan Hazine yavaş yavaş ortaya çıkmaktaydı. Yörüngesine bakılırsa, yeniden gezegenin arkasında kalmadan önce iki saat daha Geordi'nin görüş alanında olacaktı.

Geordi uzayı taramaya devam ederek Hazine'yi de buldu. Bu mesafeden gri bir nokta büyüklüğündeydi.

"Hazine'yi görebiliyorum," dedi Geordi teleskopik görüşünü en yüksek güce çıkararak. Sonra gücü yeniden azalttı ve en ufak beden hareketinin bile Hazine'ye odaklanmasını güçleştirdiğini farkettiler.

"Kaskla temas kurabildin mi?" dedi Riker.

"Henüz değil."

"Onu kaskla başbaşa bırakıp, her otuz saniyede bir rapor verme zorluğundan

kurtarıp, konsantre olmasını öneriyorum, efendim,” diye araya girdi Yar alaycı tavrını gizlemeye gerek duymayarak.

Sonra sessizlik oldu.

Nasıl başlayacağını bilemeyen Geordi, kaskı gözünde canlandırmaya çalıştı. Onu başına taktığını ve aynı duyguları yaşadığını hayal etti.

Önce kaskın fiziksel temasıyla başladı ve metal parmakların kafasına dokunuşunu hissetmeye çalıştı.

Sonra aslında sahip olmadığı tuhaf gözleri ve asla bilmediği şeyleri ‘anımsamayı’.

Sonra belli belirsiz ürperdi.

Ürperti kaybolduğunda hayalet gözler yeniden oluşmaya başlamıştı.

Ama hiçbir şey görmüyorlardı. Varolduklarını hissedebiliyordu, ama hepsi bu kadardı.

Sonra Hazine ışınlayıcılarının zihinsel parçası olan görünmez kolu hissetti, ama bu da gözler kadar etkisizdi. Hareket ettirmek için en ufak çaba, kolun rüzgarın önündeki sis gibi yok olmasına sebep oluyordu.

Gözlerini kapatabilme yeteneğine sahip olmayı yeniden dileyerek, zihnini vizör destekli görüşüne saldıran enerji karmaşasına kapatmaya çalıştı. Ancak, burada, uzayda, bir atmosferin ya da bir geminin koruyucu kabuğu olmadan, x – ışınlarından ve kozmik ışıklardan yayılan ultraviyole yüz kat daha yoğunlaşmıştı ve sürekli dikkatini dağıtıyordu.

Ama bu sürekli rahatsızlığa rağmen, tamamen başarısız değildi.

Yavaşça, hayali uzuvlarının kuvvetlendiğini hissetti. Bu kez hiç direnç yoktu.

Ama hayalet gözler hala görmüyorlardı.

Ta ki

Aniden birşeyler gördü, ama görüntü öylesine belirsizdi ki, vizörden kaynaklanan kaosun içinde kayboluyordu.

Uzakta, habitat önünde yüzüyordu.

Ve onun ötesinde küçük bir ışık noktası vardı. Bir yıldızdan çok daha az büyük olmasına karşın, şaşırtıcı yoğunlukta idi. Bunun kendisi olduğunu anladı.

Ani bir ümitle uzandı, ancak hayali kolu güçsüz bir sis bulutuna dönüverdi.

Sonra, hayal kırıklığı yeni derinliklere ulaştığında, daha somut ve maddeye benzer birşeyler hissetti. Bu hayali bir kol gibi değildi, gerçekten vardı ve Geordi bunu elinde tuttuğu bir kontrol mekanizması gibi yönlendirebiliyordu. Kütlesini hissedebiliyordu, ama onun bir parçası değildi.

Ama bir şekilde onu büyümeye zorlayabiliyor ve ileriye, içgüdülerinin kendisi olduğunu söylediği ışık noktasına doğru iletebiliyordu.

Ve ona dokundu.

O anda, kontrolü arttı. İlk kez olarak, kurtulmak için bir şansları olabileceğini düşündü.

Bu her ne ise, hafifçe çekmeye başladı. Fazla güç verirse bunun da hayali kol gibi sise dönüşeceğinden korkuyordu.

“Trikorderler bir çekici ışığın varlığını gösteriyor,” dedi Yar’ın sesi.

Sözcükleri duyup anlamlarını kavrayan Geordi neşeye kapıldı.

“Bu benim!” diye yanıtladı. “Işınlayıcıyı kontrol edemiyorum, ancak isteklerime uyan başka birşey buldum. Sanırım hepimizi Hazine’ye doğru çekiyorum. Ama eğer sadece kendimi çekiyorsam bile, oraya vardığımda kaskı takıp hepinizi geri ışınlayabilirim.”

Sonra aniden çekildiğini hissetti. Çekici ışınların hızı artmıştı.

“Hissedebiliyor musunuz?” diye sordu.

“Ben hissediyorum,” dedi Yar, Riker’ın “Evet, Yüzbaşı,” yanıtını bastırarak.

Bir iki dakika boyunca sessizlik oldu.

Geordi ağır ağır, dikkatinin bir kısmını vizöründen gelen verilere yöneltti.

Dağılan dikkatine rağmen, çekici ışının hızı sabit kalmıştı.

Teleskopik görüşünü kısa mesafeye odaklayarak birkez daha Data’ya baktı.

Androidin gözleri yine kapalıydı. Hala dakikalar önce kendini soktuğu durumunu koruyordu. Beş yüz metre ileride SharTel’in dönüp durmaya başladığını gördü. Geordi aynı şeyin kendi başına gelmemesi için dönüp Riker ve Yar’a bakma dürtüsüne engel olmaya çalıştı.

Yeniden habitata ve Hazine’ye odaklanarak, Hazine’nin gezegenin arkasında kalması halinde ne olacağını merak etti.

Çekici ışınlar onları bırakacak mıydı? Hazine’yle teması kesilecek miydi? Uydu gezegenin yörüngesinden çıktığında, yeni bir temas mı kurması gerekecekti? Ve eğer çekici ışınlar onları bırakırsa, diye düşündü ürpererek, eğer yanlış zamanda, gezegen yüzeyinden sadece birkaç bin kilometre yukarıdayken bırakırsa, atmosfere düşüp meteorlar gibi yanacaklar mıydı?

Birdenbire, Geordi birşey hissetti. Uzunca bir süre bunun ne olduğunu anlayamadı. Unutulmuş bir düştten arta kalan bir anı gibi, çevresindeki gerçeklikle hiçbir bağlantısı olmayan birşeydi.

Sonra bunun bir anı olmadığını farketti. O an, o dakika olan birşeydi.

Hava bölmesindeki ışınlayıcı çalışıyordu. Birisi Hazine’ye girmek üzereydi.

Geordi başka ne yapabileceğini bilmeyerek, ışınlayıcının durmasını ‘diledi’.

İçeri girmeye çalışan her kimse, SharLon, KelNar, ya da adamlarından biri, bu SharTel ve diğer dördü için felaket anlamına geliyordu.

Ancak, Geordi’nin çabaları etkisiz gibiydi.

Sonra, ışınlayıcı kendiliğinden durdu.

Geordi yeniden gözlerine konsantre olmaya çalıştı. Hazine’ye gireni durduramıyorsa bile, en azından kim olduğunu görebilirdi.

Ama gördüğü şey, kendisi olan uzak ve parlak ışık dışında, sadece habitattı.

Daha önce hiç olmadığı kadar yoğunlaşarak, gözlerini Hazine’ye doğru çevirdi. Hava bölmesine yanaşmış bir mekik vardı, fakat bu, SharTel ve Data’yla beraber geldikleri mekik değildi.

Geordi kendini daha da zorlayarak gözlerini Hazine’ye yaklaştırdı.

Aniden, duvarları aştı ve bulanık bir sis perdesi ardından iç kısmı görebildi.

İç hava bölmesinin kapısındaki kilit mekanizması dönmeye başlamıştı. Bir dakika içinde, hava bölmesindeki her kimse, içeride olacaktı! Birkaç saniye

sonra da kaskı kafasına geçiriyor olabilirdi!

Geordi hava bölmesine bakmayı bırakarak, zihin gözlerini kaska odaklanmaya zorladı. Zihninden bütün herşeyi çıkarmaya çalışıyordu.

Ve içinde umut filizlendi.

Kask, artık Hazine'deki diğer herşey gibi, sisli ve bulanık değildi. Sadece ona konsantre olduğunda, kask bir saniye önce olmadığı biçimde somutlaşmıştı.

Uzak bedenindeki kalbi hızla çarparken Geordi ileri uzandı. Kask o anda dokunabileceği kadar gerçek görünüyordu.

Ve dokundu.

Zihin gözleri kaskın metal parmakları arasından süzülerek, parmakların biraz yukarıda birleştikleri yere ilerledi.

Hazine'nin geri kalanı da aniden odaklandı ve en az kask kadar somut ve gerçek oldu.

Geordi kontrolü ele geçirmişti.

Ama tamamen değil.

İçgüdüsel bir biçimde bunu biliyordu. Bu mesafeden, adamı hava bölmesinde kıştırıp başka bir yere ışınlayacak zihin gücüne sahip değildi. Ama uzaktaki bedeni

Çekici ışının görünmez somutluğu boyunca uzanarak, ucunda bulduğu şeyi yakaladı.

İşinlayıcı enerjisi bedeninin etrafında oluşmaya başladığında vizör destekli duyguları canlandı ve aynı anda iki farklı yerde olma duygusugerceğizihninde gezindi.

Bir an içinde, bildiği bütün işinlayıcılardan daha hızlı biçimde, Hazine'de beliriverdi. Kask kafasındaydı. Ama yine o aynı anda, çok geç kaldığını farkettil.

Hava bölmesinin kapısı açılmıştı ve KelNar elindeki mermili silahı Geordi'ye doğrultarak içeri girmektedir.

Geordi bir tarafa doğru atlarken kask kafasından çıktı. Fazerini çekti ve ateşledi.

Bir saniyeden daha kısa bir zaman diliminde, Hazine'nin savunma mekanizmasının bir kez daha harekete geçtiğini farkettil.

Sonra hiçbir şey hissetmedi.

Uzayda, yüz bin kilometre ötede çekici ışınlar kaybolarak Riker ve Yar'ı, onları gezegenin atmosferine doğru ürkütücü biçimde sürükleyen doğal çekimin zalim kollarına bıraktılar.

XVI

Sisteme yörüngesel düzleminin tam üzerinden yaklaşan Atılgan'ın alıcıları açıldı.

"Bir nokta, sıfır, dört, efendim," dedi Worf. "Altı gezegenden oluşan bir sistem. İkinci gezegen mükemmel bir M sınıfı. Doğal uydu yok. Sadece Atılgan'ın birkaç katı kütleyle sahip yapay bir uydu var. Bu mesafeden başka birşey seçilmiyor."

Worf bilim istasyonundaki aletlerden aldığı verileri iletirken Picard soluğunu tutmuştu. Sonra rahatlamış biçimde soluğunu verdi.

"Bizi itiş gücüne geçirin, Görevli Gawelski, kalkanlar açılsın," dedi Picard. "Yüzbaşı Brindle, Yüzbaşı Worf, Federasyonunkine yakın veya daha üstün bir teknoloji içeren her şeye karşı uyanık olun. Bu gezegen, o yabancı gemiyi bırakanların vatani olabilir. Ya da bırakılmasına sebep olanların."

Gezegene yaklaştıkça, her iki olasılık da ortadan kalktı. Hiçbir alt uzay iletişimi yoktu. Sadece uzay seyahatlerinin erken dönemlerinde olan medeniyetlere özgü standart elektromanyetik frekanslar kullanılmaktaydı.

On milyon kilometre kala Worf kafasını kaldırıp yukarı baktı. "İkinci bir yapay uydu saptandı, efendim," diye gürledi. "Kütlesi ilkinin yüzde biri kadar, ancak bir tür antimadde güç kaynağı içeriyor. Orijinal gemidekiyle aynı, ama çok daha güçlü kalkanları var."

Picard kaşlarını çatı. "Ya daha büyük olan uydunun güç kaynağı?"

"Bilinmiyor, efendim, ancak ne antimadde, ne de herhangi bir tür atom enerjisine rastlayamadım."

"Ya diğer uydular?"

"Başka uydu saptanmadı, efendim."

"Bu ikisinin sistemdeki tek uzay yapıları olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Tek M sınıfı gezegenin civarında bulunan yegane kütleler. Yaşam olmayan gezegenlerin çevresini araştırmak"

"Hayır, burada kalalım." Picard taktik istasyonuna döndü. "Hala alt uzay aktiviteleri yok mu, Bay Brindle?"

"Hayır, efendim, yok."

"O uyduları ekrana verin, Bay Gawelski, maksimum büyültme."

Gawelski onaylarken, gezegenin görüntüsü kayboldu ve ekran, gezegenin yörüngesindeki büyük uyduyu gösterdi. Ekrandaki görüntü hızla büyürken, Picard'ın gözleri iri iri açıldı. Büyük uydunun farklı şeklini tanımıştı. Küçük olan ise hala bir nokta kadardı.

"Alt uzay hareketi var," diye bildirdi Worf, "bir tür ışınlayıcı. Küçük uydudan geliyor gibi."

Picard, Danışman Troi'a doğru keskin bir dönüş yaptı, ama Troi asık bir suratla başını salladı. "Hiçbir şey hissetmiyorum, JeanLuc."

“Uydu ile ilgili başka veriler var mı, Yüzbaşı Worf?”

“Antimadde güç kaynağı hareketinde alt uzay ışınlayıcı hareketiyle paralel bir artış var, efendim, ama”

“Kaptan!” diye söze karıştı Brindle, taktik istasyonundan. “Üç Yıldız Filosu telsizine ait veriler alıyorum!”

“Nerede?” Brindle ile yüzleşmek için o tarafa dönen Picard rahatlatma ve endişe duygularını aynı anda yaşıyordu. Brindle üç telsiz demişti, oysa dört olmalıydı.

“Gezegenin yüz bin kilometre yukarısında, efendim. Yaklaşık olarak.” Brindle’in sözleri üzerine, ekrandaki gezegen görüntüsü küçüldü ve birkaç gezegen çapı uzakta belli belirsiz bir daire oluştu.

“Bizi ışınlama menziline sokun, Görevli Gawelski, tam itiş gücü,” dedi Picard çabucak. “Kalkanları ancak benim emrimle indirin, Yüzbaşı Brindle, ve o telsizlerin koordinatlarını kesinleştirirken sürekli ışınlama odasına bilgi verin. Bay Carpelli, kilitlenmeye hazır olun.”

Picard duraklayarak ekrana ve solgunca parlayan çembere baktı. Telsizler oradaydılar, ama henüz neyin üzerine ilştirilmiş olduklarını bilmek mümkün değildi.

“Güvenlik!” dedi sertçe. “Hemen ışınlama odasına! Ve Dr.Crusher, Data’yla ilgilenebilecek birini de kapsayan bir sağlık ekibiyle ışınlama odasına gidin!” Ve beklediler.

“Alıcı taramaları Binbaşı Data ile iki insanın varlığını gösteriyor, efendim,” dedi Worf ışınlama menziline yaklaşırlarken. “Dağılmış görünüyorlar. Birbirlerinden yaklaşık iki kilometre uzaklıktalar. Dördüncü bir yaşam türü de aynı bölgede ve insansı.”

“Ya dördüncü mürettebat üyesi?” diye sordu Picard sertçe.

“Şüpheli, efendim,” diye yanıtladı Worf ve sonra Klingon suratını daha da korkunç gösterecek bir şekilde kaşlarını da çatarak ekledi; “Aslında, Binbaşı Data tamamen korunmasızken bu dördüncü yaşam türü bir alan etkili giysi içinde. Binbaşının yaşam verileri dengeli ama zayıf. Uyutulmuş bir insanınkinden belki biraz daha güçlüdür.”

“Duydunuz mu, Dr.Crusher?”

“Duydum, Kaptan, hazırlıklı olacağız.”

“Şimdi telsizlere kilitleniyorum, Kaptan,” dedi Carpelli’nin sesi ana ışınlama odasından. “Menzile girip kalkanları indirir indirmez, ışınlamaya hazırız.”

“Bekleyin, Görevli.”

“Küçük uydunun çevresinde yeni bir kalkan oluşuyor, efendim,” dedi Worf bilim istasyonundaki aletleri incelerken. “Şimdi tamamıyla sarıldı. Antimadde güç kaynağının çıkışı, alıcılarımız engellenmeden önce büyük bir artışı işaret ediyor.”

“Bu da yabancı gemi gibi kendini yok etmeyecek herhalde?”

“Mümkün, efendim.”

“Eğer öyle olursa, Data’ya ve diğerlerine zarar verebilir mi?”

“Eğer antimadde miktarı, terkedilmiş geminin patlaması sırasında harcanan enerjiye eşit veya fazlaysa, radyasyon hasarı mümkün olabilir.”

“Işınlama menzili, efendim,” diye bildirdi Gawelski.

“Yola devam edelim, Bay Gawelski, tam itiş gücü, şimdi!” dedi Picard sertçe. “Bay Brindle, o dört kişi her kim ise, onları Atılğan’ın kalkanlarının içinde istiyorum.”

Picard’ın da tahmin ettiği gibi, son bin kilometreyi, ışınlayıcıları telsizlere kilitlenmek için geçecek süreden daha kısa zamanda almışlardı.

“Yaşam türleri Atılğan’ın kalkan etki sınırları içinde, Kaptan,” diye bildirdi Brindle.

“Mükemmel, Bay Brindle. Görevli Capelli, üç kişiyi gemiye getirin.” Sonra, her yerde bulunan siyah panellerden birine döndü. “Bilgisayar, bana ana ışınlama odasını göster.”

Ekranda ışınlama odasının görüntüsü belirdi. Görevli Carpelli kontrollerin başında durmaktaydı.

Picard, Troi, ve köprü mürettebatının geri kalanları gergin bir şekilde ışınlama platformunda kimin belireceğini beklemeye başladılar.

* * *

Riker ve Yar’ın trikorderleri ışınlama enerjinin oluşumunu saptadığında, çekici ışınlar hala onları Hazine’ye doğru sürüklemekteydi. Bir an sonra, hem Geordi, hem de ışınlayıcı enerjileri trikorder ekranından silindi.

Çekici ışın da kaybolmuştu ve bir kez daha uzayda rastgele yüzmeye başladılar.

“Yüzbaşı LaForge!” dedi Riker. “Geordi!”

Ama yanıt yoktu.

“Yüzbaşı Yar” diye söze başladı, ancak bir ışınlayıcının kendisini kavradığını hissedince sustu. “Bu KelNar olabilir,” dedi tarama işlemi için hareketsiz kalmadan önce sözlerini bitirmek için acele ederek. “Hazine’nin kontrolünü ele geçirmiş olmalı.”

“Ben hazırım!” diye yanıtladı Yar fazer tüfeğini sıkıca kavrayıp parmağını dikkatle tetiğe yerleştirerek. “Geordi’nin söylediğine göre, orada tek bir şansımız olacak ve bunu değerlendireceğim!”

Sonra tüm bedenleri enerjiye dönüştü.

Fakat ışınlayıcı kendisini kavrarken, Riker daha önce alt uzay ışınlamaları sırasında iki kez hissettiği teması bir daha yaşadı. Ancak bu kez daha öncekilerde yaşadığı bozulmalar yoktu ve Troi’un zihnini uzaklardan ve endişeli bir şekilde değil, çok yakında ve rahatlamayla dolu olarak hissediyordu. Sonra, radyasyon giysisinin dar penceresinin köşesinden Atılğan’ın gövde bölümünün ucunu gördü!

“Tasha!” diye bağırarak uyarmaya çalıştı ama bunun için çok geçti. Tarama başlamıştı ve bir saniye sonra Atılğan’ın ana ışınlama odası çevrelerinde

belirdi.

Ve Danışman Troi, sanki varlığı maddeleşme işlemini hızlandıracakmış gibi orada, birkaç metre ileride, tam Yar'ın fazerinin hedefleyeceği yerde duruyordu.

"Tasha!" Işınlama odasında boğazında donup kalan isim, ışınlayıcı onu bıraktığı an patlamıştı. "Ateş etme! Burası Atılğan!"

Yerçekiminin ani dönüşü bir çekiç darbesi gibiydi ve Riker aynı anda ileri fırlayarak kendini Troi'un önüne attı. Saniyenin onda biri kadar bir zamanda Yar'ın parmağı fazer tüfeğinin tetiğine gitti, ama Riker'ın sözlerini duyup, tanıdık çevreyi görünce ateş etmekten vazgeçti.

Hala 'kapalı' olan Data, ışınlama platformunun zeminine külçe gibi yığılmıştı.

Riker radyasyon giysisinin başlığını geri ittiğinde gözleri Troi'unkilerle buluştu, ama sonra ileriye, Dr.Crusher'a ve sağlık ekibine baktı.

"Doktor," dedi aceleyle, "Data uzun süredir korunmasız biçimde uzay boşluğundaydı. Yüzbaşı Yar ve ben iyiyiz."

"Yüzbaşı LaForge nerede?" dedi Yar başlığını geri itip bakışlarını ışınlama kontrollerinin başında bulunan CarPELLi'ye çevirerek. "Onu birkaç saniye önce getirmediğiniz mi?"

"Şimdiye kadar gemiye getirdiğimiz sadece siz üçünüz oldunuz, Yüzbaşı Yar," dedi Picard'ın köprüden gelen sesi. "Bay Data'nın alan etkili giysisi içindeki dördüncü yaşam türü kim? Alıcı saptamalarına rağmen, onun Bay LaForge olabileceğini umuyordum."

"Hayır, değil, ama onu yine de gemiye getirmeyi öneriyorum," dedi Riker. "Adı SharTel, ve bu uzun bir hikaye."

"Getirin onu, Bay CarPELLi," diye onayladı Picard.

"Hangi platforma getiriyorsunuz, Bay CarPELLi, diye sordu Riker çabucak.

"İki numara, Yarbay, ama neden"

"Yüzbaşı Yar," dedi Riker, "geldiğinde onu yakalamama yardım edin. Çok daha hafif bir yerçekimi umuyor olacak ve onun yaşında"

"Onu getiriyorum, Yarbay," dedi CarPELLi ve bunun üzerine Riker ve Yar iki numaralı dairenin iki yanına yerleştiler.

Bir saniye sonra, alan etkili giysinin hafif pırıltısıyla sarmalanmış olan SharTel platformda maddeleşti. Riker ve Yar düşmesine izin vermeden iki kolundan yaşlı adamı yakaladılar.

"Herşey yolunda, SharTel," dedi Riker çabucak. "Artık güvendeyiz. Bu, Geordi ve Data'nın sana bahsettikleri gemi. Bizim gemimiz."

SharTel'in gözlerini iri iri açmış, etrafa bakınıyordu. Ama yüz hatlarına korku değil, sadece derin bir merak ve rahatlama hakimdi. Bu ifade, Riker'a, Kaptan Picard'ı anımsatmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu yaşlı adam endişeli bir tavırla. "Kardeşim öldü mü? KelNar Hazine'yi ele geçirdi mi?"

"Bilmiyoruz," diye yanıtladı Riker, "ama eğer"

"LaDron'la konuşmalıyım. Eğer kardeşim hala yaşıyorsa, onu bulmalılar! Onu

kurtarmak için hala vakit olabilir!"

"Burada hiçbir şey yapamayız," dedi Riker platformdan inip radyasyon giysisini çıkarırken. "Herkes köprüye. Belki gerçek durumun ne olduğunu öğrenebiliriz."

"Evet, Bir Numara," dedi Picard'ın iletişim panelinden yayılan sesi, "köprüye gelin. Öğrenmek istediğim pek çok şey var."

"Yoldayız, efendim. Bu arada, siz Hazine'yi kontrol edinuydulardan küçük olanı. Yüzbaşı LaForge sanırım hala orada ve başı dertte olabilir."

"Onu duydunuz, Yüzbaşı Worf," dedi Picard. "Elinizden geleni yapın. Bir Numara, o uydu neyin nesi? Bu yıldız sistemindeki tek antimadde kaynağına sahip gibi görünüyor."

Daha yavaş hareket edebilen SharTel'in yanından ayrılmayan Yar'ın hemen önünde yürüyen Riker, bir yandan yoluna devam ediyor, bir yandan da olan biteni mümkün olduğu kadar kısa olarak Picard'a açıklıyordu.

Işınlama odasında kalmış olan Data bir süre sonra gözünü açtı ve öylesine ani oturdu ki, neredeyse Dr.Crusher ve elindeki tıbbi trikordere çarpıyordu. Bir süre sessizce durarak etrafında olup bitenleri anlamaya çalıştı.

"Geordi'nin haklı olduğunu görüyorum," dedi sonra. "Kaptan vazgeçmemiş."

"Data" diye söze başladı Dr.Crusher, ama android çoktan ayağa kalkmıştı bile.

"Kendimi kontrol ettim, Doktor," dedi Data, "yeniden tamamen işlevselim. Diğerleri nerede?"

"Köprüye gidiyorlar, ama"

"O halde, ben de onlar katılsam iyi olacak. Bilgisayardan almam gereken bazı bilgiler var."

Dr.Crusher'ın endişeli ve biraz da meraklı bakışları altında odadan çıktı.

Basit gömleği ve pantolonuyla üniformalı mürettebat arasında hemen göze çarpan SharTel, taktik istasyonundaki Yüzbaşı Brindle'in yanında duruyordu.

Picard, Riker ve Yar'ın önerileriyle, SharTel'in LaDron'la temas kurma isteğini onaylamıştı. Riker ve Yar, dümenin hemen arkasında, Geordi ve Data'nın terkedilmiş gemide kaybolmalarından sonra olup biteni Picard'a özetlemekle meşguldüler.

"Armağanlar, KelNar'ın kardeşimi vurduğunu görmemi sağladılar, ancak bir şey yapmama izin vermediler!" SharTel, LaDron'la konuşurken neredeyse bağıırıyordu. "Daha fazlasını açıklamak için vakit yok! Eğer acele edersen onu kurtarabilirsin! Eğer KelNar, Hazine'yi ele geçirdiyse, kardeşim tek umudumuz olabilir!"

SharTel'in aceleci tavrına karşın, LaDron tereddüt etti, ama sonunda, "Pekala," dedi. "Daha öncesinden kötü olamaz herhalde."

Temas kesilirken, SharTel derin bir nefes aldı.

Bu sırada, Data farkedilmeden köprü asansöründen çıkmış ve doğruca ikinci bilim istasyonuna gitmişti. Riker ve Yar da, sabırsız Picard'a ilk özetlerini geçmişlerdi.

"Yüzbaşı Worf," dedi Picard birden. "Durum raporu?"

"Bu mesafeden, alıcılarımız uydunun kalkanlarını geçemiyor. Kalkanlar en az terkedilmiş gemininki kadar etkili."

Worf'un kalın sesiyle gürleyişi SharTel'i yerinden sıçratmış ve dönüp arkasına bakmasına sebep olmuştu. Raporunu verirken kaptana dönen Worf'u gören SharTel'in gözleri büyüdü ve içgüdüsel bir hareketle bakışlarını Klingonun etkileyici ve vahşi yüzünden kaçırdı.

Fakat SharTel'in reaksiyonu anlıktı. Gözlerini kırparak yeniden Picard'a baktı. "Geminiz Hazine'yi yok edebilir mi?" diye sordu SharTel.

"Kendi kendini yok etmesini engelleyebilmeyi umuyoruz," dedi Picard. "En azından Yüzbaşı LaForge'u güvenli bir şekilde dışarı çıkarmanın bir yolunu bulan kadar. Eğer hala oradaysa tabii. Bunu başardıktan sonra bu konuyu tartışabiliriz. Bay Gawelski, bizi beş bin kilometreye götürün. Yüzbaşı Worf, alıcıları denemeye devam edin."

"Kaptan," dedi Brindle taktik istasyonundan, "kimyasal güçle çalışan altı gemi gezegen atmosferinden çıktılar ve yörüngeye giriyorlar."

"Gemilerin yaptığı tüm konuşmaları izleyip kaydedin," dedi Picard, SharTel'e bakarak ve sonra Riker'a döndü. "Bu gemiler kime ait, Bir Numara?"

Riker elinden geldiğince çabuk bir biçimde açıkladı. SharTel şimdi daha sabırsız ve endişeli görünüyordu.

"Onları sen çağırdın, SharTel," dedi Picard yaşlı adama dönerek. "Mesafeyi korumaları için onları ikna edebilir misin? Onları yakın yörüngede kalmaya ve biz sorunu çözene kadar 'Hazine'den uzak durmaya ikna et."

"Yapmak istediğim şey de bu, Kaptan," dedi SharTel çabucak. "Eğer KelNar, Hazine'yi ele geçirmişse"

"Açıklamaya gerek yok, sadece uzak durmalarını söyle. Yüzbaşı Brindle, temas kurmaya çalışın. SharLon, nerede olduğunu bilmelerine izin verme. Normalde nerede oluyorsan, şimdi de orada olduğunu düşünsünler."

Başını sallayarak onaylayan SharTel, aceleyle Brindle'a gemilerle temas kurmak için gereken frekansları söyledi.

"Beş bin kilometre, efendim," dedi Gawelski.

"Yüzbaşı Worf?"

"Maksimum güçteyken bile alıcılar sınırlı derecede işe yarıyor, efendim. Ancak"

"Bin kilometre, Bay Gawelski," diye emretti Picard.

"Gemiler yanıt vermiyor, Kaptan," dedi Brindle. "Bizi duyuyorlar, ancak yanıtlamıyorlar."

"SharTel?" Picard kaşlarını çatarak yaşlı adama döndü. "Neden?"

"Bilmiyorum, Kaptan."

"Denemeye devam edin, Bay Brindle. SharTel, yanıt vermeseler bile mesajınızı geçin."

"Alıcılar bu mesafede daha etkin, efendim," dedi Worf birkaç saniye sonra. Atılğan bin kilometre mesafede bekliyordu. "Uyduda kesinlikle iki yaşam türü var. Her ikisinde insansı, bir tanesi kesinlikle insan ve muhtemelen bir telsizi

var.”

“Bu LaForge,” dedi Picard rahatlayarak.

“Evet, efendim,” diye yanıtladı Worf duygularını belli etmeden. “Eğer öyleyse, diğer yaşam türü gibi o da baygın. Uyduya bitişik daha küçük bir araçta bulunan diğer iki yaşam türü de öyle.”

“Baygın mı?” dedi Picard. “Herkes mi?”

“Bu muhtemelen Hazine’nin savunma mekanizması,” dedi Riker ve çabucak Geordi’nin bu mekanizmayla ilk karşılaştıkları ana ait söylediklerini Picard’a aktardı. “LaForge fazerini ateşlemiş olmalı.”

“Ne kadar baygın kalacaklar?”

“Bunu bilmiyoruz,” dedi Riker. “Geordi ve Data’nın kendilerine gelmeleri Hazine’den uzaklaştırıldıktan sonra yarım saatten az sürmüş. Ama içeride kaldıkları takdirde” Riker kaşlarını çatarak başını salladı. “Kendini savunmak için içinde veya etrafında bir fazer ateşleyen herkesi bayıltan bir sistem, eğer saldırganların uyanmalarına ve bu işi yeniden yapmalarına izin veriyorsa, pek de etkili bir savunma sayılmaz.”

Picard’ın yüzü iyice asılmıştı. “Eğer onları oradan çıkarmazsak, sistem onları sürekli baygın tutacakhatta belki de öldürecek. Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Bu bir olasılık, efendim,” dedi Riker, “ve en iyisi olabilir. Yani öldürmekten değil, sürekli baygın tutmaktan söz ediyorum. Eğer ilk olarak KelNar uyanırsa”

“Söylemek istediğinizi anladım, Bir Numara. Yüzbaşı LaForge’u derhal oradan çıkarmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor.” Picard köprüye bakındı. “Her tür öneriye, bilgiye, ve hatta yoruma açığım.”

Köprüye geldiğinden beri ikinci bilim istasyonuna birşeylerle uğraşan Data, Picard’a doğru döndü. “Henüz bir önerim yok, efendim, ama elimde Yüzbaşı LaForge’a önemli görünen bazı bilgiler var.”

“Duyalım o halde, Bay Data.”

“Pekala, efendim. Son birkaç dakika boyunca, uzayın bu sektörünü ilgilendiren Ferengi kaynaklı bilgilerin tün ayrıntılarını inceliyordum, ve”

“Ferengi kaynaklı bilgiler mi?” dedi Picard yeniden suratını asarak.

“Evet, efendim,” dedi Data. “Federasyonun keşif gemileri tarafından sağladığı ve doğruluğu kesin olarak saptanmamış bazı bilgiler karşılığında Ferengi’lerden alınan bilgiler.”

Picard başıyla onayladı. “Ah, evet, şu ‘söylenti’ alışverişi. Hatırlıyorum. Anımsadığım kadarıyla, aldıkları bilgiyi analiz ettikten sonra, ne Ferengiler, ne de Federasyon, bu alışverişten hoşnut kalmamıştı. Herşey ikinci, hatta üçüncü eldi ve binlerce yıl önce olaneğer olduysa tabiiolaylarla ilgiliydi.”

“Evet, efendim. Bahsedeceklerim bu bilgilerle ilgili.”

“Bundan bize yaralı olabilecek birşeyler mi çıkarttın?”

“Öyle olduğunu düşünüyorum, efendim. Şimdi gözden geçirdiğim bilgiler, karşılaştığımız iki aracın menşeyini ve işlevini aydınlatıyor gibi görünüyor.”

“Devam et,” dedi Picard, Data soru sorarcasına durakladığında.

"Emredersiniz, efendim," dedi Data ve daha önce Geordi'ye anlattığı, geçmişte M – sınıfı gezegenlerin yörüngelerine yerleştirilmiş Hazine'ye benzeyen araçları ve diğer M – sınıfı gezegenlerin, 'yabancı istilacılar' veya 'felaketler' yüzünden uzay seyahatlerinin engellenmesiyle ilgili hikayeleri Picard'a özetledi.

"Bu noktada," diye devam etti Data, "Geordi uyduların, kendi deyimiyle 'karakollar', terkedilmiş geminin de merkezi bir üs olabileceğini düşündü ve ona göre bir zamanlar, tüm bu karakollar o merkez tarafından yönetiliyordu."

"Bu mantıklı, efendim," dedi Riker, "ya da en azından, bu şeyleri inşa eden paranoyak zihinlere mantıklı gelmişti. Şu tek yönlü ışınlayıcılara, kendi kendini imha mekanizmalarına ve diğer tüm güvenlik önlemlerine bakın. Böyle düşünen bir medeniyet için, kendileri kadar, ya da daha gelişmiş medeniyetlerle karşılaşma fikri korkutucu olmalı."

Picard kaşlarını çattı. "Yani, potansiyel olarak 'tehlikeli' dünyalar keşfetmeye başladıklarında, onlara yardım etmek ya da görmezden gelmek yerine, bu dünyaların uzay seyahatini başaracak kadar ilerleyememeleri için ellerinden geleni yapıyorlardı. Böylece, yörüngeye bu tür araçlar yerleştirerek tüm gezegen halkını hapsettiler. Kim bilir bunu kaç medeniyete yaptılar. Yüzlercesine, belki de binlercesine."

Riker başıyla onayladı. "Halkının uzaya açılıp onlara rakip olabilecek yeteneğe sahip olduğunu keşfettikleri tüm gezegenlerin yörüngesine benzer araçlar yerleştirdiler. Gezegenleri kısırlaştırmadıklarına şükretmeliyiz sanırım. Muhtemelen buna da yetecek güçleri vardı."

"Ya uyku üniteleri?" dedi Picard alay edercesine. "Gözlemlemeyi bilgisayarlar yapıyordu ve bir tehdit olarak görmeye programlandıkları birşeyle karşılaştıklarındabir yapay uydu, bir nükleer patlama, ya da gelişmiş teknoloji içeren herhangi bir şeybirilerini uyandırıyorlardı."

"Evet," dedi Data. "Bu tür aktiviteler, gezegenleri uzay seyahatlerinden alıkoyan 'yabancı istilacılar' hikayelerini açıklıyor. Kendi kendini imha mekanizmaları da 'felaket' öykülerine uyuyor. Ferengilerden alınan bilgilere göre, bu felaketler daha önce yörüngede görülmeyen nesnelerin yarattığı güçlü patlamalarmış. Olayları takip eden 'büyük hastalıklar'dan söz ediliyor. Bu da patlamanın sebep olduğu radyoaktif serpintilerden kaynaklanıyor olmalı."

Riker suratını buruşturdu. "Sonra, geçmişte zaten uzay seyahatini başarmış bir uygarlıkla karşılaştılar. Kendilerinden daha üstün bir teknolojiye sahip bu medeniyetle tanışıp dost olmak yerine, paniğe kapıldılar ve kendi dünyalarına geri çekilirken kendi kendini imha mekanizmalarını çalıştırıp varlıklarına ait izleri yok etmek için ellerinden geleni yaptılar. Ama bizim bulduğumuz gemi ve uydu gibi bazı istisnalarda birşeyler ters gitti ve yok edilemediler."

Picard onayladı. "Tüm bunlar oldukça mantıklı görünüyor. Terkedilmiş gemiyle karşılaştığımızda, boşaltma sistemi hala çalışıyordu ve dördünüzü, muhtemelen hala işlevselolan tek uyduya, Hazine denen yere ışınladı."

Picard durdu ve derin bir soluk aldı. "Ama ne yazık ki, bunların hiçbirisi şu an

içinde bulunduğumuz duruma yardımcı olmuyor," diye devam etti. "Şu anki önceliğimiz Yüzbaşı LaForge'u oradan çıkarıp geri"

"Efendim," diye araya girdi Worf, "uydunun gücü yeniden artıyor."

Picard aniden ekrana geri döndü. "Bay Brindle," dedi aceleyle, "kalkanlarda maksimum gücü muhafaza edin. Bay Worf, gücü ne için kullanıyor?"

"Bilinmiyor, efendim. Çoğunun kalkanları beslemek için kullanıldığına dair veriler var, ancak Yeni bir güç artışı oldu, efendim, yeniden kalkanlara."

"Kalkanlara mı? Güçleniyorlar mı?"

"Hayır, efendim. Şaşırtıcı olan da bu. Güç kalkanlara gidiyor gibi, ama henüz farkedilir bir etkisi olmadı."

"Bir bozukluk mu?"

"Mümkün, efendim. Uydu da yaklaşık olarak gemi ile aynı yaşta."

Picard, SharTel'i sorgulamak için taktik istasyonuna dönmeye başlamıştı ki, gözleri daha ekrandan ayrılmadan, Hazine adı verilen küçük uydu parlayıp yok oldu.

"Bay Worf! Neler oldu!"

"Enerjinin bir kısmı aracın kalkanları tarafından yayılıyor, ama tek değişiklik bu."

"Uydu hala orada mı? Alıcılarda görülebiliyor mu?"

"Evet, efendim. Herşey önceki gibi. Yaşam türü saptamaları değişmedi."

"O halde ne"

Birdenbire Picard sustu. Kaybolan uydunun yerine, köprüde bulunan herkesin şimdiye kadar gördüğü en büyük yıldız gemisi belirmişti.

XVII

SharLon ağır ağır kendine gelmeye başlamıştı.

Önceleri buna direnmeye çalıştı. Ayılmanın her adımında acı daha da yoğunlaşıyordu ve en ufak bir fiziksel hareket bile bir işkenceydi.

Ama sonra, zihni yeniden açılmaya başladığında, birşeylerin farkına vardı: Bunu yapan Armağanlar. Beni armağanlar uyandırıyor.

Bunun üzerine baş döndürücü bir hızla kendine geldi. Bedeninin yarısını saran acı ve yorgunluk hissi dışında, bacağı ağrıyor ve sırtında şiddetli bir basınç duyuyordu. Sonra, İhtiyar Heyetinin odası etrafında netleşti.

SharLon dinlenmek için her zaman kullandığı rahat koltuklardan birinde değil, yerde yatmakta olduğunu farketti. Bir bacağı acı veren bir şekilde altına kıvrılmıştı.

Birdenbire, son saniyeler, KelNar'ın ihaneti ve kendi başarısızlığı zihninde yeniden canlandı.

Bunun üzerine, SharLon kendisine ikinci bir şans verildiğini anladı.

Herkesekardeşine, aşağıdaki gezegende yaşayanlara, Barış Koruyucularına ikinci bir şans verilmişti. Doğru yolu, gerçek barışı bulmak için ikinci bir şans.

Armağanlar onu bu ikinci şansı kullanması için zorluyorlardı.

Keşke bunu deneyebilecek gücü ve iradesi olsaydı.

Yeniden açacak gücü bulamayabileceği endişesiyle gözlerini kapatmaktan korkarak, kendini konsantre olup düşünmeye zorladı. Armağanların kontrolünü şu anda büyük olasılıkla Hazine'de olan KelNar'dan geri alabilmesinin bir yolu yoktu.

Yapabileceği tek bir şey kalmıştı ve bunu daha önce denemiş ve başaramadan kendinden geçmişti.

Ama şimdi, kendisine ikinci ve son bir şans vermek için uzayı aşarak ona ulaşan Armağanlarla...

SharLon gücünün son kalıntılarını toparlayarak Armağanlara yoğunlaştı ve aradaki bağın az da olsa kurulduğunu hissetti. Hatta kısa bir an için, ölmekte olan bedeninin da güçlenmekte olduğu duygusuna kapıldı.

Zafer ve pişmanlık duyguları içinde, Armağanların sonunu getirecek bir dizi komut verdi.

Ve bilinci son kez ve tümüyle kapandığında, Armağanların onaylayan yanıtını hissetti. SharLon'un son anları, elli yıldan beri gerçek barışı sağladığı ilk anlardı.

Köprüdeki herkes, hatta Data ve Worf bile, önlerinde birdenbire beliriveren yıldız gemisi karşısında donup kalmıştı.

Parlak, metalik mavi renkli yabancı gemi, Atılğan'ın küçücük görünmesine sebep oluyordu. Üç adet yuvarlak parçanın her biri Atılğan'ı içine alabilecek

büyükklükteydi. İki yana doğru uzanan kanatların ucunda motor üniteleri ya da silahlar olabilecek bölümler vardı ve her biri orta sınıf bir yıldız gemisi kadardı. Uzayda ilerleyen bir dağı andıran geminin çok güçlü bir görüntüsü vardı.

Kendini ilk toplayan Data oldu.

"Kaptan," dedi çabucak, "buna benzer bir geminin ortaya çıkışı, Ferengiler'den edinilen bilgilerde sıkça sözü geçen başka bir olay. Özellikle yıldızlararası seyahatler yapan medeniyetlere ait öykülerde geçiyor. Bunun ardından konuştuğumuz türde bir patlamanın gerçekleştiğinden söz ediliyor."

"Diğer karakolları yok eden bu olabilir mi?" dedi Picard bir solukta. "Belki de şu Kurucularınız paranoyalarında haklılar. Bu büyükklükte bir geminin Warp motoru yerine, bunun yaptığı gibi ışınlayıcı yoluyla seyahat etmesi"

"Işınlayıcıyla seyahat etmedi, efendim," diye bildirdi Worf. "Şu anda orada bile değil."

Picard hızla Klingon'a doğru döndü. "Açıklayın!"

"Alıcılar, Hazine'nin kalkanlarının büyük oranda genişlediğini gösteriyor. Boyutları, şu anda ekranda gördüğümüz geminin boyutlarına uyuyor. Gördüğümüz şekli elektromanyetik radyasyonu kullanan Hazine oluşturuyor."

"Bir yanılsama mı?"

"Bizim sanal güvertelerimizdeki görüntülerin yanılsama oldukları anlamda, evet, efendim. Aslında, kalkanlar doğalarını değiştirerek hologram görüntülerine somut bir biçim kazandıran güç alanlarının ilkel bir versiyonuna dönüştüler. Demek ki, yeni ortaya çıkan gücü bunu oluşturmak için kullanıyordu."

Picard kaşlarını çatarak taktik istasyonuna döndü. "Bay Brindle?"

"Bir yanılsama, efendim," diyerek onayladı Brindle, "ama somut bir yanılsama. Bizimkilerden daha basit alıcılarasadece standart elektromanyetik spektrum analizi yapanlaratamamen gerçek gibi görünebilir."

"Ve Bay Data'ya göre böyle bir geminin ortaya çıkmasından sonra görülen patlamalar"

"Kendi kendini imha mekanizması olmalı!" diye tamamladı Riker. Picard gözlerini ekrandaki görüntüye dikmişti. "Hem yanılsama, hem de kendi kendini imha mekanizması sadece başka bir yıldız gemisinin ortaya çıkmasıyla harekete geçiyor olmalı. Tıpkı terkedilmiş gemideki imha mekanizmasının gemiye ışınlanmamızla harekete geçmesi gibi. Büyük yıldız gemisi yanılsaması saldırganı korkutmak için son çaba olmalı ve eğer işe yaramazsa, imha süreci aktif hale geçiyor."

"Yüzbaşı Worf," dedi Picard hızla, "yabancı geminin kalkanlarının gücü nedir? Işınlayıcılarımız bu kalkanlara rağmen çalışabilir mi? Yüzbaşı LaForge'u çıkarabilir miyiz?"

"Hayır, efendim. Fakat fazerler kalkanları kolayca delebilir."

Picard başını salladı. "Yüzbaşı LaForge içerideyken olmaz! Ya fiziksel nesneler? Eğer kalkanlar değişime uğrayıp bizim hologramlarımıza benzer bir prensip doğrultusunda çalışmaya başladıysa"

"Bu mümkün, efendim."

"O halde, Atılgan'ın kendisini yanılsamanın içine sokabilir miyiz?"

"Evet, efendim, bunu yapabileceğimizi sanıyorum. Ancak, bunun için kalkanlarımızı indirmemiz gerekir. İki tür kalkan arasındaki etkileşim"

"İçeri girdiğimizde Yüzbaşı LaForge'u ısınlatabilir miyiz?"

"Eğer şimdiki koşullarda bir değişiklik olmazsa, evet, efendim."

Picard dümene döndü. "Bay Gawelski, bizi o görüntünün içine sokun. Bay Brindle, kalkanların gücünü içeri girmemize izin verecek ölçüde azaltın. Ve Bay CarPELLi, Yüzbaşı LaForge'un telsizine kilitlenip onu ısınlamaya hazır olun. Eğer zaman ve koşullar elverirse, diğer üç kişiyi de getirin. Yüzbaşı Yar, Dr.Crusher, güvenlik ve sağlık ekipleri, derhal ısınlama odasına!"

Yabancı gemi ekranda giderek büyüdü ve tüm ekranı kapladı.

"Girmeye hazırız, efendim," diye bildirdi Gawelski.

"Kalkanların gücünü azaltın, Bay Brindle," dedi Picard.

Ekranda hafif bir parıltı oldu. "İtiş gücüyle giriyoruz," dedi Gawelski.

Görüntü daha da genişledi ve ayrıntılar kaybolmaya başladı. Uzaktan düz ve yatay görünen çizgiler aniden bulanıklaştı ve uçları düzensiz bir hal aldı. Tıpkı mikroskopta incelenen bir tablo gibiydi.

Sonra Hazine önlerindeki uzayda yeniden ortaya çıktı.

Ancak, aynı anda, köprüde bulunan herkes kuvvetli bir rüzgar tarafından itiliyormuşçasına geri doğru savrulmuşlardı.

"Güç alanlarından geçiyoruz, efendim," diye gürledi Worf bilim istasyonundan. "Şu anda içerideyiz. Bir"

Birden Klingon'un sesi kesildi ve parmaklarını kontroller üzerinde gezdirmeye başladı. Bazı yeni veriler aldığı gözlerinden anlaşılabilirdi.

"Hazine kalkanları önceki konfigürasyona dönüşüyor, efendim, ve küçülüyor."

"Görevli CarPELLi"

"Kilitleniyorum, efendim."

"Bay Brindle, fazerleri Hazine'nin güç kaynağına kilitleyin. Yüzbaşı LaForge gelir gelmez ateşlemeye hazır olun."

"İşinliyorum, efendim," diye bildirdi CarPELLi.

"Dördünü de mi, Bay CarPELLi?"

"Dördünü de, efendim."

"Yüzbaşı Worf, hala baygınlar mı?"

"Onları getirdim, Kaptan," dedi CarPELLi.

"Kalkanlara tam güç, Bay Brindle! Fazerleri ateşlemeye hazır olun!"

"Kalkanlara tam güç, anlaşıldı, efendim. Ateşlemeye"

"Hazine kalkanları eski haline döndü, Kaptan, sadece Hazine'yi çevreliyorlar, ama güç artışı devam ediyor. Fazerler etki etmeyecek."

"Ateş etmeyin, Bay Brindle. Yüzbaşı Worf, ne"

"Hazine'nin antimadde güç kaynağında yeni bir süreç başlıyor, efendim," dedi Worf, "muhtemelen tüm antimaddenin aynı anda patlamasıyla gerçekleşecek bir kendi kendini imha mekanizması."

"Bizi buradan çıkarın, Bay Gawelski."

"Bekleyin, efendim!" diye uyardı Riker birden. "Çok yakın! Habitat da yok olacak! Orada binlerce insan"

"Bay Brindle, çekici ışınlar!" dedi Picard bir saniye bile kaybetmeden. "Ne kadar zamanımız var, Yüzbaşı Worf?"

"Şu anki verilere göre, bir dakikadan az, efendim."

"Bu yeterli, eğer çekici ışınlar işe yararsa, tabii. Bay Gawelski, çekici ışın uyduya kilitlendiği an bizi derhal gezegenden uzaklaştırın. Eğer Bay Data'nın, Ferengi öyküleri doğruysa, bu şey habitat kadar gezegene de zarar verebilir."

Gergin bir sessizliğin ardından, "Çekici ışınlar çalıştırıldı ve uyduya kilitlendi, efendim," dedi Brindle.

"Bay Gawelski, tam itiş gücü."

Şimdi aşağıdaki gezegene odaklanmakta olan ekrandaki görüntü hızla küçüldü. Daha önde görünen Hazine'nin görüntüsü ise sabitti.

Bilim istasyonunda, Worf yirmi saniyeden geri sayıma başlamıştı.

"On," diye belirttiğinde, Atılgan ve taşıdığı yük neredeyse yüz elli bin kilometre uzaklaşmıştı.

"Çekici ışınları kapatın," diye emretti Picard. "Bay Gawelski, geri dönüş rotası, habitata doğru. Bizi habitat ve Hazine'nin arasına yerleştirin. Kalkanlarımıza ihtiyaçları olacak."

Bırakılan Hazine yoluna devam etti ve bir süre sonra yavaşladı.

Kendi kendini yok ettiğinde neredeyse üç yüz bin kilometre uzaktaydı.

Bir an için, güneşi bile gölgede bıraktı ve Atılgan'ın alıcıları ölümcül radyasyon dalgasını saptadılar. Atılgan'ın koruyucu gölgesindeki habitat hiç zarar görmemişti. Gezegeni koruyan ise kendi atmosferi oldu.

Parıltı kaybolup radyasyon dindiğinde herşey bitmişti.

"Dr.Crusher," dedi Picard, "hastalarınızın, özellikle de Yüzbaşı LaForge'un durum raporunu verin."

"İlk muayeneler kendisinin her zamanki gibi sağlıklı olduğunu gösteriyor, Kaptan. Yine de, uyandığında ve kendisiyle konuştuğumda daha da rahatlayacağım."

"Ben de öyle, Doktor, ben de öyle. Ya diğer üç kişi? Mekiklerine geri ışınlanmamalarını gerektirecek bir durum var mı?"

"Sağlıkları ile ilgili bir problem yok, efendim. Yüzbaşı LaForge kadar iyi durumdalar."

"Işınlamayı gerçekleştirin, Bay CarPELLi. Bu kişilerin ne kadar azı Atılgan'ın varlığını bilirse, Genel Emirler o kadar az ihlal edilmiş olur."

"Onları diğer mekiğe göndermek zorundayız, Kaptan," dedi Brindle. "Kendi mekikleri Hazine ile birlikte yok oldu."

"O halde, diğer mekik. Yüzbaşı Worf, mekik hala çalışır durumda mı?"

"Alıcılar öyle olduğunu gösteriyor, efendim."

Rahatlayan Picard bu bilgiyi CarPELLi'ye iletti ve SharTel'e döndü. "Sanırım aynı şekilde geri gönderilmeye karşı çıkmazsınız? Hazine gittiğine ve grubuna

ait gemiler yola çıktığına göre”

“Kaptan!” dedi Yar taktik istasyonundan. “SharTel’in dostu LaDron onunla temas kurmaya çalışıyor.”

Picard, SharTel’e taktik istasyonuna gitmesini işaret etti.

SharTel duyulur biçimde yutkunduktan sonra konuşmaya başladı. “Evet, LaDron, ne buldun?”

“Üzgünüm, SharTel. geç kaldık.”

SharTel’in omuzları düştü, ama sonra yeniden toparlandı. “Kardeşim ölmüş mü?”

“Biz varmadan birkaç dakika önce ölmüş olmalı, ama daha erken ulaşmış olsaydık bile yapacağımız bir şey olmadığından eminim. Mermi”

“Ayrıntılara gerek yok,” dedi SharTel. “Ya KelNar’ın adamları? Hala herkesi toplamaya mı çalışıyorlar?”

“Bazıları evet, ama kardeşinize yaptıklarını öğrendikten sonra”

“Onlara KelNar’ın benim esirim olduğunu söyle. Hazine’nin kontrolünü ele geçirmeye çalıştığını, ancak başaramadığını anlat. Hazine’nin yok olduğunu da söyle.”

Uzun süren bir sessizliğin ardından, “O halde kazandık,” dedi LaDron yumuşak bir sesle.

SharTel bir an için gözlerini kapadı ve hafifçe iç geçirdi. “Evet, öyle görünüyor. Kısa bir süre sonra dönüp KelNar ve yanındakileri getireceğim.”

Bir sessizlik daha oldu. “Nasıl istersen,” dedi LaDron. “Yine de, döndüğünde KelNar hala esirin değilse, bunun için kimse seni suçlamaz.”

SharTel başını salladı. “Onu getireceğim.”

Tam taktik istasyonundan ayrılmak üzereydi ki, Yar elini kaldırarak beklemesini istedi. “Gemilerden biri sonunda mesajınıza yanıt veriyor,” dedi

Picard gülümsedi. “SharTel, ayrılmadan önce dostlarına durumu açıklar mıydın? Atılğan’dan söz etmeden, tabii.”

SharTel tereddüt etti. Yaklaşan gemilerdekilerin daha önce Yar’la konuştukları olası amaçlarını anımsamak onu endişelendirmiş gibiydi.

“Yine deniyorlar, efendim,” dedi Yar. Gözleri SharTel’inkilerle buluşmuştu.

“Nasıl isterseniz, Kaptan,” dedi SharTel omuzlarını dikleştirip yeniden taktik istasyonuna dönerken.

“Ben SharTel,” dedi yaşlı adam. “Kendinizi tanıtın.”

“Ben LynPron,” dedi tüm köprüden duyulan ses.

SharTel birdenbire rahatladı ve gerginliğinden arındı.

Bu görevde gemileri yönetebilecek herkes içinde varlığı ona en çok umut veren LynPron’du. En çok onunla çalışmıştı ve beraberce binlerce plan ve alternatif strateji hazırlamışlardı. Yirmi yılı aşkın bir süredir birbirlerini hiç görmeden dost olmuşlar, aynı düşü paylaşmışlardı.

“Mesajımı aldınız mı?” diye sordu SharTel.

“Aldık, eski dostum, ancak”

“Boş verebilirsiniz,” diye sözünü kesti SharTel. “Herşey yeniden kontrol

altında. Görev başarıldı. Hazine yok edildi. Birkaç dakika önce gördüğünüz patlama onun sonunu getirdi."

"Bu bir numara mı, eski dost?" LynPron'un sesinde ani bir şüphe belirmişti. "Gerçekten de bir patlama gördük, ama Hazine'nin olduğu yerde değildi."

"Bu uzun bir hikaye ve hepsini bilmiyorum. KelNar, Hazine'nin kontrolünü ele geçirmeye çalıştı ve kardeşimi öldürdü, ama birşeyler ters gitti. KelNar bayıldı ve Hazine'den atıldı." Yaşlı adam kendisini izleyen Picard'a bakarak bir süre durakladı. "Hazine bir şekilde hareket ederek patlamayı gördüğün yere gitti. Eğer bu olmasaydı, hepimiz ölmüş olurduk ve gezegen de radyasyondan zarar görürdü. Söylediğim gibi, eminim ki kardeşim"

"Ama Hazine'nin itiş sistemi yoktu, ya da sen hep böyle söylerdin."

"Eğer SharLon onunla gezegendeki her füzeyi bulup patlatmak için uzaya gönderebildiyse," dedi SharTel sesindeki öfke ve bıkkınlığı gizlemeyerek, "eminim Hazine'nin kendisine de aynı şeyi yaptırabilir. Armağanları bilip kullanabilen tek kişi oydu, ama"

"Sana inanıyorum, eski dostum," dedi LynPron ve sesindeki şüphe kaybolarak yerini kedere bıraktı. "Keşke inanmıyor olsaydım."

SharTel'in kaşları çatıldı. "Keşke mi? Ne"

"Eğer sana inanmasaydım, şu anda söylemek zorunda olduğum şey daha kolay gelirdi. Eğer beni kandırmaya çalıştığını, KelNar'ın tarafını tuttuğunu, ya da Armağanların gücünün aklını başından aldığını düşünseydim"

Birdenbire LynPron'un sesi kesildi ve bir an süren bir sessizlik oldu. Sonunda LynPron yeniden konuştu.

"Diğerleri seninle temas kurduğumu bilmiyor," dedi adam. "Son mesajından sonra bunu yasakladılar."

"Ama neden? Ben sizi uyarmaya çalıştım"

"Biliyorum, biliyorum. Ama sana inanmadılar. Bunun bir numara olmasından korktular."

"Bir numara mı? Sizi KelNar'dan korumak mı?"

"KelNar'a vakit kazandırmak amacıyla bizi geciktirmeye çalışmak için bir numara. Böylece gemilerimizi yok edebilmek için Armağanları kullanmakta ustalaşacaktı. Tıpkı kardeşinin elli yıl önce gönderilen füzeleri yok ettiği gibi."

"Bu çılgınlık! Neden"

"Biliyorum, eski dostum, biliyorum! Ama tek başımayım. Onları bunun bir numara olmadığına ikna etmeye çalıştım. İnan bana, denedim, ama dinlemediler."

"Ama şimdi Hazine yok edildiğine ve KelNar da benim esirim olduğuna göre"

"Üzgünüm, SharTel, ama bunun onlar için bir önemi yok. Bu, hiçbir zaman KelNar'a karşı sana yardım etmek veya Hazine'yi yok etmek için başlatılmış bir görev olmadı. Bu hepinize karşı bir görevdi."

SharTel'in gözleri bir an Yar'ınkilerle buluştu ve yaşlı adam kadının gözlerinde haklı olmanın verdiği kederi gördü.

"Planınız nedir, o halde?" diye sordu SharTel şimdi sakinleşmiş sesiyle. "Barış"

Koruyucularının Dünyasını istila edip, ele mi geçireceksiniz?"

LynPron iç geçirerek ürperdi. "Keşke öyle olsaydı, ama değil."

"O halde ne?"

"Yok etmek. Bunun için yola çıktık. Tüm Barış Koruyucularını ve Dünyalarını yok etmek için."

XVIII

Öfke, şok, inanmazlık. SharTel'in kül gibi yüzünde tüm bu duygular seçilebiliyordu.

"Bu delilik!" dedi sesi titreyerek. "Orada neredeyse bin kişi var! Erkekler, kadınlar, çocuklar! Eğer KelNar'ı istiyorsanız, alın! Eğer beni istiyorsanız, alın! Ama diğerleri"

"Elli yıllık zorbalıktan sonra," dedi LynPron, SharTel'in sesini bastırarak, "artık ayırım yapamıyorlar. Ben ve seni tanıyan birkaç kişi dışında herkese göre, hepiniz Barış Koruyucularısınız. Tüm mekik filolarını yok edenlersiniz. Armağanlarınızla bizleri bedel ödemeye mahkum edenler, kendi Dünyanızı devam ettirmek için bizden çalanlarsınız. Yirmi yıldır havalanmaya kalkışan her gemiyi ortadan kaldıranlarsınız. Elde ettiğiniz yabancı teknolojinin ufacak bir parçasını bile paylaşmayı reddedenlersiniz. Elli yıldır tüm gezegeni bir hapisaneye çevirenlersiniz! Siz"

LynPron birden sustu. Köprüdeki herkes hızlı hızlı soluk aldığını hissedebiliyordu. Sonra yeniden kendini toplayarak konuşmaya başladı.

"Üzgünüm, eski dostum, ama şu an hepimiz böyle hissediyoruz, yıllardır sizinle çalışanlar bile. Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok, hiçbir şey."

"O halde, neden bunları bana anlatıyorsun?" diye parladı SharTel. Öfkesi yüzüne yeniden renk getirmişti. "Bize işkence etmek için mi? Böylece sadece ölmeyeceğiz, öleceğimizi de bileceğiz, öyle mi?"

LynPron acı dolu bir kahkaha attı. "Bazılarının tek isteği her birinize hayatınızın geri kalanı boyunca işkence etmek. Ama hayır, ben sana bunu söyleyerek kendi hayatımı da riske atıyorum. Eğer biri seninle konuştuğumu duyarsa silahlarını önce benim gemime çevireceklerinden kuşku yok. Bunu yapıyorum, çünkü eğer sana karşı dürüst olmazsam kendimi asla bağışlayamam. Üstelik, şu an bile ümidimi kaybetmiş değilim."

"Ama vazgeçtiğini söylemiştin!"

"Defalarca denedim, her şeyi yaptım, ama Varışımıza bir saat var. Her saniyesini onları ikna etmek için harcayacağım. Gemilerimizdeki ana iletişim kanalını da bize söyleyebileceğin, ya da gösterebileceğin şeyler için açık tutacağım."

"Fakat o zaman diğerleri bize söylediğini anlayacak"

"Biliyorum, ama bunun önemi yok. Eğer bunu önleyemezsek, zaten daha fazla yaşamak isteyeceğimi sanmıyorum. Senin ölümünü, binlerce masum kişinin ölümünü, vicdanım kabul etmez. İyi şanslar, eski dostum."

Sonra temas kesildi.

SharTel, Picard'a döndü. "Beni derhal mekiğe götürün. Barış Koruyucularının Dünyasında hiç değilse birkaç dakika"

“Hayır!” Konuşmayı acı içinde dinlemekte olan Danışman Deanna Troi neredeyse bağırıyordu. “Bunun olmasına izin veremeyiz, Kaptan! Birşeyler yapmalıyız!”

“Katılıyorum, Danışman,” dedi Picard, “ve önerilere açığım.” Köprüye bakındı. “Bunda bizim de sorumluluğumuz var, temel olaydan değilse bile, bu ani krizin çıkmasından biz de sorumluyuz. Genel Emirler’i onarılamaz biçimde zedelemeyecek her tür öneriye açığım.”

“Efendim,” dedi Data neredeyse aynı anda, “Ferengi kaynaklı bilgilerde daha başka, oldukça önemli bağlantılar keşfettim. Buradan yola çıkarak ve diğer korelasyonları”

“Devam et, Data,” dedi Picard sabırsızlanarak.

“Korelasyonların bu durumla ilgili olduğunu sanıyorum, efendim. Aslında, bu soruna bir çözüm öneriyorlar.”

Gemisi transfer yörüngesindeki turunu tamamlarken LynPron’un midesinin alt üst olmasına sebep olan şey ağırlıksızlık değildi.

Hayal kırıklığıydı.

Ve suçluluk duygusu.

Diğerlerini değil saldırıyı iptal etmeye ikna etmek, ertelemelerini bile sağlayamamanın getirdiği hayal kırıklığı içindeydi. Sonunda, onlara SharTel’le aralarında geçen konuşmayı ve SharTel’in Hazine’nin yok olduğuna dair iddiasını anlatmıştı. Ama yine de onları ikna edememiş ve bir an için silahların gerçekten üzerine çevrilmesinden korkmuştu. Radar ekranlarında Hazine elli yıldır durduğu yerde görünmemesine rağmen buna inanmamışlardı. “Bu da numaralarından biri,” demişti bir pilot. “O lanet olası Armağanlarıyla SharLon herşeyi yapabilir.”

Ancak LynPron’un suçluluk duygusu hayal kırıklığının da üzerindeydi. Neredeyse on yıla yakın bir süredir, tüm direnmelerine ve objektif kalma çabalarına rağmen dostu olmuş bir adama yalan söylemişti. Şu an kullandıkları gemiler SharTel’in sandığı gibi bir grup adamı taşımak yerine, sadece bir kişiyi ve bir grup füzeyi taşımak için yapılmışlardı. Amaçları en başından beri yıkımdan başka bir şey değildi. Sadece Hazine’yi değil, Barış Koruyucularının Dünyasını da yok etmek istiyorlardı. Müttefiklerini, barışın yıkım üzerine kurulamayacağına inandırmamıştı.

Şimdi ise, çeyrek saatten daha kısa bir zaman içinde, LynPron bu yıkımı izlemek zorunda kalacak ve bunu önlemek için parmağını bile kıpırdatamayacaktı.

Birdenbire, kontrollerin üzerindeki ekran kaotik görüntülerle parladı.

LynPron şaşırarak yukarı baktı. İşitsel bağlantıyı açık bırakmıştı, ama bu”

“LynPron!” Diğer gemilerle arasındaki işitsel bağlantıdan kaba ve suçlayıcı bir ses yükselmişti. “Bu da arkadaşlarını korumak için bulduğun başka bir oyun

mu?"

LynPron daha inkar edemedi kaostan bir imge ortaya çıktı.

Bu SharTel'di!

Ama Barış Koruyucularının Dünyasında bir yerlerde değildi. Eğer SharTel'in tanımlamaları yanlış değilse, burası Hazine de olamazdı. Loş ışıktaki seçilebilen yegane renkler, SharTel ve üniforması dışında, siyah ve turuncuydu. Havada görmeyi daha da güçleştiren kalın bir duman tabakası vardı ve bu, SharTel'e uğursuz bir görünüm kazandırıyor. Arka tarafta tuhaf renkli ışıklardan oluşan paneller vardı.

"SharTel!" dedi LynPron soluk soluğa. "Bu da nesi?"

"Üzgünüm, LynPron," dedi yaşlı adam. İfadesiz sesi güçlükle tanınabiliyordu. "Ama siz"

Birdenbire iri bir el uzandı, SharTel'in omzundan yakalayıp adamı kenara savurdu. Metal bir eldiven gitmişti ve gri – siyah parmakları pençeyi andırıyordu.

Yaratık tüm ekranı kaplayınca LynPron'un soluğu kesildi. SharTel'den en az bir kafa daha uzun ve çok daha genişti. Üzerinde metal parçalar bulunan deri giysisi, barbarlara özgü bir tür savaş kılığını andırıyordu. Boynundan sarkan kalın ve süslü zincirin ucunda bir tür heykel, ya da LynPron'un şüphelendiği gibi, küçük, sivri dişli bir hayvanın başı asılıydı.

Fakat yaratığın yüzü ve kafası

İnsansıydı, ama insan olmaktan çok uzaktı. Teninin koyu ve çürümüş et renginde olmasına karşın, dudakları ve sakallı çenesi insana benziyordu, ama keskin gözlerinin ve dışarı doğru çıkık kaşlarının üzerinde iri, kemikli bir bölge burnunun üzerinden tüm alın kısmına yayılarak tepesinde simsiyah saçlarla birleşiyordu. Saçları şekilsiz kulaklarının üzerinden iri omuzlarına dökülüyordu.

"Demek beni yok etme hayalleri kuran budalalar sizlersiniz?" dedi yaratık bir gümbürtüyü andıran sesiyle ve dudaklarında alaycı bir sırıtışla.

Diğer gemilerden biri, "Kimsin sen?" diye sormaya cesaret edebilmişti.

Yaratık tıpkı sesi gibi gümbürdeyen bir kahkaha attı. Kahkahası da en az görünüşü kadar tehditkardı. "Bana eşit olanlar arasındaki bunların sayısı oldukça azdırWorf diye bilinirim. Sizin için ise 'Hazine' olarak adlandırmayı uygun gördüğünüz şeyin sahibiyim. Ona zarar vermek için gösterdiğiniz beyhude uğraşların beni öfkeliendirebileceğini akıl edemediniz mi?"

"Ben olsam buna beyhude demezdim," dedi bir başka pilot. Güvenli ve cesur görünmesine gayret ettiği sesi hafifçe titreyerek, "onu yok eden patlamayı gördük."

"Yok etmek mi? Bu yok olmuşa mı benziyor? Hayır, mallarımın o kadar çabuk yok edilmesine izin vermem."

"Senin olduğunu bilmiyorduk!" dedi üçüncü bir ses. Bu seferki korkudan oldukça tiz çıkmıştı. "Terkedilmişti! Biz sadece"

"Ben mallarımı terketmem, yaratık!"

“O halde al onu! Ondan kurtulduğumuz sürece yok olmuş, olmamış umurumuzda değil!”

Yaratık yeniden güldü. “Anlamıyorsunuz, yaratıklar. Burada sahip olduğum bir sürü şey var ve hiçbirinizi bırakmaya niyetli değilim.”

“Hiçbirimizi mi?” diye patladı LynPron. “Bu ne tür bir çılgınlık? Biz sana ait değiliz!”

“Olmadığınızı mı sanıyorsun?” Yaratık sol elini sallayıverdi.

LynPron tüm bedeninin karıncalandığını hissetti. Etrafını çevreleyen hava dikey ışık çizgileriyle dolmuştu ve diğer gemilerden de çığlıklar yükseldi.

Bir an için tamamen felç olmuş gibiydi, bir an önce aldığı soluğu bile verememişti. Kalbinin de tam atarken donuverdiğinden emindi.

Sonra gemi etrafından yok oldu.

Bir süre, etrafını koza gibi örten yoğun ışıktan başka hiçbir şey olmadı.

Az sonra, saniyeler önce monitörden gördüğü yerde belirivermişti. Kendine Worf diyen yaratık şeytani azametiyle önünde duruyordu. SharTel bir köşede, hiç kıpırdamadan, hatta gözünü bile kırpmadan dikiliyordu.

Etrafta onları saran ve yarattığın arkasındaki panelde bulunan ışıkları bile örten pas rengi bir duman vardı. Hava çok sıcaktı ve tamamen yabancı, keskin ve hoş olmayan bir koku her tarafı doldurmuştu.

LynPron ne ileri, ne de geri hareket edebiliyordu. Kafasını çevirip kollarını kıpırdatabilmesine karşın, ayakları zemine kök salmış gibiydi.

Arkasında başka soluk sesleri duyunca dönüp baktı ve gözleri uğradıkları şok yüzünden koca koca açılmış diğer pilotları gördü. Onların arkasında da dumanla örtülü başka paneller vardı. Hiçbir yerde bir kapı, ya da başka bir tür açıklık görünmüyordu.

“İnime hoş geldiniz, yaratıklar!” diye gürledi tok ses. “Görmek istediğiniz herhangi bir şey var mı?”

Worf durdu ve bir birine, bir ötekine baktı. Sonra gülümsedi. Zincirin ucundaki ufak kafa da dişlerini göstererek ürkütücü bir biçimde sırtıyırmış gibi görünmüştü.

“Hayır mı? O halde size kendi seçtiğim birşeyleri göstermeme izin verin.”

Bir işaret daha yaptı ve arkasındaki ışıklı panel değişti.

Sonra, dumanlar içinde, LynPron’un gemisi ortaya çıktı. Üç boyutlu ve dokunulabilecek kadar somut görünüyordu.

Worf parmağını şıklattı ve parlak bir ışın gemiyi vurdu. Bunun üzerine, gemi de bir an parladı ve sonra yok oldu.

“Belki diğerlerini almanıza izin verebilirim,” dedi yaratık gülerek. “Eğer keyfimi kaçırmazsanız.”

“Bizden ne istiyorsun?” diye sordu konuşacak gücü bulan LynPron. “Neden buradasın?”

“Buradayım, çünkü benim olanı işgal etmeye kalktınız. Burada kaldım, çünkü maskaralıklarınız beni eğlendirdi.” Worf’un göğsünün derinliklerinden başka bir kahkaha gümbürdedi. “Kendine SharLon diyen, sonsuz bir eğlence kaynağıydı,

özellikle de kendi özgür iradesiyle hareket ettiğine inanması.”

“O halde, onu ele geçirmiştin!”

“Elbette. Tabii ki, o buna ‘seçilmiş olmak’ diyordu. Yanılsaması, sizin onun tavrına gösterdiğiniz çılgınca telaş kadar eğlendiriciydi.”

“Peki neden şimdi kendini bize gösteriyorsun? Elli yıldan sonra”

“Elli yıldan sonra, artık canımı sıkmaya başladınız. Saçma sapan planlarınız huzurumu kaçırdı. Bu yüzden, içinizden birini kullanarak gizlice hareket etmek yerine, doğrudan kontrolü ele almaya karar verdim. Sizin iyiliğiniz için, umarım sonuçtan memnun kalırım. Herkes ikinci bir şans elde edecek kadar ayrıcalıklı olmayabilir! İlk yıllardan beri beni eğlendirmiş olmanıza şükredin. Yoksa, asla dönmemek üzere giderdim.”

“Git o halde!” diye bağırdı SharTel.

Worf bir süre SharTel’e aşağılayarak baktı. Gözlerinden eğlendiği anlaşılıyordu. Sonra geri çekildi ve kollarında duvarlardaki panellerin minyatür versiyonları bulunan taht gibi bir koltuğa kuruldu.

“Gidebilirim,” dedi, “eğer fazla sıkıcı, ya da fazla rahatsızlık verici olursanız. Yine de, sonuçlarından hoşnut olacağınızı sanmıyorum.” Sonra bir süre susarak altı adama tek tek göz gezdirdi. “Unutmayın,” dedi gülümseyerek ve bu kez bu gülümseyiş kesinlikle boynunda asılı olan küçük kafada da belirmişti, “bana ait olan şeyleri terketmem.”

“Bizi öldürecek misin?” diye sordu dehşete kapılan LynPron.

“Belki ileride, tabii eğer siz daha önce kendi kendinizi öldürmezseniz. Elbette bu, küçük dünyanıza olan ilgimi bir süre daha canlı tutardı. Bir gezegenin topluca intiharı oldukça ilginç bir olay ve ben”

“O halde neden elli yıl önce füzelerimizi yok ettin? Neden”

Worf omuz silkti. “O zaman iyi bir fikir gibi görünmüştü. Üstelik eğer o zaman dünyanızı küle çevirmenize izin verseydim, kendimi bunca yıl süren bir keyiften mahrum etmiş olurdum. Yöntemlerim konusunda ne düşünürseniz düşünün, bu sayede bunca yıldır varolabildiğiniz için bana minnet duymalısınız.” Sonra yeniden güldü. “Belki de minnetarlığınızı ilgi çekici bir intiharla gösterebilirsiniz. Bazı liderlerinize daha egzotik ve daha tehlikeli başka Armağanlar sunabilirim.”

“Cehenneme git!” diye parladı LynPron. “Sözünü ettiğin bizim dünyamız! Onu yok etmek istemiyoruzne senin Armağanlarınla, ne de kendi silahlarımızlaasla. Sanki bu bir oyunmuş gibi davranıyorsun!”

“Ama öyle, küçük yaratık, gerçekten öyle. Sizin dünyanızda da benzer oyunlar yok mu? Bazılarına tanık olduğumu hatırlıyorum. Siz zavallı yaratıklar da birbiriniz üzerinde böyle oyunlar oynadınız, birbirinizi yok etmeye zorladınız, öyle değil mi?”

“Bunlardan keyif alanlar sadece bir avuç hasta ruhlu kişi! Herkes değil”

“Kimin hasta ruhlu olduğuna kim karar verebilir? Belki de bu sandığından daha yaygındır. Belki sana benzeyen bin kadar yaratığı yok etmek üzere yola çıkarken sen de bu hasta ruhlular sınıfına katıldın.”

Worf bıkkın bir hareketle elini salladı. "Ama artık bundan usandım. Sizleri gemilerinize geri yollayacağım tabii hala dönebileceği bir gemisi olanlarınızı. Sen" Gözleri LynPron'a çevrildi. "Seni bir süre daha alıkoyabilirim. Diğerlerinden daha yürekli görünüyorsun."

LynPron ürperdi ama gözünü bile kırpmadı.

Sonra, tam konuşmak üzereyken durdu. Worf'un iri koltuğunun arkasında, dumanlar içinde bir şey oluşmaya başlamıştı. LynPron önceleri bunun dumanın hareketlerinden kaynaklandığını sandı, ama daha sonra başka bir şeyin şekillendiğini farketti. Bu oldukça soluk bir görüntüydü ve gitgide netleşiyordu.

Sonra, birdenbire, tamamen seçilir oldu.

Yerden iki metre yüksekte ve bir metre boyundaki bu şey, SharLon'un yüzüydü.

LynPron görüntünün varlığını belli etmemesine rağmen, diğerleri onun kadar başarılı değillerdi. Worf koltuğunda döndü.

Kısacık bir an için şaşırılmış göründü, ama sonra gülmeye başladı.

"Sandığımdan daha inatçısın, Seçilmiş Kişi. Ne söylemek istiyorsun?"

"LynPron," dedi hayalet surat, "eğer bunu görüyor ve duyuyorsan, ben başarıya ulaştım. Şimdi iş sana, SharTel'e ve diğerlerine düşüyor ve acele etmelisiniz. Tüm düşüncelerinizi SharTel üzerine yoğunlaştırın. Ona kuvvetinizi aktarın. Bu canavarı yenebilirsiniz!"

"Bu kadar yeter!" diye gürledi Worf. Ayağa fırlayarak, sanki varolmadığını kanıtlamak istercesine SharLon'un yüzüne doğru atıldı.

Ancak, Worf içinden geçerken bile SharLon'un sesi konuşmaya devam etti.

"Bu yaratık yenilmez değil. Bu bir serseri, kendi türü için bile bir suçlu. Beni Armağanlarıyla tuzağa düşürmeyi başardı, çünkü çok saftım. Beni kontrol etmeyi başardı, çünkü tek başımaydım. Ama yine de tamamen çaresiz değildim. Ölümümden önce hiç değilse"

Worf eldivenli eliyle arka taraftaki panelde bulunan ışıklı şekillere sertçe vurdu.

Ancak birdenbire donup kalan surat hala kaybolmamıştı ve bir süre sonra aynı sözleri tekrarlamaya başladı.

"Bu kadar yeter!" diye bağırdı Worf, ama aynı anda SharTel, sanki onu tutan şeyden kurtulmuşçasına geri doğru sıçradı.

"LynPron!" diye seslendi çatlak bir sesle. "Bu son şansın! Dünyamızın son şansı! Mutlaka"

"Beyinsiz vahşiler!" Worf belinde asılı duran küçük, keskin kenarlı silahı kavramıştı. Kınından çıkan silah sanki büyü gibi bir metre uzunluğunda bir kılıca dönüşmüştü. Worf kılıcı SharLon'un suratına doğru savurdu, ancak sadece havayı dolduran dumanları dağıtabildi.

Worf, SharTel'e döndü. Kükreyişi SharLon'un bedensiz sesini gölgede bırakmıştı.

Ve LynPron da özgür kaldı.

Onu hareketsiz durmaya zorlayan şey birdenbire yok olmuştu.

LynPron ileri atılarak Worf'un sırtına yapıştı ve kılıcı tutan elini kavradı.

Sonra diğer beş adam serbest kaldılar ve hep birlikte Worf'un üzerine atılarak silahın parıldayan ucunu yaratığın suratına yaptırdılar.

Worf'un boğazında kulakları sağır eden bir kükreme çıktı ve yaratık yere yığıldı.

Sonra, çatırdayan ışınlayıcı enerjileri arasında ortadan yok oldu.

LynPron ve diğer beş kişi birbirleri üzerine yıkıldılar.

"Gitti!" dedi SharTel soluk soluğa. "Kazandık! Şimdi acele edin, sizi gemilerinize döndürmek için son Armağanı kullanmalıyız. Şimdi yaratık gittiğine göre, Hazine birkaç dakika içinde gerçekten yok olacak! Bu da kardeşimin başardığı şeylerden biri."

SharTel bir yanıt almayı, hatta birbirine dolaşmış altı kişinin ayrılıp ayağa kalkmalarını bile beklemeden panellerden birine dokundu.

SharLon'un hala konuşmakta olan yüzü kayboldu.

Bunun hemen ardından, LynPron ve diğer beş kişi bedenlerinin karıncalanmaya başladığını hissettiler ve Atılğan'ın ışınlayıcı sistemince sarmalandılar.

Adamlar kaybolduğunda, SharTel büyük bir rahatlamayla derin bir soluk aldı. Sonra dönerek, bir yüzyıl öncesine ait bir Klingon savaş gemisinin köprüsünü de içeren yarım düzine kaynak kullanılarak hazırlanmış sahte Hazine'nin kaybolup, sanal güvertenin kapılarının belirmesini bekledi.

Diktatörlükle, kıskançlıklarla ve sürekli kavgalarla dolu dünyasının bir dönemini arkada bırakarak Atılğan'ın koridorlarına çıktığında, umut veren bir geleceğin hayallerini kuruyordu.

Artık gezegenine barış gelebilirdi ve bu, bir takım 'üstün güçlerin' yardımıyla değil, gezegende yaşayan tüm ulusların ve halkların ortak çabasıyla olacaktı.

İki dakika ve on bin kilometre sonra, eğer zaten yok edilmemiş olsaydı, Hazine'nin bulunması gereken yerde, bir foton torpidosu beş geminin de görebileceği şekilde patladı.

Atılğan görülemeyeceği uzaklıkta durarak beş geminin habitata ulaşmasını izledi.

"Fazla melodramatik!" diye karşı çıkmıştı Picard gösteriyi izlerken suratını buruşturarak. "Böylesine su katılmamış bir alçağa asla inanmayacaklar!"

İlk aktörlük deneyiminden oldukça keyif almış gibi görünen Worf bile, gösterinin etkili olacağından şüpheliydi.

"Hiçbir Klingon altı düşmana sırtını dönecek kadar budala değildir," diye söylendi Klingon savaş giysisini çıkarıp Yıldız Filosu üniformasıyla kalırken.

"Yenilgim, hiç inandırıcı değildi."

Gösteri boyunca altı pilotun duygusal durumlarını izleyen ve uygun hareketleri belirlemesi için Worf'a bildirmiş olan Troi, sonuçtan emin olan tek kişiydi.

"Ne söylerlerse söylesinler, inanmak istiyorlardı, JeanLuc," dedi. "SharLon ve diğer Barış Koruyucularına ne kadar öfkeli olurlarsa olsunlar, bine yakın

çaresizi öldürmek fikrinden nefret ediyorlardı.”

Her geçen dakika ve Yar'ın her yeni anonsu, Troi'un haklı olduğunu gösteriyordu. Worf'un ölümü ve Hazine'nin yok oluşu hiçbir şüphe duyulmadan kabul edilmişti.

Barış Koruyucularının Dünyasında yaşayanlaruyanıp da kendilerini tutsak alınmış bulan KelNar ve adamları dışındaartık zorbalar olarak değil, Kurucuların kurbanları olarak görülüyorlardı. Habitatın da, bir gün, aslında planlandığı gibi, uzay programının ilk adımı olacağı konuşuluyordu.

Sonunda, beş gemi durdu ve pilotları göründü. Gemisi yok edilen LynPron doğrudan habitata ışınlanmıştı ve şimdi SharTel'le birlikte, beş pilotu törenvari bir şekilde karşılamak için habitatın hava bölümünde bulunuyorlardı.

Sonunda durumun kontrol altına alınmasından hoşnut olan Picard, kaptan koltuğunda huzurla arkasına yaslandı.

“Planlanmamış ziyaretimizin sonuçlarını ortadan kaldırmayı başardık gibi görünüyor. Sonunda gezegen kendi doğal evrim sürecine döndü,” dedi.

“Evet, efendim,” diyerek onayladı Riker. “Çok yakında uzaya açılacaklarını tahmin ediyorumkendi yöntemleriyle ve zamanı geldiğinde. Belki onlarla yeniden karşılaşırız.”

“Belki,” diye yanıtladı Picard. “Sadece kendimiz olarak, doğru değil mi, Bay LaForge?”

“Evet, efendim,” dedi Geordi koltuğunda dönüp kaptana bakarak. Picard, ona, gelişen kültürlerle ilişki kurarken Genel Emirlerle uymanın ne kadar önemli olduğunu oldukça açık bir şekilde açıklamıştı. Hayat kurtarmak arzusuyla hareket etmiş olmasına karşın, Kuruculardan birisiymiş gibi davranmak kararı pek çok soruna yol açmıştı. Neyse ki, bu kez herşey yolunda gitmişti. Bir dahaki sefere...

Geordi başını salladı. Şu Genel Emirler karışık birşeydi.

Picard gülümsedi.

“Rotayı yıldız üssü elli dörde çevirin, Bay LaForge.”

“Rota çizildi, efendim.”

“İleri.”

Ve Barış koruyucularının Dünyası arkalarında kayboldu.

Birkaç dakika sonra, Picard Yıldız Filosu'na vereceği raporu hazırlamak üzere ofisine çekildiğinde, Geordi hareket konsolunda bulunan Data'ya döndü.

“Binbaşı Riker günü kurtaran fikrin senden çıktığını söyledi, Data.”

“Ben sadece ana fikri önerdim. Bunu işe yarar bir çözüm haline diğerleri, özellikle de Yüzbaşı Yar getirdi.”

“Yine de, orijinal fikir sana aitti, Data.” Geordi gülümsedi ve sanki bir sır verecekmiş gibi Data'ya doğru eğildi. “Canını sıkmak istemem, ama bu plan bana, sanki düpedüz bir içgüdü'nün ürünüymüş gibi geldi.”

Data kederle başını salladı. “Teşekkürler, Geordi, ama korkarım ki bu sadece basit bir mantık yürütmeydi. Ferengilerden edinilen öykülerde uzaydaki büyük patlamalarınki bunlar muhtemel kendi kendini imha eden uydulardıolumlu

sonuçlarından söz ediliyordu. Bu gezegenlerin halkları, henüz uzay seyahatlerini başaramamış olmalarına rağmen, kendi aralarında sürekli bir savaş halindeydiler ve gezegenlerinin sınırlı güçlerini silahlara harcıyorlardı. Uzaydaki patlamalar ve bunların gezegenlerin yüzeyinde bıraktığı radyoaktif etkiler, onlara yukarıda birşeyler olduğunu ve bunun kendi küçük meselelerinden çok daha önemli olabileceğini gösterdi. Bu gezegenin durumu da öykülerde anlatılanlara benziyordu. Hatta, SharLon'un dünyası, bir dünya hükümeti kurmaya ve yıkıcı milliyetçilikten kurtulmaya çoktan hazırды. Bunu da Barış Koruyucularından kurtularak başarabileceklerini düşünüyorlardı. Çözüm çok açıktı: Barış Koruyucularını ve gezegen halkını bir araya getirebilmek için ortak bir 'düşman' gerekiyordu. Başından beri SharLon'un 'ele geçirildiği' inancına sahip olanların varlığını bildiğimizden, çözüme ulaşmak için bu inancı kullanma fikri son derece mantıklıydı. Gerçekten de, SharLon, Kurucuların bazı yönlerinden etkilenmişti. Hazine'deki zihinsel kontrol mekanizmasındaki birşeyler onu yönetiyordu. Bu açıdan bakıldığında, yaptığımız şey sadece teatral bir yol kullanıp, biraz da abartarak, onlara gerçekte SharLon'a neler olduğunu göstermekti."

"Biliyorum," dedi Geordi gülerek. "Geriye dönüpbakınca, herşey çok açık. Ama içgüdülerin işleyişi de böyledir. Ne zaman birisi mükemmel bir fikir ortaya atsa, başka birisi mutlaka 'neden ben bunu düşünemedim' der."

Sonra durdu ve başını salladı. "Belki ardaki tek fark, insanlarda içgüdü'nün bilinçaltında işlemesidir. Gerçekte neler olduğunu göremeyiz, bu yüzden bunu bir sezgi olarak adlandırıp üzerine düşmeyiz. Ama senin bilinçaltın olmadığından, herşey gözlemleyebileceğin kadar ortalık bir yerde gerçekleşiyor."

Data'nın yüzü aydınlandı, ama Geordi'ye kuşkuyla baktı. "Bunun gerçekten mümkün olabileceğine inanıyor musun? Bende bir tür 'içgüdü' var olabilir mi?"

"İnanıyorum, Data." Geordi gülümsedi. "Ama bu sadece bir sezgi."

- SON -